

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 117 / III Legislatura / Vuitè període

Dimarts, 17 de desembre de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 82

Quarta reunió

SUMARI

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí i tres minuts.

Preguntes (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures adoptades per tal que les obres de la N-260 no afectin la reserva natural de Col·legats

Formulació: *I. Sr. Bada (CiU) (p. 6026).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 6026).*

Rèplica: *I. Sr. Bada (CiU) (p. 6027).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris lingüístics emprats en la publicitat de l'exposició Ramon Salvatella y su tiempo

Formulació: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 6027).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 6027).*

Repregunta: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 6027).*

Segona resposta: *H. Sr. Conseller (p. 6027).*

Preguntes al Consell Executiu sobre uns abocaments il·legals a la zona de la reserva natural parcial de la presa de Sossís i sobre les actuacions que pensa dur a terme en relació amb uns abocaments il·legals a la zona de la reserva natural parcial de la presa de Sossís

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment (p. 6028).

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius del cessament del Director de l'Institut Català de Noves Professions i sobre les funcions d'un assessor especial de l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament amb categoria de director general

Formulació: I. Sr. Cadevall (S) (p. 6028).

Resposta conjunta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 6028).

Repregunta: I. Sr. Cadevall (S) (p. 6028).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 6029).

Pregunta al Consell Executiu sobre el tancament temporal del congost de Collegats

L'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) n'anuncia la retirada (p. 6029).

*Preguntes al Consell Executiu sobre les característiques de la memòria que s'ha de presentar en el concurs de mèrits per tal d'op-
tar a la condició de catedràtic i sobre els criteris en què es fonamenten els barems per adjudicar la condició de catedràtic*

Formulació: I. Sr. Cadevall (S) (p. 6029).

Resposta conjunta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 6029).

Pregunta al Consell Executiu sobre una ampliació del nombre de places de funcionaris d'Ensenyament

Formulació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6031).

Resposta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 6031).

Preguntes al Consell Executiu sobre la possibilitat que algunes places de docent d'ensenyament secundari estiguin ocupades per professionals que no han aprovat oposicions i sobre les raons per les quals no s'atorga plaça als professionals que han guanyat les oposicions convocades pel Departament d'Ensenyament

Formulació: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6031).

Resposta conjunta: H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 6031).

Rèplica: I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 6032).

Pregunta al Consell Executiu sobre les circumstàncies de la mort d'un reclús del centre penitenciari de Ponent

Formulació: I. Sr. Saura (IC) (p. 6032).

Resposta: H. Sr. Conseller de Justícia (p. 6032).

Repregunta: I. Sr. Saura (IC) (p. 6033).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 6033).

Pregunta al Consell Executiu sobre un naixement esdevingut sense assistència mèdica en el centre penitenciari de Wad-Ras

Formulació: I. Sr. Fabian (IC) (p. 6033).

Resposta: H. Sr. Conseller de Justícia (p. 6034).

Repregunta: I. Sr. Fabian (IC) (p. 6034).

Segona resposta: H. Sr. Conseller (p. 6034).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1992 (Continuació.)

Article 38

Apartat 1

Lletra f)

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 179, de supressió)

Retirada abans.

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 180, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 109).

Addició d'un nou apartat

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 181, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1, DSPC-P, 116).

Apartat 3

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 182, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 130, DSPC-P, 116).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 183, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC), juntament amb l'esmena núm. 186 (p. 6034).

Apartat 4

Esmena del G. Socialista (núm. 184, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 6035).

Lletra a)

Esmena del G. P. Popular (núm. 185, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 109, DSPC-P, 116).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 186, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 183).

Esmena del G. Socialista (núm. 187, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 17, DSPC-P, 116).

Addició d'una nova lletra

Esmena del Diputat H. Sr. Hortalà (núm. 188, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 127, DSPC-P, 116).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 189, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 109, DSPC-P, 116).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU). Tot seguit presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 190 (p. 6035).

Esmena del Diputat H. Sr. Hortalà (núm. 190, d'addició)

L'I. Sr. Casanovas n'anuncia la retirada (p. 6036).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix l'esmena transaccional a l'esmena núm. 190 (p. 6036).

Article 39

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 191, de modificació)

Retirada abans.

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 192, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 109, DSPC-P, 116).

Apartat 4

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 193, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 130, DSPC-P, 116).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 200, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 199, 203 i 205. Tot seguit retira les esmenes núms. 196, 197, 198 i 200 (p. 6037).

Esmena del G. Socialista (núm. 195, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Carnicer (S) (p. 6037).

Apartat 5

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 196, de modificació, i 197, de supressió)

Retirades abans (esmena núm. 194).

Apartat 6

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 198, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 194).

Apartat 10

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 199, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 194).

Apartat 12

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 194, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 194).

Esmena del G. Socialista (núm. 201, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Olivé (S), juntament amb l'esmena núm. 202 (p. 6037).

Apartat 13

Esmena del G. Socialista (núm. 202, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 201).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 203, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 194).

Apartat 15

Esmena del Diputat H. Sr. Hortalà (núm. 204, de supressió)

Torn a favor: H. Sr. Hortalà (M) (p. 6038).

Apartat 17

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 205, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 194).

Addició de nous apartats

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 206, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1, DSPC-P, 116).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 207, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Carnicer (S). Tot seguit retira l'esmena núm. 212 (p. 6038).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6038).

Article 40**Apartat 1**

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 208, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 1, DSPC-P, 116).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. Popular (núm. 209, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 109, DSPC-P, 116).

Addició d'un nou article

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 210, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC) la dona per defensada, juntament amb l'esmena núm. 217 (p. 6040).*

Article 41

Capítol 5

Article 42

Esmena del G. Socialista (núm. 211, de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S), juntament amb les esmenes núms. 223 i 225 (p. 6040).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6041).*

Disposicions addicionals

Primera a setena

Text del Dictamen

Votades després

Vuitena

Esmena del G. Socialista (núm. 212, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 207).

Novena a dotzena

Text del Dictamen

Votades després

Tretzena

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 213, de supressió)

Retirada abans.

Catorzena

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 214, de supressió)

Retirada abans.

Quinzena

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 215, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 130).

Esmena del G. Socialista (núm. 216, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 219 i 220 (p. 6042).*

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 217, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 210).

Setzena

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 218, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 130, DSPC-P, 116).

Esmena del G. Socialista (núm. 219, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 216).

Dissetena

Esmena del G. Socialista (núm. 220, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 216).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6043).*

Divuitena i dinovena

Text del Dictamen

Votades després

Vintena

Apartat I

Esmena del G. Socialista (núm. 221, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Brunet (S) (p. 6044).*

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6045).*

L'I. Sr. Brunet intervé per al·lusions (p. 6045).

Vint-i-unena i vint-i-dosena

Text del Dictamen

Votades després

Vint-i-tresena

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 222, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 130, DSPC-P, 116).

Esmena del G. Socialista (núm. 223, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 211).

Vint-i-quatrena

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 224, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 130, DSPC-P, 116).

Esmena del G. Socialista (núm. 225, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 211).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 190: *aprovada per unanimitat* (p. 6046).

Text del Dictamen

Votació de les disposicions addicionals primera a setena: *aprovades per unanimitat* (p. 6046).

Votació de les disposicions addicionals divuitena i dinovena: *aprovades per unanimitat* (p. 6046).

Votació de l'article 41, de les disposicions addicionals vuitena a catorzena, vint-i-unena i vint-i-dosena: *aprovats per 60 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions* (p. 6046).

Votació de les esmenes núms. 183, 186, 194, 199, 203, 205, 210 i 217: *rebutjades per 24 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 6046).

Votació de les esmenes núms. 180, 185, 189, 192 i 209: *rebutjades per 24 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 6046).

Votació de l'esmena 211: *rebutjada per 23 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 6046).

Votació de les esmenes núms. 184, 187, 195, 201, 202, 207, 219, 220, 221, 223 i 225: *rebutjades per 26 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 6046).

Votació de les esmenes núms. 188 i 204: *rebutjades per 26 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 6046).

Votació de les esmenes núms. 181, 182, 193, 206, 208, 215, 216, 218, 222 i 224: *rebutjades per 26 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 6046).

Text del Dictamen

Votació de l'apartat 4 de l'article 42: *aprovat per 59 vots a favor, 3 en contra i 24 abstencions* (p. 6046).

Votació de la resta de l'article 42: *aprovat per 59 vots a favor, 25 en contra i 3 abstencions* (p. 6047).

Votació de les disposicions addicionals vint-i-tresena i vint-i-quatrena: *aprovades per 59 vots a favor, 3 en contra i 24 abstencions* (p. 6047).

Votació dels articles 38, 39 i 40 i de les disposicions addicionals quinzena, setzena, dissetena i vintena: *aprovats per 59 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions* (p. 6047).

Addició de noves disposicions addicionals

Esmena del G. Socialista (núm. 226, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Gibert (S), juntament amb les esmenes núms. 228, 229, 236 i 237* (p. 6047).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6048).

Esmena del G. Socialista (núm. 227, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S)* (p. 6049).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6049).

Esmenes del G. Socialista (núms. 228 i 229, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 226).

Esmena del G. Socialista (núm. 230, d'addició)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S)* (p. 6050).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6050).

Esmena del G. Socialista (núm. 231, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 162, DSPC-P, 116).

Esmena del G. Socialista (núm. 232, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Riera i Olivé (S), juntament amb les esmenes núms. 299, 300 i 301* (p. 6050).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6052).

Esmena del G. Socialista (núm. 233, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 53, DSPC-P, 116).

Esmena del G. Socialista (núm. 234, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Noguer (S), juntament amb l'esmena núm. 252. Tot seguit retira l'esmena núm. 251* (p. 6053).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6053).

Esmena del G. Socialista (núm. 235, d'addició)

Debatuda després (esmena núm. 238).

Esmenes del G. Socialista (núms. 236 i 237, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 226).

Votació de les esmenes núms. 230 i 231: *aprovades per unanimitat* (p. 6054).

Votació de les esmenes núms. 226, 227, 228, 229, 232, 233, 234, 236 i 237: *rebutjades per 23 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 6055).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts.

L'I. Sr. Roma (S) fa la defensa de l'esmena 235, juntament amb la de les esmenes núms. 240, 302 i 303 (p. 6055).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6056).

Esmena del G. Socialista (núm. 238, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Madueño (S), juntament amb l'esmena núm. 244 (p. 6056).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6057).

Esmena del G. Socialista (núm. 239, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Cadevall (S) (p. 6057).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6058).

Esmena del G. Socialista (núm. 240, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 235).

Esmena del G. Socialista (núm. 241, d'addició)

L'I. Sr. Clofent (S) n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 242, 305 a 309. Tot seguit fa la defensa de les esmenes núms. 310 a 313 (p. 6058).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6059).

Esmena del G. Socialista (núm. 242, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 241).

Esmena del G. Socialista (núm. 243, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 6060).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6061).

Esmena del G. Socialista (núm. 244, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 238).

Esmena del G. Socialista (núm. 245, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Brunet (S) (p. 6061).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6062).

Esmena del G. Socialista (núm. 246, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Noguer (S) (p. 6062).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6062).

L'I. Sr. Noguer (S) intervé per contradiccions i l'I. Sr. Escudé (CiU) li respon (p. 6063).

Esmena del G. Socialista (núm. 247, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Martí i Conill (S), juntament amb les esmenes núms. 254, 263, 291 i 321 (p. 6063).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6064).

Esmena del G. Socialista (núm. 248, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Rañé (S), juntament amb les esmenes núms. 249 i 253 (p. 6066).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6067).

Esmena del G. Socialista (núm. 249, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 248).

Esmena del G. Socialista (núm. 250, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Tomàs (S), juntament amb les esmenes núms. 283, 287, 290, 294, 316 i 318. Tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 292 (p. 6068).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6070).

Esmena del G. Socialista (núm. 251, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 234).

Esmena del G. Socialista (núm. 252, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 234).

Esmena del G. Socialista (núm. 253, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 248).

Esmena del G. Socialista (núm. 254, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 247).

Esmena del G. Socialista (núm. 255, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Tomàs (S), juntament amb l'esmena núm. 289 (p. 6072).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6072).

Esmena del G. Socialista (núm. 256, d'addició)

Torn a favor: I. Sra. Barenys (S) (p. 6073).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6073).

Esmena del G. Socialista (núm. 257, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Brunet (S) (p. 6073).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6073).

Esmena del G. Socialista (núm. 258, d'addició)

- Torn a favor: *I. Sra. Utgés (S)*, juntament amb les esmenes núms. 259, 275, 276 i 279 (p. 6075).
- Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6076).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 259, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 258).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 260, d'addició)
- Torn a favor: *I. Sr. Brunet (S)*, juntament amb les esmenes núms. 262, 264 i 306 (p. 6077).
- Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6079).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 261, d'addició)
- Torn a favor: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 6079).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 262, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 260).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 263, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 247).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 264, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 260).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 265, d'addició)
- Torn a favor: *I. Sr. Soto (S)*, juntament amb les esmenes núms. 271 i 277 (p. 6080).
- Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6081).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 266, d'addició)
- Torn a favor: *I. Sr. Soto (S)*, juntament amb les esmenes núms. 270 i 272 (p. 6081).
- Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6082).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 267, d'addició)
- Torn a favor: *I. Sr. Soto (S)*, juntament amb l'esmena núm. 269 (p. 6082).
- Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6083).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 268, d'addició)
- Torn a favor: *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 6084).
- Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6084).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 269, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 267).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 270, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 266).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 271, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 265).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 272, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 266).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 273, d'addició)
- Torn a favor: *I. Sr. Tomàs (S)*, juntament amb les esmenes núms. 274 i 285 (p. 6084).
- Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6085).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 274, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 273).
- Esmena del G. Socialista* (núms. 275 i 276, d'addició)
- Debatudes abans* (esmena núm. 258).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 277, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 265).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 278, d'addició)
- Torn a favor: *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 6086).
- Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6086).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 279, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 258).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 280, d'addició)
- Torn a favor: *I. Sra. Utgés (S)* (p. 6087).
- Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6087).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 281, d'addició)
- Debatuda abans* (esmena núm. 33).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 282, d'addició)
- Torn a favor: *I. Sr. Cadevall (S)*, juntament amb l'esmena núm. 284, sobre la qual presenta una transacció (p. 6087).
- Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 6088).
- La I. Sra. Secretària Tercera llegeix el text de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 284* (p. 6088).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 283, d'addició)

- Debatuda abans (esmena núm. 250).*
Esmena del G. Socialista (núm. 284, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 282).
Esmena del G. Socialista (núm. 285, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 273).
Esmena del G. Socialista (núm. 286, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 262).
Esmena del G. Socialista (núm. 287, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 250).
Esmena del G. Socialista (núm. 288, d'addició)
Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S) (p. 6088).*
Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6088).*
Esmena del G. Socialista (núm. 289, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 255).
Esmena del G. Socialista (núm. 290, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 250).
Esmena del G. Socialista (núm. 291, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 247).
Esmena del G. Socialista (núm. 292, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 250).
Esmena del G. Socialista (núm. 293, d'addició)
Torn a favor: *I. Sr. Madueño (S), juntament amb les esmenes núms. 295 i 296 (p. 6088).*
Torn en contra conjunt: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6090).*
Esmena del G. Socialista (núm. 294, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 250).
Esmenes del G. Socialista (núms. 295 i 296, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 293).
Esmena del G. Socialista (núm. 297, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 26).
Esmena del G. Socialista (núm. 298, d'addició)
Torn a favor: *I. Sr. Riera i Olivé (S) (p. 6090).*
Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6091).*
Esmenes del G. Socialista (núms. 299, 300 i 301, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 232).
Esmena del G. Socialista (núm. 302 i 303, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 235).
Esmena del G. Socialista (núm. 304, d'addició)
Torn a favor: *I. Sr. Garcia i Guillamon (S) (p. 6091).*
Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6091).*
Esmenes del G. Socialista (núms. 305 a 309, d'addició)
Retirades abans (esmena núm. 241).
Esmenes del G. Socialista (núms. 310 a 313, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 241).
Esmena del G. Socialista (núm. 314, d'addició)
Torn a favor: *I. Sr. Noguer (S), juntament amb l'esmena núm. 315 (p. 6092).*
Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6092).*
Esmena del G. Socialista (núm. 315, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 314).
Esmena del G. Socialista (núm. 316, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 250).
Esmena del G. Socialista (núm. 317, d'addició)
Torn a favor: *I. Sr. Tomàs (S) (p. 6092).*
Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 6092).*
Esmena del G. Socialista (núm. 318, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 250).
Disposició transitòria segona
Esmena del G. Socialista (núm. 319, de modificació)
Debatuda abans (esmena núm. 108).
Disposició final primera

Esmena de l'A. P del Centre Democràtic i Social (núm. 320, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 130).

Annex a l'article 41

Esmena del G. Socialista (núm. 321, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 247).

L'I. Sr. Carnicer (S) fa un aclariment sobre l'esmena núm. 243 (p. 6093).

Votació de l'esmena núm. 243 i de l'esmena transaccional núm. 284: aprovades per unanimitat (p. 6093).

Votació de l'esmena núm. 320: rebutjada per cap vot a favor, 56 en contra i 13 abstencions (p. 6093).

Votació de les esmenes núms. 235 a 321: rebutjades per 13 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 6093).

Text del Dictamen

Votació de la disposició transitòria primera i disposició transitòria final: aprovades per 57 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions (p. 6093).

Text del Dictamen

Votació de la disposició transitòria segona i la disposició final primera: aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions (p. 6093).

Text del Dictamen

Votació de l'annex a l'article 41: aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions (p. 6093).

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 82.4

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes amb resposta oral

Passem al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que són preguntes amb resposta oral d'acord amb l'article 133.3 del Reglament.

La primera pregunta és sobre les mesures adoptades per tal que les obres de la carretera N-260 no afectin la reserva natural de Collegats, que formularà el Diputat senyor Xavier Bada.

Sí, té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures adoptades per tal que les obres de la N-260 no afectin la reserva natural de Collegats

El Sr. BADA: Moltes gràcies, senyor President. Honorable senyor Conseller d'Agricultura, les obres de la carretera de la Pobla a Sort han estat aquestes darreres setmanes motiu de temàtica periodística. Vegi, per exemple, molts dels enunciats dels diaris d'aquests dies: «denúncies de danys a la reserva de Collegats»; «incompliment de previsió de fer voladures»; «guerra de denúncies»; «recomanacions al MOPT per a paralitzar les obres»; «un mort i sis ferits en una explosió dins del túnel de Collegats»; «actuacions per via penal»; «declaracions que hi ha hagut deixadesa del contractista»; «denúncies d'ecologistes»; «aturada de les voladures»; «reunió Medi Natural de Lleida amb l'empresa adjudicatària per a la signatura de documents»; «investigació per al dany i voladures»; «estudi d'un nou sistema de voladures»; «Medi Natural valora en 30 milions els danys a la reserva de Collegats»; «proposta de crear una comissió per al seguiment del procés de restauració»; «el MOPT ordena extreure el control a l'obra de Collegats»; «llum verda per a continuar les voladures a la reserva natural de Collegats»; «comprovació de danys produïts en sis zones»; «la represa de les voladures encara sense data»; «petició de desviar el cotxe de línia»; «nous abocaments a la carretera de Collegats»; «petició de paralització de les obres»; «la comissió de seguiment comprova els desperfectes»; «Agricultura vol parar l'obra de Collegats un altre cop»; «els ecologistes afirmen que el MOPT actua de forma il·legal»; «interdicte davant del jutge»; «denúncia de les obres de Collegats a Europa»; «diputat al Congrés manifesta mala fe sobre Collegats»; «el PSC acusa els ecologistes d'evitar crítiques a la Generalitat»; «acusacions falses i injurioses»; «ecologistes acusen el PSC de manca de sensibilitat mediambiental».

Bé, tots aquests titulars han sortit entre l'11 de juliol i el 27 de novembre i encara fa dos dies escassos sortien també nous

aspectes d'aquesta problemàtica. Jo també voldria en aquesta pregunta expressar-li la gran preocupació per allò anunciat durant tres mesos, és a dir, gener, febrer i març, de la carretera, el que suposaria, senyor Conseller, la ruïna per a les estacions d'esquí, enguany, així com també la impossibilitat, amb garanties, del transport de viatgers i mercaderies, entre elles la mateixa recollida de llet.

La pregunta en concret, senyor Conseller, és sobre les mesures adoptades per tal que les obres de la N-260 no afectin la reserva natural de Collegats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bada. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable Conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor President. Va ser una preocupació del Departament en l'inici de les voladures per a l'ampliació de la carretera N-240 de Pobla de Segur a Sort i que podien, d'alguna manera, afectar la reserva natural parcial del Noguera Pallaresa, del Collegats; reserva que s'estén en un traçat de cinc quilòmetres en el riu Noguera Pallaresa, des de la presa de Sossís, una mica més amunt de la Pobla de Segur, fins a la confluència amb el barranc de Morrerres, que és precisament a la sortida del congost de Collegats.

Les primeres denúncies es van presentar pels agents rurals del Departament amb data 23 i 29 d'abril. La primera va ser per una tala d'arbres, la segona, per l'abocament de pedres als rius. Aquestes voladures varen fer que la secció territorial de Medi Natural qüestionés la paralització de les voladures pels danys que es produïen dintre de la llera del riu. En una data posterior es va exigir al ministeri —al Ministeri d'Obres Públiques i Transports— la paralització de les obres fins que les parts implicades realitzessin el corresponent estudi tècnic.

La següent cosa que es va fer va ser constituir una comissió de seguiment de les voladures perquè es tenia en compte que aquestes perjudicaven la llera del riu, però d'altra banda, la importància que tenia el millorament d'aquesta carretera, que és un eix per al desenvolupament del Pallars Sobirà. Es va constituir, doncs, una comissió de seguiment de la qual en formaven part persones del Consell Comarcal del Pallars Sobirà i Pallars Jussà, persones del Departament d'Agricultura, del Departament de Medi Ambient i d'entitats conservacionistes, concretament l'IPCENA i també la Federació de Pesca. Es varen fer diversos informes en aquesta comissió i va celebrar diverses reunions i va aixecar diverses actes.

Amb data 3 de setembre es va rebre un document que deia la forma com es podien fer aquestes voladures amb explosius de manera que no malnetessin la llera del riu i que, per tant, no aboquessin pedres al riu. Es va demanar, aleshores, al Ministeri d'Obres Públiques i Transports el seu compliment.

Amb data 24 d'octubre es van realitzar unes noves voladures a l'ermita d'Arboló, fora de la reserva natural entre Gerri i Barro, concretament, i aleshores aquestes voladures es va veure que tampoc funcionaven de la manera que havia de ser i es va demanar que s'aturessin.

Amb data 15 de novembre es va sol·licitar al Ministeri d'Obres Públiques un compromís per escrit, que el ministeri restauraria els danys que s'haurien produït dintre de la reserva natural. Amb data posterior es va sol·licitar a la demarcació de carreteres que assumís, doncs, aquestes despeses i es va dema-

nar, també, que es lliurés el document d'avaluació d'impacte ambiental que havia d'haver-se fet per a la realització d'aquestes obres.

Finalment, el dia 20 de novembre es va fer la primera voladura i no va haver-hi cap problema d'abocament de pedres a la llera del riu. Aleshores, en aquest sentit, la demarcació de carreteres es va comprometre a la restauració de cadascun d'aquests trams. S'ha demanat una nova informació al ministeri per tal que enviï els documents concrets de com pensen fer la restauració dels mals provocats i esperem, doncs, que... aquest document, s'han compromés a enviar-lo abans del dia 20.

Pel que fa a la tallada de trànsit, les últimes informacions rebudes són que aquesta tallada no serà durant tres mesos, sinó que són tallades de diverses hores; concretament, les notícies darreres que tenim és que es tallarà el trànsit avui dia 17 des de les dues fins demà a les dues del migdia i aleshores hi haurà diverses tallades de trànsit durant els dies que vénen, però sempre en un nombre d'hores determinades que seran oportunament avisades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Li queden només 22 segons al senyor Bada i al Conseller ja no li queda temps.

El Sr. BADA: Moltes gràcies, senyor President. Jo he d'agrair al senyor Conseller la resposta totalment aclaridora, però voldria, en aquest torn de rèplica, evidenciar el fet que algun diputat ben conegut per la seva especialització en la temàtica ecologista en aquest cas no ha expressat cap iniciativa parlamentària; doncs, la preocupació sembla que hauria de ser comuna, no? I en aquest cas concret, no serà perquè és una obra de competència estatal?

I, per altra banda, també, expressar, doncs, a l'honorable Conseller d'Agricultura que es prenguin totes les garanties possibles perquè el tancament que algú ha anunciat per al mes de gener, febrer i març no arribi a realitzar una paralització total al tancament de la carretera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bada. La següent pregunta és sobre els criteris lingüístics emprats en la publicació de l'exposició *Ramon Salvatella i el seu temps*, que formularà el Diputat l'illustre senyor Josep Lluís Carod-Rovira, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre els criteris lingüístics emprats
en la publicitat de l'exposició
Ramon Salvatella y su tiempo*

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. La nostra pregunta va adreçada a l'honorable Conseller de Cultura demanant-li quins són els criteris lingüístics que va tenir presents el seu Departament en la publicitat de l'exposició *Ramon Salvatella y su tiempo*.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Té la paraula pel Consell Executiu l'honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Els criteris que va tenir present el Departament de Cultura van ser els

que tenim en totes les exposicions en les quals..., les quals organitza el Departament; malgrat que en altres casos, com és el cas aquest, hi ha hagut altres organitzadors. Però són els que..., el que de nosaltres depèn s'ha fet tot en català: la invitació es va fer en català; el catàleg està fet absolutament tot en català. Des del nostre punt de vista són els habituals pel que fa referència al nostre Departament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. El senyor Carod-Rovira pot repreguntar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor Conseller, sembla que no parlem del mateix. És com allò, quan diuen: «el 92% de la població de Catalunya entén el català i hi ha un 8% que no l'entén». I dius: «caram, sempre em toca el 8%».

Vaig rebre —perquè regularment, suposo que per una insistència i un interès, que agraeixo, per part del Departament de Cultura—, no una, sinó dues, tres, quatre invitacions del seu Departament per assistir a aquesta exposició i totes —les quatre invitacions— eren redactades exclusivament en castellà, llengua constitucional, òbviament, però llengua que no és ni la llengua pròpia de Catalunya ni aquella llengua que, segons una ordre del President de la Generalitat, recomana que ha de ser l'habitual en tots els actes que siguin institucionalment protegits o organitzats, emparats, per la Generalitat de Catalunya.

Per tant, jo no vaig rebre cap d'aquestes invitacions en català i, si aquestes existien, no em faig càrrec d'on podien anar adreçades i, en tot cas, em sorprèn que a membres d'aquesta Cambra la invitació no els fos adreçada en la llengua pròpia del país.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor Carod jo no... si no és que vostès en el seu partit tinguin un departament de traduccions simultànies... Però, el que jo li puc assegurar és que la invitació per a l'assistència a aquesta exposició, jo la tinc a la mà i hi posa: «El Conseller de Cultura... es complau a convidar-vos a la inauguració de l'exposició, organitzada amb la col·laboració del Banc Bilbao-Biscaia. Catalunya història del seu temps. Sala d'exposicions.» Aquesta és la invitació oficial. Em confirmava fa un moment el senyor Diputat que també l'havia rebut, i jo recordo que només hem imprès aquesta invitació. Tinc el catàleg, que també està aquí a la seva disposició; suposo que també l'haurà rebut, o l'hauran deixat a la seva bústia: «Catalunya història del seu temps. Departament de Cultura». Aquí hi ha unes introduccions, una signada per mi, una altra per Federico Mayor Zaragoza, en català. «Història de la diplomàcia. Emilio Casinelo. Comitè de l'Exposició del 92.» També és una versió catalana. «La pintura de Ramon Salvatella», en català; és una versió catalana d'una nota que ens va facilitar el senyor José Manuel Pit Andrade, acadèmic de la Real Academia Española de Bellas Artes i tota la resta és en català.

Jo tinc la impressió que vostè, senyor Diputat, ho confon amb aquest tríptic que va rebre i que això és fet per la Fundació, que com vostè sap té la seva seu a Madrid. Però, que a mi em consti, l'única invitació que s'ha rebut, l'única que hem fet nosaltres és aquesta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. La següent pregunta: sobre uns abocaments il·legals a la zona de la reserva natural parcial de la presa de Sossís, que formularà el Diputat l'illustre senyor (pausa) Celestino Sánchez, que no la farà.

Passem a la següent pregunta: sobre les actuacions que pensa dur a terme en relació amb uns abocaments ilegals a la zona de la reserva natural. Tres quarts del mateix.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
uns abocaments ilegals a la zona
de la reserva natural parcial de la presa
de Sossís i sobre les actuacions que pensa dur
a terme en relació amb uns abocaments
il·legals a la zona de la reserva natural
parcial de la presa de Sossís*

El Sr. PRESIDENT: Sobre els motius del cessament del Director de l'Institut Català de Noves Professions, que formularà el Diputat l'il·lustre senyor Magí Cadevall, que té la paraula.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
els motius del cessament del
Director de l'Institut Català de Noves Professions i
sobre les funcions d'un assessor especial de
l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament
amb categoria de director general*

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. A través de la lectura de diversos mitjans de comunicació durant el mes de novembre, vaig deduir els següents fets. Primer, que alguns treballadors de l'INCANOP van denunciar diverses irregularitats en la gestió de l'INCANOP, en primer lloc davant del Conseller d'Ensenyament i altres càrrecs de la Generalitat. Segon, que no es va renovar el contracte, en contra del que s'havia dit, a algun dels treballadors que havia impulsat aquesta denuncia. Tercer, que davant la falta de resposta del senyor Conseller d'Ensenyament que, en saber que és president de l'INCANOP, el sindicat de l'Administració de Catalunya de la Confederació Sindical de Catalunya va denunciar en roda de premsa aquestes presumptes irregularitats i, posteriorment, les va posar en coneixement del fiscal.

Jo penso que, ara no puc entrar en els detalls d'això perquè no és el tema exacte de les meves preguntes, però només com a mostra en citaré algunes d'aquestes presumptes irregularitats denunciades. Per exemple, l'encàrrec de treballs sobrevalorats i de no massa qualitat d'un valor de 3.500 milions de pessetes i, el que és més greu, fet per adjudicació directa per fraccions inferiors a 500.000 pessetes. Ahir, el senyor Curto demanava garanties que això no es pogués produir. O, per exemple, pagaments a l'empresa COTINCA de la qual seria administrador únic el vice-president de l'INCANOP. Però, en fi, jo només puc constatar; no puc prejudicar els fets; que això no són merament rumors anònims —hi ha una actuació d'un sindicat—, i es podria pensar que el senyor Conseller esbrinaria els fets i en trauria les conclusions i fins a aquest moment no havia pensat presentar cap pregunta.

El meu desconcert i el meu escàndol va ser la lectura del diari de la Generalitat del 13 de novembre, on vaig poder constatar: primer, el cessament del senyor Rafael Méndez com a director de l'INCANOP sense tenir cap substitut, de tal forma que provisionalment exerceix les funcions el secretari general del Departament, senyor Grifoll, i per això pregunto quins són els motius d'aquest cessament tan urgent; i segon —i per a mi enca-

ra més escandalós— és que el motiu no és que el senyor Rafael Méndez no vulgui o no pugui continuar al servei del Departament d'Ensenyament, sinó que se'l recompensa per les presumptes irregularitats, però, senyor Conseller, per la indiscutible mala gestió, creant *ad personam* el càrrec d'assessor especial del senyor Conseller en matèria de formació professional amb la categoria de director general. Per tant, jo li pregunto: quines són les funcions d'aquest assessor? té un despatx a la Conselleria? quin horari fa? cobra realment el sou d'un director general?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Gràcies, senyor President. Efectivament, el senyor Méndez va ser nomenat fa poc més d'un any director de l'INCANOP amb l'encàrrec especial d'ocupar-se del tema de la formació professional, en la importància de la qual coincidim sense cap mena de dubte el senyor Cadevall i jo i tots els diputats d'aquesta Cambra.

El senyor Méndez al cap d'un temps que era Director General em va dir que ell difícilment podia compaginar les dues feines, d'ocupar-se de l'INCANOP i de fer el treball que estava fent com a assessor meu, mentre era director de l'INCANOP, en el tema de formació professional. I per això em va fer una carta al cap d'un temps dient que renunciava el càrrec de director general. El Consell Executiu del dia 28 de novembre —si no m'equivoco—, efectivament, va acceptar la dimissió del senyor Méndez i el va nomenar assessor meu perquè continués treballant tal com feia en els temes de formació professional.

Tota l'altra problemàtica... Perdó, senyor President, el senyor Cadevall ha formulat una pregunta o les dues? Ho dic per l'administració del temps. (Pausa.) Molt bé, gràcies. Aleshores, tota l'altra problemàtica que esmenta el senyor Magí Cadevall són —tal com ell ha dit molt bé— irregularitats presumptes; entre altres coses, evidentment, no és cert —i això suposo que és un lapsus del senyor Magí Cadevall— que s'hagi encarregat un treball per l'import de 3.500 milions de pessetes, com ha dit textualment, i suposo que la cinta em guardarà de mentir. En tot cas serien 3 milions i mig de pessetes, que no són 3.500 milions. Però, de tota manera, efectivament, en vista d'unes certes denúncies que jo vaig rebre, vaig obrir una investigació i no vaig poder demostrar que hi hagués cap irregularitat. O sigui que jo li puc assegurar, senyor Cadevall, que el senyor Méndez ha cessat a petició pròpia i que segueix exercint les seves funcions en un despatx durant tota la jornada laboral en el càrrec d'assessor meu en temes de formació professional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. El senyor Cadevall pot repreguntar.

El Sr. CADEVALL: Sí, disculpar-me davant del senyor President que no li hagi demanat prèviament per acumular les dues preguntes. Rectificar, si no he dit la quantitat apropiada; era realment —el denunciat pel sindicat de l'Administració de Catalunya, de la Confederació Sindical de Catalunya— aproximadament un valor de 3.500 milions de pessetes; però atenció, senyor President, no aquest valor, sinó fraccionat —que era el greu— en parts inferiors de 500.000 pessetes en el termini de pocs mesos.

(*Remor de veus.*) 3 milions i mig —perdó—, fraccionats en partides inferiors de 500.000 pessetes.

Bé, de totes maneres, jo, senyor President, ja he dit que des d'aquí no podíem entrar en el detall de totes aquestes presump-tes irregularitats, sinó sobretot dels motius del cessament i d'aquesta curiosa funció que se li assigna. Haig de considerar que la seva resposta no em satisfà en absolut per una raó senzi-llíssima. És a dir, la Llei amb què es regulaven les professions no reglades i es creava l'INCANOP —encara que es va aprovar quan era Conseller el senyor Guitart, suposo que el senyor Con-seller d'Ensenyament la coneix perfectament—, i, entre les funcions de l'Institut Català de les Noves Professions hi ha: «estudiar i ana-litzar les mutacions que es produeixen en el món professional»; més avall, «elaborar, revisar i aprovar programes i plans de forma-ció i estudi per a noves professions», i, finalment, en la lletra g) diu: «elaborar informes per als departaments de la Generalitat so-bre aquesta temàtica», de la formació professional.

Per tant, senyor Conseller, vostè em diu: «l'he fet assessor en qüestions de formació professional perquè no podia compa-tibilitzar això amb la direcció de l'INCANOP». Però, senyor Conseller, si la principal funció del director de l'INCANOP, a part de dirigir les activitats i el personal, és assessorar-lo en temes de formació professional! Per tant, està pagant el mateix sou a una persona que ha estat molt discutible i que ha manifes-tat tenir problemes i que no ens podem creure que el cessament sigui només pels motius que ha dit; li està pagant el mateix per fer una part de la feina que igualment havia de fer abans!

Per tant, senyor Conseller, la resposta que ha dit no és creï-ble. Jo, realment, no sé si és que ha rebut alguna pressió, si és que hi ha algun problema de coalició per haver arribat a aquesta solució o si, senzillament, com ha dit diverses vegades, doncs, el senyor Conseller ha manifestat públicament que no volia se-guir en el càrrec, que estava al final d'una etapa i ha dit: «Mira, jo no vull problemes; deixem les coses tal com estan; aquest se-nyor no pot seguir davant de l'INCANOP; no tinc a ningú per substituir-lo; que faci de director de l'INCANOP el secretari ge-neral del Departament i aquest senyor que segueixi, doncs, amb el sou de director general fins al final del meu mandat com a Conseller.» Si fos això, senyor Conseller...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Cadevall...

El Sr. CADEVALL: ... perquè penso que el mateix està pas-sant en altres sectors de l'ensenyament, i això és gravíssim.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. L'honorable Conseller Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Evidentment, el senyor Magí Cadevall pot pensar el que vulgui; és lliure de fer-ho. Però jo m'he de ratificar en l'ex-plicació que li he donat anteriorment. No hi ha dubte que jo conec la Llei que regula l'INCANOP, i no hi ha dubte que, a part de les funcions de l'INCANOP, tenen a veure amb el que en diem les noves professions, algunes de les quals són formació professional. Però, com el senyor Magí Cadevall molt bé sap, la reforma de la formació professional en l'aplicació de la nova normativa derivada de la LOGSE i de la reforma educativa en general requereix una atenció molt especial, i això és el que es-tà fent el senyor Méndez que altrament, com sens dubte el se-nyor Magí Cadevall sap, té una llarga executòria en el camp de la formació professional.

Jo no vull entrar en els últims comentaris del senyor Magí Cadevall sobre si és un final d'etapa, sobre si hi ha problemes de coalició...; li asseguro que no sé què vol dir això de la coali-ció, li ho prometo, perquè que jo sàpiga el senyor Méndez no pertany a cap partit polític, ni de la coalició que dona suport al Govern ni a cap altra i, per tant, això són comentaris gratuïts que al meu entendre ha fet el senyor Magí Cadevall.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. La següent pregunta és sobre el tancament temporal del congost de Collegats, que formularà el Diputat l'il·lustre senyor Miquel Pueyo, i en el seu nom serà el senyor Carod-Rovira; té la parau-la.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el tancament temporal del congost de Collegats*

El Sr. CAROD-ROVIRA: El qual en el seu nom la retira, en nom del senyor Miquel Pueyo.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada. Pregunta sobre les característiques de la memòria que s'ha de presentar en el concurs de mèrits per tal d'optar a la condició de catedràtic, que formularà el Diputat l'il·lustre senyor Magí Cadevall, que té la paraula.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
les característiques de la memòria
que s'ha de presentar en el concurs de mèrits
per tal d'optar a la condició de catedràtic i
sobre els criteris en què es fonamenten els barems
per adjudicar la condició de catedràtic*

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President, si em permet acumularé aquesta pregunta i la següent.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CADEVALL: Senyor President, senyores i senyors di-putats, ha sortit una resolució sobre la convocatòria per a l'ad-quisició de la condició de catedràtic. Jo voldria destacar la importància d'aquesta convocatòria per als professors de secun-dària perquè fa molts anys que no havien sortit convocatòries. En principi el cos de catedràtics era a extingir i amb la LOGSE es va crear això com a condició personal. Aquesta primera con-vocatòria és molt important perquè té dues característiques: pri-mer, que és per concurs de mèrits —més endavant serà per oposició— i, en segon lloc, perquè hi ha un nombre de places molt important, una tercera part dels professors de secundària.

En un tema, per tant, de tanta importància i que es fa en unes circumstàncies especials d'aplicació de la LOGSE, jo penso que seria bo que s'hagués fet en acord amb els sindicats; se'ls va informar merament, però no hi va haver cap acord i ho la-mento. Però, al marge d'això, en llegir la resolució hi ha coses que m'alarmen molt: primer, «el Departament d'Ensenyament» —diu aquesta resolució— «en nomenarà tots els membres del tri-bunal». Això em sembla alarmant, senyor President; el normal seria que el Departament d'Ensenyament elegís el president per assegurar, doncs, el bon funcionament de la convocatòria i el seguiment de la normativa. Però, haig de manifestar no la meva inquietud, sinó la inquietud de molts professors de secundària

perquè aquest tribunal, aquesta comissió nomenada enterament pel Departament d'Ensenyament no ha de fer merament un còmput mecànic d'antiguitats, etcètera, sinó que ha d'avaluar algunes coses com ara la memòria, la docència, les publicacions o innovacions educatives, etcètera.

També penso que són molt discutibles els barems que s'han usat. Per exemple: la poca valoració dels mèrits científics comparada amb altres coses; el doctorat només 0,75 punts, quan antigament els professors de secundària tenien una tradició, també no només de recerca pedagògica, sinó de promoció i de recerca científica; les publicacions, però també innovacions educatives es valoren només en 1 punt, etcètera.

Un altre aspecte que considero molt discutible és el fet que se'ls obliga que la memòria versí sobre la reforma en la secundària obligatòria, amb exclusió del batxillerat i la formació professional. Sí que, en canvi, seria raonable que en aquesta memòria, doncs, es tingui en compte la propera reforma. Això em sembla discriminatori en primer lloc perquè a Catalunya penso que hi ha hagut poca informació i formació sobre la reforma; però és especialment injust per als professors que no tenen la seva matèria dins de la secundària obligatòria, com passaria en les diverses tecnologies —tan important que diem que és la formació professional!— i en altres àrees humanístiques, com ara filosofia, llatí, grec, etcètera. Aquests, llavors diu, que poden fer un crèdit comú d'alguna matèria que pròpiament no és la seva o que seria massa general, o bé que poden fer un crèdit variable, no se sap exactament de què. Aquests crèdits variables, a més a més, surten en aquesta convocatòria abans que s'hagi fet el decret establint l'ordenació del sistema educatiu quan diu que a Catalunya hi haurà crèdits bàsics i crèdits variables.

Bé, jo penso que tal i com s'ha solucionat això, senyor Conseller, no ha fet més que crear un conflicte més en el ja molt calent món de l'ensenyament i hi ha una situació de malestar en el professorat. Molts professors de secundària ens han vingut a veure; han manifestat el seu malestar. Nosaltres hem dit: «nosaltres només podem fer una denúncia política; en tot cas, si vosaltres voleu arribar a alguna cosa més, algun recurs, etcètera, heu de ser vosaltres, no els partits polítics»; però, senyor Conseller, ens manifesten que no fan això perquè se senten coaccionats, que tenen por de les represàlies del Departament d'Ensenyament, cosa que no és totalment desgavellada si el Departament d'Ensenyament nomena tots els membres d'un tribunal que ha de fer, no només una suma, sinó, també, la valoració d'algunes activitats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor President. Senyor Cadevall, evidentment, jo coincideixo amb vostè en algunes de les coses que ha dit, sobretot en la importància que ha atorgat al fet d'aquesta convocatòria. No hi ha dubte que és una convocatòria molt important.

«Calia un acord amb els sindicats» —diu el senyor Cadevall. Aquest acord, senyor Cadevall, es va intentar, es va negociar a bastament amb els sindicats i hi va haver una sèrie de reunions, per exemple, el dia 2 de juliol, el dia 10 d'octubre, el dia 24 d'octubre, on se'ls va informar de tots i cadascun dels punts que hi havia previstos en la convocatòria. És ben cert que, final-

ment, els sindicats no van voler signar un acord. Però a mi se m'informa, senyor Cadevall, que en el fons aquest acord no el van voler signar per coses que no tenen res a veure amb el que ha dit vostè ara.

Volien, segons em diuen, que comptés també el fet d'haver estat tutor o coordinador, etcètera. O sigui, volien unes puntuacions suplementàries per a alguns càrrecs o per a algunes excutòries de determinats professors.

Malgrat això, s'ha tirat endavant aquesta convocatòria. Li he d'assegurar, al senyor Cadevall, que no hi haurà un nomenament digital dels membres del tribunal. Efectivament, els membres seran nomenats pel Departament; l'únic nomenament digital serà —com ell molt bé ha dit— el de president, però els altres membres del tribunal seran elegits previ un sorteig entre els professors adequats del ram en què toqui en cada cas.

Quant al fet que el barem sigui discutible o no, evidentment això són punts de vista. Li repeteixo que en les discussions amb els sindicats el tema que va sortir és el que li he dit abans.

Altrament, també li he de dir que és absolutament procedent, al nostre entendre, demanar una memòria de tipus professional relativa a una de les etapes del nivell en el qual hauran d'impartir. Per molts motius. Jo ara aquí no tinc temps per a explicar-li ho amb detall, però, tot i que no són coneguts els ensenyaments mínims al batxillerat, ni l'estructura dels cicles formatius —i això no és per culpa nostra, sinó que és perquè el MEC encara no ha promulgat el decret bàsic sobre aquest tema—..., sinó que, a més a més, la memòria ha de ser, en general, sobre la proposta de disseny curricular, no sobre una àrea específica.

Tot i això, també li vull assegurar, al senyor Magí Cadevall, perquè tranquil·litzi els professors, en el sentit que els que la seva matèria són les diferents tecnologies, el llatí o el grec, tenen encarregada la programació d'una matèria a l'ensenyament secundari obligatori, a part de l'ensenyament a les etapes de batxillerat o de formació professional. O sigui que nosaltres entenem que, des d'aquest punt de vista, la convocatòria està perfectament ben feta.

Jo no entenc, ni comprenc, ni crec, senzillament, senyor Magí Cadevall, que això hagi de ser un conflicte més, tal com vostè ha dit, en el camp de l'ensenyament.

Jo crec que hi ha un consens general pel que fa a la importància i a les característiques d'aquesta convocatòria. No crec que hi hagi un malestar especial per això. I, sobretot, senyor Magí Cadevall, jo el que li pregaria és que no insistís en el tema de si els professors es senten coaccionats i si hi ha d'haver represàlies per part del Departament per si adopten alguna actitud. A mi em poden dir exactament el que vulguin i el que opinin sobre els nostres actes, les nostres disposicions, i això, jo li ho asseguro, i el senyor Cadevall m'ha de creure, que no ha de donar lloc a cap mena de represàlia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Li queden deu segons al senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Les inquietuds les han expressades els professors, no me les he inventades jo; però penso que hi ha una part molt positiva en el que ha dit, és que es faran per sorteig, els membres que no siguin el President. M'estranya molt que això no constés en la resolució; em sembla un progrés; no sé si serà degut a les protestes que ha despertat. De totes maneres, li ho agraeixo, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. El senyor Conseller... (Pausa.)

Perfectament, passem a la següent pregunta que és sobre els criteris utilitzats en les intervencions en els casos de racisme contra infants i gitanos, que formularà el Diputat l'illustre senyor Ignasi Riera i Gassiot, que té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor President, tinc la impressió que aquesta pregunta número 10 ja va obtenir resposta del Conseller en el torn de preguntes de la sessió anterior, perquè eren dues preguntes que les vaig acumular.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, passem a la següent que també és seva, sobre l'ampliació del nombre de places de funcionaris d'Ensenyament. El senyor Ignasi Riera té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
una ampliació del nombre de places
de funcionaris d'Ensenyament*

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Formularé aquesta pregunta i després tractaré d'acumular les preguntes 12 i 13. Ho dic perquè totes elles parlen de professorat i professorat que ha estat interí durant molt temps, però em penso que són preguntes relativament diferents.

Aquesta pregunta té relació directa amb un dels problemes pendents segurament més greus que té la comunitat educativa a Catalunya. És la qüestió dels interins. Es tracta d'un col·lectiu molt important, d'un col·lectiu polèmic. Amb altres diputats d'aquesta Cambra, per exemple, amb el senyor Magí Cadevall, vam poder assistir fa pocs dies a una reunió a la qual els diferents col·lectius que representen els professors interins ens van convocar i ens van expressar els seus neguits i no sempre amb tons tranquils. És un col·lectiu numèricament important. Poden ser de cinc mil a set mil mestres en aquests moments a Catalunya que tenen la sensació que tindran molt difícil l'accés al cos docent d'una manera normalitzada.

Aleshores, sempre, quan contestem o quan intervenim en aquests actes, diem: «creiem que l'aplicació de la reforma generarà un nombre més important de funcionaris de l'ensenyament; que les mesures sobre la qualitat d'ensenyament —per exemple, que millori la *ratio* alumnes/aula— també permetran que hi hagi més alumnes; que els ensenyaments especials, artístics, etcètera, també crearan noves places escolars.» És per això que la pregunta està formulada, senzillament, en aquests termes: què preveu el Consell o quina és la previsió del Consell Executiu sobre una possible ampliació del nombre de places de funcionaris de l'Ensenyament en els propers anys?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Té la paraula l'honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Efectivament, no hi ha dubte, com molt bé acaba de dir el senyor Ignasi Riera, que l'aplicació de la reforma educativa a Catalunya derivarà en un augment del nombre de places de funcionaris docents, sobretot pel que fa referència a l'ensenyament secundari.

Aquest increment serà originat, per un cantó, pel perllongament de l'escolarització obligatòria, pels canvis curriculars, per la major optativitat de les matèries i per l'increment de la quali-

tat i la igualtat d'oportunitats que, amb aquesta reforma, es vol aplicar a casa nostra.

En qualsevol cas, de tota manera, cal remarcar que aquest increment de professors serà selectiu, és a dir, que se centrarà en determinades àrees del coneixement i molt especialment en aquelles que són derivades de la innovació curricular: la tecnologia, l'àrea científica, l'educació física, les llengües modernes, etcètera.

Altrament, pel que fa a l'ensenyament primari, el nombre de professors necessaris serà, en principi, si fa no fa com ara; hi podrà haver potser una petita diferència, però no serà un increment tan gran. Veurem, en el curs del temps, el nombre de professors nous que es necessitaran. Seran uns quants —ho repeteixo. Se centraran sobretot en els ensenyaments secundaris i seran molt escassos en l'ensenyament primari.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. Vol repreguntar el senyor Riera? No? Doncs passem a la següent pregunta sobre possibilitats d'algunes places de docents d'ensenyament secundari. El senyor Riera té la paraula, el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor...

El Sr. PRESIDENT: Acumula la 12 i la 13?

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, la 12 i la 13, tal com he anunciat, les acumulo.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

*Preguntes al Consell Executiu sobre la
possibilitat que algunes places de docent
d'ensenyament secundari estiguin ocupades per
professionals que no han aprovat oposicions
i sobre les raons per les quals no s'atorga
plaça als professionals que han guanyat
les oposicions convocades pel Departament
d'Ensenyament*

El Sr. RIERA I GASSIOT: Senyor President, senyores i senyors diputats. Aquesta pregunta va ser formulada en el moment en què el col·lectiu d'opositors aprovats sense destinació es van adreçar als diferents grups polítics. Per un problema ben legítim de «cupos» i de l'escassa possibilitat de formular les preguntes en el moment en què hi ha el problema ha fet que, mentrestant, ja hi hagi hagut diferents actes parlamentaris en què s'ha parlat d'aquesta qüestió. En concret, va haver-hi una interpellació sobre aquest tema, un seguit de respostes a la interpellació; hi va haver també una pregunta del Grup Popular amb resposta del Conseller, del 4 de novembre de 1991, sobre aquesta qüestió.

De tota manera, com que em penso que és una qüestió en la qual encara queden serrells per resoldre, la tornem a formular. I la tornem a formular senzillament amb les paraules del col·lectiu i amb els fragments d'una carta que aquest col·lectiu va adreçar no solament a l'honorable senyor Conseller, sinó també als diputats representants dels diferents partits polítics de Catalunya.

Deien, entre altres coses, en aquesta carta: «Tots nosaltres ens varem presentar a les oposicions per accedir al cos d'ensenyament secundari, convocades en la resolució del 23 d'abril de 1991 i publicades en el DOGC del 26 del mateix mes, on s'ofe-

rien 2.552 places vacants. En el DOGC del 6 de setembre d'enguany va sortir publicada la llista dels aprovats a aquestes oposicions, on figuràvem inclosos tots nosaltres, en principi, a la vora de 200 afectats. No obstant això, a aquesta part dels aprovats no se'ns ha ofert plaça i l'Administració ha signat les vacants que hauríem d'ocupar nosaltres a persones que no han aprovat les oposicions i que ni tan sols s'han presentat; en la gran majoria, interins amb compromís d'estabilitat.»

Hi ha després l'explicació de totes les gestions i de totes les passes fetes i el text acaba, més o menys, amb aquestes paraules: «Considerant tot el que fins aquí hem exposat, creiem just exigir el nostre lloc de treball d'enguany i que se'ns reconegui l'antiguitat des del 25 de setembre de 1991.»

A les respostes del senyor Conseller hi ha una mica l'explicació de dir: «hi ha un acord previ amb els sindicats que ens porta a ocupar part d'aquestes places o a fer que, aquestes places, les ocupin professors interins d'ensenyament secundari».

Crec que és una qüestió una mica delicada perquè, en tot cas, enfrontant en aquest moment dos col·lectius, uns legítims per uns acords dels sindicats amb el Conseller, els altres legítims perquè han aprovat unes oposicions, crec que podria crear un determinat malestar en la comunitat d'ensenyants d'ensenyament secundari.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable Conseller, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. El senyor Riera sap altrament que jo poca cosa més li podré contestar d'allò que he dit repetides vegades en aquest hemicicli fins ara.

Voldria fer només una petita matisació i és que, com sap també el senyor Riera, actualment no són 200 els aprovats sense plaça, sinó que són exactament 91: 20 de filosofia, 67 de geografia i història i 4 de perruqueria i estètica i de formació professional.

Aquests són els opositors que es van presentar, que van aprovar les proves i que no tenen plaça.

És cert, a més a més, que la convocatòria no donava dret automàtic a ocupar una plaça, sinó a entrar a formar part del que en podríem dir el cos de professors. I aquests professors estan amb expectativa de destinació, amb la possibilitat que encara algun d'ells ocupi alguna plaça, ni que sigui interina durant aquest curs, i amb l'absoluta certesa —pel que dèiem abans— de l'increment del nombre de places que, a l'inici del curs vinent, del curs 92-93, tots ells tindran una plaça.

Altrament, el senyor Riera sap i, vull dir, ell mateix ho ha explicat, que hi havia uns compromisos previs per part del Departament; gràcies a un acord o a causa d'un acord signat amb els sindicats, en el qual hi havia un compromís de manteniment de l'estabilitat dels interins que haguessin ocupat plaça fins o a partir d'un temps determinat.

Aquest compromís, malgrat tot s'ha... naturalment s'ha acomplert. Jo entenc que és un compromís que..., en fi, quan es va signar hi havia els motius per signar-lo, però que ara ha resultat un factor —en podríem dir— distorsionant d'aquestes oposicions. Jo espero, de tota manera, senyor Riera, que amb el temps, en molt poc temps, tot aquest problema estigui resolt.

Per un cantó perquè, tal com li he dit, els aprovats tindran plaça i, per un altre cantó, perquè el Departament no està dispo-

sat a signar més compromisos d'estabilitat ateses les conseqüències que després això pot tenir.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Ignasi Riera pot repreguntar.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí. Gràcies, senyor President. Em penso que n'hauríem de treure tots una certa lliçó, d'aquesta petita història. En primer lloc, que quedés ben clar que qui es presenta a unes oposicions i les guanya no obtindrà automàticament plaça; en aquest cas jo no sóc gens aficionat als *culebrones* ni a les telenovelles, però sé que hi ha hagut força històries personals, efectivament lamentables, de gent que en el moment que ha guanyat les oposicions ha deixat la feina que estava fent, pensant que molt aviat s'incorporaria a d'altres feines i, d'altra banda, em penso que és important poder dir a aquest col·lectiu que a començament del curs vinent tenen assegurada plaça.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ignasi Riera. Senyor Conseller? (*Pausa.*)

Passem a la pregunta número 14. Pregunta sobre les circumstàncies de la mort d'un reclus del Centre Penitenciari de Ponent, que formularà el Diputat l'il·lustre senyor Joan Saura. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les circumstàncies de la mort d'un reclus
del centre penitenciari de Ponent*

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. El dia 8 de desembre va morir el reclus Enrique Hernández, en el centre penitenciari de Lleida-2, emmanillat i encadenat al llit, que era una persona que patia greus trastorns mentals. La pregunta seria: quines explicacions o quines informacions, el senyor Conseller, ens pot oferir? Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable Conseller Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Gràcies, senyor President. El primer que em cal dir, respecte a aquestes circumstàncies per les quals se'm pregunta, és que el malalt que estava en aquest centre, pròpiament, no tenia greus trastorns mentals, segons diuen els metges, sinó un deteriorament neurològic greu important que el portava a unes conductes de violència i d'agressivitat que ja havien determinat, precisament, el seu empresonament, després d'una sèrie d'agressions que havia fet a la seva mateixa família i de la temptativa d'incendiar la pròpia llar. Després d'una estada en el centre, i atenent a indicacions mèdiques, el jutge —el jutge de vigilància— va ordenar el seu internament en un psiquiàtric. I, efectivament, va ser internat a l'Hospital Provincial de Lleida, en el departament de psiquiatria, del qual va tornar a sortir per ordre dels metges d'aquest departament dient que era un intern que era responsable dels seus actes, si bé amb una actitud violenta, però que no havia d'estar en aquest psiquiàtric.

Després d'un temps d'estada de nou en el centre de Lleida, una nova ordre judicial tomava a parlar del seu internament, però si bé deia, exactament, el jutge: «*si a juicio del servicio médico es considera que aquest tractament és adequat*». Davant d'això, els metges de l'establiment van creure que potser rebria una atenció més individualitzada tractant de tenir-lo un temps a

la infermeria del centre i tota vegada que quedava a la seva discreció l'internament. No se'l va internar de nou, si bé va quedar en observació, en tot cas, doncs, per internar-lo de nou.

El fet va ser que aquesta curació o aquesta millora no es va produir, sinó al contrari; el dia que ha assenyalat el Diputat, l'il·lustre senyor Saura, aquest malalt va començar a donar mostres d'una gran excitació, d'una gran excitació, i va procedir no solament a agredir els altres malalts de la infermeria, sinó a causar-se agressions ell mateix, que podien ser gravíssimes, que podien acabar amb la seva vida, per exemple cops violentíssims contra les parets, etcètera.

Això va determinar que perquè pogués ser absolutament atès, se'l va traslladar a una cella; no una cella ordinària, una cella d'ingrés, on estava separat i sota l'atenció dels funcionaris i del metge.

El metge és qui va ordenar, després de donar-li uns sedants, que se l'emmanillés com a mesura de protecció; això no ha d'estranyar ningú; tots sabem que en els establiments, doncs, de tractament de malalts mentals, es procedeix, per exemple, a col·locar-los la camisa de força; de manera que aquesta era una mesura de protecció. I quan es trobava en aquesta cella d'ingressos i en aquesta situació, sota els efectes d'una medicació i lligat en forma que no es pogués autolesionar, va morir per un procés que després, segons l'autòpsia, s'ha confirmat que era un procés cardiohepàtic, un infart.

Aquestes són les circumstàncies per les quals se'm demana. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. El senyor Saura pot repreguntar.

El Sr. SAURA. Sí. De l'explicació i la informació que el senyor Conseller ha donat, hi ha algunes qüestions que crec que ha omès i que són importants. Jo, n'hi ha una primera que vull dir: ens trobem davant d'una persona de 52 anys, que en un determinat moment cala foc a casa la seva mare, fereix la seva mare, un nebot cec i ell mateix; no és un delinqüent, és un malalt mental.

Quan a l'agost aquesta persona va a la presó de Lleida, immediatament, exactament el dia 20, el dia 20 d'agost, els directius de la presó i el metge —els metges de la presó— demanen a les institucions penitenciàries l'internament en un hospital psiquiàtric, i el 26 —el 26— es denega això per la Direcció General d'Institucions Penitenciàries. Aquest malalt continua en un procés de trastorn mental important, se'l trasllada a Lleida-2 i, exactament, el 28 de novembre hi ha un altre informe dels metges de Lleida-2 que en demanen el trasllat perquè no estan davant el cas d'un delinqüent.

El dia 29 surt el fax d'aquesta presó cap a Institucions Penitenciàries, fax que ja no es va poder contestar perquè la setmana següent, aquesta persona, va morir. Jo no vull entrar ara en quin tipus de medicament... no vull entrar a fer judicis d'intencions, però, senyor Conseller, el que no pot ser és que una persona que no ha fet cap delictes, que és una persona que té trastorns mentals, amb informes dels directius de les presons i amb informes dels metges, vostès, en deneguin el trasllat a una institució hospitalària. Ho deneguin el 26, no contestin el novembre i, ara, em vingui a dir que se'l va traslladar a una cella, en definitiva, com a forma que no es fes mal ell i que no fes mal als altres.

No li vull parlar ni de pressupostos, ni de programes, ni de traspassos; simplement dir-li que crec, sincerament, que a Cata-

lunya, avui, no pot ser que una persona que en definitiva és un malalt mental, amb informes dels metges i dels directius de la presó a la seva Conselleria que aquesta persona sigui hospitalitzada, vostès deneguin o no contestin. Això és d'aquelles pel·lícules que quan les estàs veient després de sopar canvia de canal perquè et molesta. Estem davant d'un fet d'aquests.

Ara, mirant els mitjans de comunicació —i pot semblar una broma irònica— tothom es treu el mort de sobre. Els metges diuen una cosa; els hospitals, una altra; vostès, una altra. Però en tot cas, allò que vull que quedi clar és que hi ha uns informes d'una persona que estava en condicions mentals..., un malalt mental, i que vostès van denegar això. I que avui, fins i tot, no ha dit res d'això; no ha dit si per quina raó van denegar aquest informe, no ha donat cap contestació i tampoc ha explicat quines responsabilitats pensa demanar.

Gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Bé. Gràcies, senyor President. Jo vull aprofitar per insistir que es tractava no d'un malalt, sinó d'un pres en el sentit jurídic de la paraula. Pres, perquè era un pres preventiu i així va ser enviat a un establiment penitenciari —això no ho va fer la nostra Administració—, i el dia 13 de setembre, que és l'última ordre judicial que tenim, el jutge segueix dient: «*Se estima procedente, manteniendo la situación de prisión provisional ya decretada...*» —per tant, estem davant d'un pres preventiu— «*internar al culpado en establecimiento psiquiátrico si a juicio del servicio médico es éste el tratamiento que se estime adecuado.*» De manera que el jutge, en la seva última resolució, deixa aquesta llibertat. Això, que quedi, doncs, molt clar.

I, pel que fa referència a quines mesures pretenem prendre, realment, aquí hi ha un període que necessita ser aclarit, i en això estic perfectament d'acord, que és el que va des que és internat en una cella d'ingrés en aquesta situació de sedat i d'emmanillat fins que es produeix el fet de la mort, que jo vull que quedi molt aclarit si, realment, va ser objecte de tota l'atenció necessària en aquesta situació especial que es trobava. I, a aquests efectes, s'ha obert una informació reservada; estem davant d'uns fets molt recents, no tinc encara el resultat, però si, efectivament, d'aquí en resultés la possibilitat d'indicis, no dubti que s'obriran els expedients corresponents i es demanaran les responsabilitats que hi pugui haver al cas.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

La següent pregunta també la formula el mateix Diputat senyor Saura, sobre un naixement esdevingut sense assistència mèdica en el centre penitenciari de Wad-Ras.

Doncs no, és la senyora..., el senyor Saura, sinó la senyora Fabian. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre un naixement esdevingut sense assistència mèdica en el centre penitenciari de Wad-Ras

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President.

El dia 5 de desembre va parir en la seva cella de la presó de Wad-Ras la interna Salud Sánchez, i ho va fer sola, tancada, i només ajudada per les seves companyes de cella, sense l'atenció de cap professional de la salut i, a més, a les fosques.

Senyor Conseller, quina explicació ens pot donar d'aquests fets?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Té la paraula l'honorable Conseller, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Sí. Senyor President, senyores i senyors diputats, jo vull deixar, en primer lloc, ben establert, amb vista a l'atenció i el judici que pugui merèixer l'Administració penitenciària, que aquella nit i durant tota la nit en el centre de Wad-Ras, com sempre, hi havia un metge de guàrdia, hi havia la funcionària cap de servei, hi havia la funcionària de la planta en què estava la cel·la d'aquesta reclusa que va donar a llum, i hi havia, a més a més, en els departaments veïns, altres funcionaris.

No és cert que no hagués estat atesa pel metge de guàrdia, perquè entre les 6 i les 6.30 del matí el metge la va reconèixer a la infermeria. Va estimar que el part encara es demoraria, però així i tot es va demanar ja la conducció per la Guardia Civil per ser traslladada a l'Hospital del Mar.

La presa va demanar, en espera de la conducció, ser retornada a la cel·la on se sentia més acompanyada que en una habitació, en una de la mateixa infermeria, fet al qual el metge va accedir. I, per les raons que siguin, just retornar a la cel·la, potser com a conseqüència del moviment que havia fet, dels tacles de què havia estat objecte, per les raons que siguin, el cas és que immediatament es va iniciar el part i, amb molta rapidesa, va donar a llum; efectivament, a l'interior de la cel·la i sense que hi hagués el metge en aquell moment allà. Això són fets certs, que jo reconec i accepto, però no és veritat que després, com s'ha insinuat o he llegit jo... —no ho ha insinuat, perdó, la senyora Diputada preguntant, però ha sortit en alguna referència de premsa— que el metge se n'hagués anat. El metge estava allà, estava preparant els documents, precisament, per al seu ingrés a l'hospital, i la va tornar a reconèixer, i això és tan cert que fins i tot l'expulsió de la placenta va tenir lloc a la infermeria i amb l'assistència mèdica corresponent.

Jo, de totes maneres, he de dir que encara que el part s'hagués precipitat, encara que jo no puc fer un judici mèdic, encara que el metge potser no podia preveure aquesta immediatesa i obligar-la a quedar-se a la infermeria, de totes maneres, doncs, aquest mateix fet, i també que quan es produïa el part dintre la cel·la no s'atengués amb la rapidesa necessària per portar-la a la infermeria o perquè el metge es traslladés a la cel·la, hi pot haver, efectivament aquí, una negligència. Jo he de dir que s'ha obert també una informació reservada, perquè aquesta està acabada ja, i que ens permet creure que hi ha indicis de negligència i, per tant, s'han iniciat els expedients corresponents que engloben el metge i tres funcionaris de l'establiment que estaven de guàrdia aquella nit, i que, a més a més, aquests funcionaris han estat suspesos cautelarment en espera del resultat de l'expedient.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller. La senyora Fabian pot repreguntar.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. En aquesta última part de la seva intervenció ha reconegut que els fets van succeir i que hi ha indicis clars de negligència, perquè el que va ser cert és que aquesta interna va ser reconeguda pel metge, li van dir que encara li faltava temps per parir, li van oferir que es quedés a la infermeria i ella no es va voler quedar sola, i el que

va passar és que quan va tornar a la seva cel·la va començar el part, les internes companyes de la cel·la van cridar amb gran escàndol perquè s'obris la cel·la i vingués un professional; i jo no dubto que hi fos el metge i que hi fossin els funcionaris, el que passa és que per les raons que siguin —paraules de vostè, i aquestes raons, les que siguin, són les que vostès haurien d'explicar— no les van sentir o no hi van arribar. Els fets s'han complicat més perquè el cordó umbilical de la criatura va ser tallat per una persona que sembla ser que té anticossos de la SIDA; per tant, encara pot haver-hi un problema més greu i el que és evident és que sense llum i amb condicions infrahumanes, no dignes de la situació de Catalunya avui, una dona va parir en unes condicions molt terribles a la presó de Wad-Ras, i esperem que surtin..., que hagin iniciat demanar responsabilitats, i esperem que aquestes informacions reservades surtin a la llum, si més no, perquè no tornin a passar fets tan desagradables i tan injustos.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. L'honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Sí, molt breument.

El Sr. PRESIDENT: Li queda molt poc temps...

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Breument, senyor President. Només per dir que les explicacions que han donat els funcionaris són que quan van sentir que trucaven a la cel·la, hi ha un reglament segons el qual per obrir hi ha d'haver la funcionària responsable del servei o el cap de servei; aquesta estava trucant encara —insistent— a la Guardia Civil perquè vingués l'ambulància, la furgoneta per fer el trasllat i aquí sí que, realment, doncs, es passen dels uns als altres la responsabilitat; però jo penso que davant d'un fet com aquest, doncs, s'havia d'haver anat amb més diligència; i reconec que hi ha uns indicis de negligència i que per això no es tracta ja d'una informació reservada, sinó d'uns expedients disciplinaris en els quals s'ha adoptat —com he dit ja— mesures cautelars de suspensió.

De totes maneres, m'abstinc de qualsevol judici mèdic; tots sabem, per exemple, la relativa freqüència de parts que es precipiten i que es produeixen, per exemple, en un taxi. De manera que tampoc ha d'estranyar que es donés aquesta circumstància una mica insòlita. En tots els casos —com dic, i això és el que m'importa—, el centre estava preparat amb serveis suficients i servei mèdic per fer front a aquesta i qualsevol altra contingència d'aquest tipus.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable Conseller. No hi ha més preguntes.

Passem al debat de la Llei de Pressupostos. Estem a l'article 38; ja hi ha diverses esmenes defensades. La 183, del Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Saura.

Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya (Continuació.)

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena també és una esmena tradicional, de cada any, a aquest article, el 38. És l'article que fa referència als avals i l'esmena nostra és

que en l'apartat tercer d'aquest article 38 diu —el Projecte de Llei del Govern— que: «El Govern podrà determinar en cada cas el caràcter solidari o no-solidari dels avals autoritzats.» Nosaltres, l'esmena que proposem és una esmena de modificació per substituir la facultat del Govern de determinar en cada cas el caràcter solidari en el sentit que diem que «els avals autoritzats no tindran, en cap cas, caràcter solidari». Creiem que en el cas que es produeixin situacions que obliguin a executar aquest aval, qui ha de respondre, en primer lloc, és aquell a qui hem avalat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. També té l'esmena 186 a aquest mateix article. La vol defensar? *(Pausa.)* La vol defensar.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena de supressió de l'apartat quart on, d'una banda, s'autoritza, segons el Projecte de Llei, que l'Institut Català de Finances pugui establir fins a 7.000 milions de pessetes i diu, posteriorment, que, «excepcionalment, el Govern pot acordar l'augment d'aquest límit». La nostra esmena de supressió planteja suprimir aquesta última frase, és a dir, que el Govern no pugui augmentar aquest límit.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Socialista té l'esmena 184; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Santi Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President. Bé, ens trobem amb una esmena també acostumada i tradicional del nostre Grup, que fa referència als avals, que per..., l'autorització que fem en el Govern perquè pugui autoritzar avals per a empreses privades i entitats.

Com vostès saben, aquesta qüestió ha sigut una qüestió controvertida amb el Grup Socialista i el Grup de la majoria, més que res perquè passava —i està passant encara— que la concessió d'aquests avals sovint ha estat una concessió que nosaltres hem qualificat —hem qualificat— d'indiscriminada, sense uns objectius clars, sense una política industrial al darrere que justifiqués tant una opció sectorial... o també territorial —per què no!— de la concessió d'aquests avals a empreses. Enguany ens trobem que hi ha una ampliació important de possibilitat de garanties; és a dir, enguany, el Pressupost permet arribar fins a 7.000 milions la quantitat per la qual es pot avalar. Per tant, hem fet un salt quantitatiu, potser hem triplicat gairebé allò dels anys anteriors.

Això podria ser correcte —i penso que és correcte—, podria ser positiu, però, en qualsevol cas, posa de relleu un cop més la necessitat d'objectivar aquesta concessió d'avals perquè vostès no caiguin sovint en aquesta indiscriminació de difícil enteniment i que de vegades arriba, doncs, a caure en una mala administració de recursos, al nostre entendre.

Per tant, proposem en aquesta esmena que aquesta aplicació d'aquestes garanties d'avals es faci prèvia consulta als representants dels agents econòmics i socials de Catalunya més representatius. Pensem que això ajudaria a objectivar aquesta política industrial que vostès no tenen; en definitiva, no l'hem sabuda veure mai; en qualsevol cas, nosaltres pensem que no és així i podria precisar, podria establir aquest diàleg amb les parts tant empresarials com sindicals, unes prioritats tant sectorials com territorials —com ja dic.

Pensin vostès que, en aquest moment, fins a finals de l'any 1990, els avals que vostès han facilitat a través d'aquestes acre-

ditacions són 5.766 milions, a través de l'Institut Català de Finances, durant, això, 4 anys, dels quals, pràcticament, escassament un 7%, per exemple, ha anat a parar a..., algun estudi —jo penso que aprofundit— d'UGT va dir que eren els sectors amb més dificultats de cara al gener del 93. Va definir 24 subsectors amb 7.000 treballadors afectats, 4.300 empreses afectades...

Doncs, bé, en aquests subsectors que sembla ser que són els que més afectats es troben per l'impacte de l'1 de gener del 93, per intentar millorar el seu grau de competitivitat, doncs, resulta que han rebut escassament un 7%. El 93% restant ha anat a parar a altres sectors, no sabem per quins criteris; en qualsevol cas segurament aquests 24 subsectors potser no eren suficients, però en qualsevol cas, no hem vist mai, per part de vostès o per part del Govern, una precisió d'on haurien d'anar els recursos.

Vostès continuen amb aquesta política, amb aquesta política que sovint, doncs, cau amb una indiscriminació que entenem que no és bona per al diner industrial del país i per això proposem aquesta esmena que, si més no, pugui intentar, doncs, prioritzar l'aplicació d'aquesta important partida que augmentem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Quedava una esmena, la 190, del Grup Mixt, de l'honorable Hortalà, que queda decaïda. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Per fer un torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes a l'article 38 sobre avals.

Quant a l'esmena 179, de l'Agrupació del CDS, que va ser defensada ahir, jo només voldria explicar que aquesta lletra f) és perquè es pugui avalar, tal com marca la Llei, una concessionària d'autopistes i, per tant, respectuosos sempre amb la Llei i una concessió pública i no precisament de la Generalitat, entenem que s'ha de mantenir aquest apartat.

Pel que fa referència a l'esmena 180, del Grup Popular, és una esmena també de les que ara ens tornem a acostumar a utilitzar el llenguatge de tradicionals, que és la que preveu que la signatura del Conseller d'Economia, quan la delegui, necessiti, segons el Grup Popular, novament una autorització del Consell Executiu. I nosaltres, com sempre diem, aquesta signatura és un acte d'«instrumentació» d'un acord del Consell Executiu o Govern. I, per tant, és innecessari que si qui té aquesta autorització delega, que torni a la necessitat que intervingui una altra vegada el Consell Executiu.

L'esmena 181, també de l'Agrupació del CDS, és el tema de la informació trimestral; aquesta informació trimestral, a part de tota l'argumentació que normalment donem, i aquesta argumentació també la donaré en alguna altra esmena d'aquest article, el senyor Latorre recordarà que l'article 65, de la Llei de Finances Públiques, de forma específica preveu ja la comunicació d'aquest tema dels avals. Per tant, és innecessària la seva esmena.

Continuant amb el senyor Latorre, té l'esmena 182, que és idèntica a la 183, que ens ha defensat suara el senyor Saura, que és el tema —com deia el senyor Saura— tradicional de retirar el caràcter solidari dels avals. Nosaltres entenem que per les característiques d'aquests avals i el tipus d'empreses que intenten recórrer als avals, que retirar-li el caràcter solidari podria sovint llevar-li tota eficàcia en aquest aval si la responsabilitat, si la garantia de la Generalitat seria tan estantissa com no disposar d'aquest caràcter solidari. Per tant ens oposarem a l'adopció de les dues esmenes.

L'esmena 184, que ha defensat l'il·lustre Diputat senyor Santiago Riera, i que ell ha aprofitat per fer un torn més que de defensa de l'esmena, per explicar-nos el punt de vista del seu Grup sobre la bona política industrial que segueix el Govern de la Generalitat i que, al seu entendre, ens ha explicat que no existeix o que, en tot cas, és lenta, nosaltres entenem que sí que existeix i que, en tot cas, és bona; és un tema d'apreciació; ara, concretament, aquí el que demana el senyor Riera és que hi hagi una consulta a les associacions empresarials i sindicals més representatives quan es tracti d'avaluar operacions creditícies a empreses privades industrials. Nosaltres, això, dintre d'aquesta línia que sempre diem i sempre mantenim —i és lògic que des de la nostra òptica mantinguem— d'oposició que les persones i col·lectius —com és aquest cas— que no tenen un dret a fiscalitzar en el sentit d'intervenir en la presa de decisions estrictament executives, també ens hi oposarem, perquè nosaltres trobem vàlid, i així es fa, la consulta a les associacions empresarials i sindicals més representatives quan es tracta d'elaborar normatives administratives; el sector interessat ha de donar la seva opinió i és correcte i això evita, a vegades, que potser no havent estat prou encertada la normativa preparada, que escoltant la veu del sector això es pugui modificar. Però aquí es tracta no de normativa general, sinó de decisions de Govern i entenem que no és procedent aquesta consulta prèvia.

Quant a l'esmena 185, del Grup Popular, el que es fa és reduir el percentatge del 3,5% al 2%. Si recordo, senyores i senyors diputats, que l'any anterior aquest percentatge era del 5%, el que es fa és mantenir la mateixa quantia, que s'equilibra pel fet d'haver incrementat la quantia —com deia el senyor Santiago Riera— de l'import màxim dels avals. Per tant, també ens oposarem a aquesta esmena.

Continuant amb aquest tipus d'esmenes, el senyor Saura ens ha defensat l'esmena 186, sobre la possible excepcionalitat del Govern per augmentar aquest límit. Senyor Saura, vostè, precisament, té coneixements molt profunds de la crisi de molts sectors i de moltes empreses —algunes d'elles molt importants a casa nostra—, i encara que esperem que no sigui necessari utilitzar aquest increment del límit, perquè, doncs —com deia—, amb aquest 3,5% sobre els 7.000 milions són unes quantitats, doncs, adequades als casos més importants, creiem —i ens estranya que s'hi oposi—, creiem que, excepcionalment, davant una situació problemàtica d'una empresa de molta transcendència i amb transcendència social i de pèrdua dels llocs de treball, fóra bo tenir aquesta cautela de mantenir el caràcter de possible ampliabletat en cas d'excepció.

Quant a l'esmena 187, de fet, almenys ara el senyor Riera no ens l'ha defensada, però, en definitiva, torna a ser la prèvia comunicació al Parlament; aquí no és ja a les associacions empresarials i sindicals, sinó al Parlament i, a aquesta, la resposta és la que hem donat al llarg de tota aquesta..., de tot aquest debat que estem portant a terme.

L'esmena 188, del Diputat senyor Hortalà, doncs, és una esmena com la que havia presentat el senyor Latorre, que ja hem comentat abans, demanant que, d'aquestes operacions, se n'informi al Parlament. I, per tant, al senyor, a l'honorable senyor Hortalà —en el cas que fos present i, si no, el digne representant de la seva força política aquí representada pel senyor Casanovas—, doncs, li diríem exactament el mateix: lògicament, hi ha l'article 65, de la Llei de Finances Públiques que ja especifica —i

així es fa—, per part del Consell Executiu, encarnat en l'il·lustre..., perdó, l'honorable Conseller d'Economia i Finances, doncs, lliura al Parlament aquesta informació.

Ja per acabar, l'esmena 189, del Grup Popular, és exactament el mateix que demana el senyor Hortalà a l'esmena 188 i, per tant, també li és d'explicació la defensa que he fet del manteniment del text i, per tant, de votar en contra d'aquesta esmena.

I, per acabar, senyor President, hi ha aquesta esmena 190, que vostè, doncs, adequadament, ha anunciat el seu decaïment; jo només voldria explicar a la Cambra que, precisament, en relació amb aquesta esmena, nosaltres havíem presentat a l'honorable senyor Conseller —que en aquests moments arriba— la petició que ens volgués acceptar una transacció.

Aleshores, vostè mateix, senyor President, decidirà. Jo potser demanaria que en vista que en el dia d'ahir, també, havent decaïgut una esmena del Grup Popular, li va autoritzar la seva votació, aleshores, doncs, jo li suggeriria la possibilitat de fer això.

En tot cas, amb aquesta esmena, només parcialment hi estàvem d'acord, i aquesta transacció consistia en això: eliminar el darrer paràgraf perquè no ens semblava adequat; però sí el primer, perquè podria cobrir algun cas que avui dia no queda prou clar i que amb aquesta esmena s'acabaria de clarificar. Però bé, en definitiva, nosaltres no prendrem un determini fins saber si, efectivament, s'arriba a votar o no aquesta esmena 190.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, senyor President, nosaltres votarem en contra de totes les esmenes viues i, en el seu cas, ja he dit el que farem amb aquesta esmena 190.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. El senyor Casanovas demana la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor President, li voldria demanar que tingués una mica de condescendència; en el moment que acabava d'entrar era el moment que s'acabava de discutir això. Si s'admet el precedent d'ahir, nosaltres retiràriem l'esmena i admetríem l'esmena transaccional.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El que passa és que no la podrà defensar el senyor Hortalà, eh?, se sotmetrà a votació la transaccional.

El Sr. CASANOVAS: Sí, senyor, es dona per defensada.

(Remor de veus i rialles.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Secretari procedirà a donar lectura a aquesta esmena.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Esmena transaccional de l'esmena número 190, de l'Agrupació d'Esquerra Catalana. Suprimir l'últim punt i seguit de l'esmena; és a dir, quedaria redactada de la següent manera: "9. Els avals que puguin presentar els instituts esmentats al punt 4 i al punt 5 d'aquest article tindran necessàriament en compte, davant de l'incompliment d'obligacions per part dels avals, que en cap cas es faran càrrec dels interessos de demora".»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a l'article 33, esmena 194, del Grup d'Iniciativa; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Saura, que podria també defensar la 196, 197, 198, 199 i 200, 203 i 204... No, aquestes són de l'article 39. Fins a la 199. Hi està d'acord el senyor Saura?

El Sr. SAURA: Sí, senyor President. Vejam!, és a dir, d'entrada dir que retirariem la 196...

El Sr. PRESIDENT: 196 retirada.

El Sr. SAURA: ...197, 198, 200. Bé, i aleshores defensaria...

El Sr. PRESIDENT: ...la 194...

El Sr. SAURA: ...la 194...

El Sr. PRESIDENT: ...i la 199.

El Sr. SAURA: Exacte, senyor President. I la 205.

El Sr. PRESIDENT: La 205. Molt bé. I amb la 203, què passa?

El Sr. SAURA: De la 203..., també la defensaré, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. SAURA: La 194 és... fa referència a l'apartat 4 d'aquest article. L'apartat 4 determina que el límit d'endeutament viu per operacions de tresoreria serà el 7%. Hi ha diferents esmenes de diversos grups de l'oposició, que plantegem la necessitat de disminuir aquest límit d'endeutament. En el cas nostre plantegem que com a màxim sigui el 6%.

La 199 fa referència a la necessitat d'autoritzar a la Junta de Residus una operació d'endeutament de fins a 5.000 milions de pessetes. Ahir ja vam explicar que la proposta de pressupost que se'ns fa en relació al tema de l'eliminació de residus —a parer nostre— no contempla els aspectes importants de la Llei de Residus, i que cal incrementar els recursos econòmics per a polítiques d'eliminació de residus.

I la 203 fa referència a la necessitat d'autoritzar l'Institut Català d'Energia perquè concertí, durant l'any vinent, operacions d'endeutament per un import de 500 milions de pessetes per tal de tirar endavant programes d'investigació d'energies renovables.

Gràcies, senyor President.

I, perdó, la 205 és una esmena en el sentit que hem anat plantejant diverses esmenes en aquest Projecte de Llei, en relació al fet que el Departament d'Economia i Finances informi la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost del Parlament de Catalunya dels projectes d'inversió que les diferents entitats autònomes tirin endavant a partir del gener de l'any que bé.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Socialista manté l'esmena a l'article 39, l'esmena 195 i 201.

El Sr. CARNICER: La 195 solament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. És l'única que defensarà, no l'única que manté viva?

El Sr. CARNICER: L'única que defensaré en aquest torn, sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Bé, en aquesta esmena el que nosaltres volem posar de relleu és la necessitat de reduir el límit del crèdit de tresoreria del Pressupost que ens proposa el Govern de Convergència i Unió. L'any 1991 el límit de tresoreria que ens proposava era el 6%, que suposava un sostre de 68.000 milions de pessetes. El Pressupost de 1992 ens sol·licita, ens demana que aprovem un límit del 7%, que és equivalent a 92.000 milions de pessetes.

És a dir, com a crèdit de tresoreria per superar o que se suposa que són les diferents concrecions en el temps dels ingressos i les despeses, ens demanen gairebé 100.000 milions de pessetes; un 30% més que l'any passat. Jo em penso que estem davant d'un signe de la crisi a què està sotmesa l'estructura financera

de la Generalitat; crisi que des del nostre Grup venim denunciant d'una manera repetida per la forma en què vostès estan gestionant els ingressos de la Generalitat de Catalunya, els ingressos del conjunt del Pressupost.

La seva fórmula els porta que contínuament estan —com diríem normalment— estirant més el braç que la màniga, estan gastant més d'allò que ingressen. El senyor Codina en altres moments ha admès que la hisenda de la Generalitat està sotmesa a una crisi financera en virtut del dèficit que té acumulat —dèficit importantíssim— i estan convertint el crèdit de tresoreria en un recurs, en un ingrés ordinari. Ens sembla que això és una barrabassada bastant grossa des del punt de vista tècnic, i que veiem com s'incrementa any darrere any el límit del crèdit de tresoreria, ens sembla totalment impresentable.

I per això volem reduir el límit que se'ns proposa en aquest Projecte de Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Esmena 201, del Grup Socialista; el senyor Santiago Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, honorable President, si em permet defensaria conjuntament l'esmena 201 i la 202.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: De fet tenen un mateix sentit, i a veure si aquesta vegada puc convèncer el senyor Escudé perquè és una esmena que tampoc costa cap duro i que, per tant, doncs ..., —és que ahir ens parlava de la seva voluntat d'aprofitar els duros al màxim. En qualsevol cas el que pretén, precisament, és intentar que... això, no fem despesa si no és necessària i controlar aquesta despesa.

Aquestes esmenes pretenen condicionar les operacions d'endeutaments per al 1992 del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions i de l'Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil, condicionar-les a la prèvia presentació —dic presentació i no aprovació, senyor Escudé— d'un programa d'inversions en la Comissió d'Indústria. Pensi si és poca cosa el que demanem!

Senyores i senyors diputats, segons els números que té aquest Diputat, el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions té acumulat fins a l'any 91 un endeutament que puja 3.130 milions de pessetes. Si hi afegim el que per a enguany pretenem aprovar en aquest article, que són 820 milions més, arribarem a prop de 4.000 milions de pessetes d'endeutament. Per tant, que demanem que es presenti a la Conselleria d'Indústria un programa d'inversions del que es pensa fer i s'està fent en aquesta institució, penso que és una cosa prou enraonada; no demanem altra cosa.

L'altra esmena parla del mateix, de l'IDIADA, de l'Institut d'Investigació de l'Automòbil, en el qual tenim, ja, acumulat, a desembre d'enguany, 4.864 milions de pessetes d'endeutament que, si hi afegim els 2.600 que pretenem aprovar, ens n'anem a un endeutament, ja, acumulat de 7.464 milions. Pensem també que és prou enraonat demanar al Govern que abans d'aplicar aquest endeutament, abans de fer-lo efectiu, presenti a la Conselleria d'Indústria simplement un programa d'inversions perquè puguem discutir una cosa de la qual nosaltres tenim seriosos dubtes: si l'aplicació de recursos tan importants té una proporcionalitat en la rendibilitat que han de tenir aquestes eines industrials al servei de la indústria catalana.

Ens temem molt, senyores i senyors diputats, que s'estigui prioritzant —prioritzant— una construcció emblemàtica per contra d'una institució, d'una eina que serveixi en benefici de la petita i mitjana indústria de Catalunya, que és la majoritària, que hauria de possibilitar tenir accés a uns preus també raonables en aquestes entitats que anem creant. Estem parlant, en definitiva, d'unes entitats que ja tenen acumulats, si aprofitem aquest hiperendeutament, entre una i altra, a prop d'11.300 milions de pessetes. Són molts diners! No és un duro, senyor Diputat, senyor Escudé, són molts diners i, per tant, demanem amb aquestes esmenes, simplement, que abans de fer-se efectiu passin per Indústria a explicar-nos què és el que pensa fer i què estan fent; ja no diem aprovar —fixi-s'hi vostè. Pensem que és una esmena prou equilibrada com per permetre una votació favorable, perquè vostès haurien de ser els primers interessats a conèixer què s'està fent, perquè estic segur que ni vostès saben què s'està fent allà.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Esmena 204, del Grup Mixt; senyor Hortalà, l'honorable Hortalà té la paraula.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, molt breument. D'entrada ja tinc la constància que aquesta esmena no serà aprovada. Però tot i així l'hem volgut presentar en nom propi i en nom dels meus companys d'Esquerra Catalana perquè volem manifestar una vegada més a aquesta Cambra la sensació que està donant la gestió de TV3 dins de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. TV3 és una gran institució, pel que fa al conjunt del marc institucional d'aquesta mena a Catalunya, però la seva gestió, any darrere any, incorpora dèficits considerables.

En aquest Pressupost es demana una consignació en capacitat d'endeutament per a operacions de capital de gairebé 6.000 milions de pessetes. I nosaltres volem fer constar la nostra protesta per la gestió d'aquest ens; un ens que des d'un punt de vista informatiu ha estat i està titllat de sectari, de parcial, de subjectiu i, òbviament, de car. I, per tant, el nostre interès en defensa del que pensem que hauria de ser una gestió correcta, una gestió a l'abast de tothom i al servei de tothom, s'està transformant en una mena de maltusianisme estrany, en el qual les despeses, any rere any, augmenten en progressió aritmètica i la ineficiència de gestió augmenta en progressió geomètrica. Des d'aquest punt de vista, mai s'arribarà a un equilibri i, pel que fa a nosaltres, creiem que ja seria hora que es pensés de canviar les estructures directives, en concret la presidència del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, per la seva ineficàcia i la seva gestió mancada de tot rigor i de tota solvència financera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. Queda l'esmena 207, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President, per defensar la 207 i retirar al mateix temps la 212.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El Sr. CARNICER: 207; 207, sí. Bé, aquesta és una esmena del nostre Grup que forma part de les esmenes de sol·licitud d'informació, és a dir, de sol·licitud, fins i tot podríem dir de respecte a aquest Parlament. Reiteradament els diferents grups

hem anat intervenint en aquest sentit i si hem deixat aquesta individualitzada és perquè el seu caràcter ens sembla que val la pena, si més no per posar també sobre la taula d'alguna forma l'estil de relacions que hi ha d'haver entre els diputats d'aquest Parlament i el Consell Executiu.

Quan un diputat d'aquest Parlament fa una pregunta al Consell Executiu, aquesta pregunta li ha de ser resposta no solament des d'un punt de vista formal, és a dir, enviant un altre paper en el qual es diu que allò és la resposta a aquella pregunta, sinó també des del punt de vista del fons, des del punt de vista de contingut. I aquesta és una queixa que reiteradament el nostre Grup va fent. Cal trobar la manera que les preguntes que facin aquests diputats —sobretot relacionades amb temes pressupostaris— tinguin resposta adient. Aquesta és una queixa que ja en anteriors debats de pressupost, i sobretot en el debat de l'anterior pressupost, vam voler fer d'una manera prou clara i evidenciada, i avui la tornem a fer, individualitzant aquesta esmena. L'esmena, essencialment, què diu: «escoltin, donin compliment a allò que vostès mateixos diuen en les respostes dels consellers, que diuen que determinada informació sobre pagaments, sobre tipus, sobre persones, sobre entitats, vindrà inclosa en la liquidació del Pressupost». Si diuen que vindrà inclosa en la liquidació del Pressupost, nosaltres diem: «doncs, escolti, que el Parlament aprovi, mitjançant un article nou que parli de tramesa d'informació a la Comissió d'Economia i Finances, que això que vostès diuen que anirà en la liquidació del Pressupost hi vagi de veritat». I si no, no ens ho diguin; i si no, trobin una manera, trobin una manera que aquests diputats, exercint la responsabilitat per a la qual han estat escollits, puguin donar, trobar i donar la informació necessària per respondre de determinades despeses i per respondre de la funció que la Llei ens atorga de control de l'activitat del Consell Executiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer.

Torn en contra a les esmenes a l'article 39. Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Com diu bé vostè, senyor President, aquest article és el 39 i fa referència a «operacions d'endeutament». I aquestes esmenes, d'una manera o altra, o volen suprimir endeutament, o volen que l'endeutament sigui comunicat o sigui fiscalitzat d'alguna forma o altra.

Concretament, la primera esmena que trobem és la 192, del Grup Popular, i fa referència a un tema que ja havia sortit alguns anys anteriors, que nosaltres ens sembla que literalment el que pretén és que el Parlament de Catalunya, a proposta del Consell Executiu, aprovi l'emissió de deute públic. És clar, a nosaltres ens sembla que això no és necessari, ja que el Projecte de Llei que esperem que en algun moment o altre sigui aprovat ja preveu quins són els mecanismes i les modalitats d'endeutament, quins són els límits i, per tant, aquesta és l'activitat, és la intervenció del legislatiu; un cop aprovat això, el Govern, executant, aplicant el Pressupost, és qui ha de fer aquesta emissió de deute públic.

Altres anys, aquesta esmena anava acompanyada d'una esmena paral·lela en què es pretenia que fos el Parlament qui regulés tot el tema del deute públic. Enguany només hi ha aquesta i, per tant, reforça la nostra oposició a l'adopció d'aquesta esmena.

Véiem després un conjunt de tres esmenes que pretenen variar el límit d'endeutament viu per a «operacions de crèdit des-

tinades a necessitats transitòries de tresoreria». Tenim la 193, del CDS, que vol rebaixar el 7% que preveu el Projecte al 5; hi ha l'esmena 194, d'Iniciativa per Catalunya, que el pretén reduir al 6, i l'esmena 195, del Grup Socialista, molt més dura, que pretén reduir-lo al 2%.

Per què hem posat el 7? És clar, podríem discutir perquè no el 7 i perquè no el 6. Evidentment, és un criteri d'oportunitat en funció de les necessitats i, per tant, doncs, la nostra oposició a l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, i amb una mica més de mesura, l'esmena del CDS, podríem dir que no és frontal. Ara sí, realment, el distanciament amb l'esmena socialista -2%- és notabilíssim, que queda clar de forma meridiana que amb aquest 2% és impossible fer-ho. I per què és impossible fer-ho, i el Grup Socialista ho coneix perfectament, com la resta de grups, si no més? Perquè vostès saben, senyores i senyors diputats de tots els grups, és prou notori, que el retard en el pagament de les liquidacions per part de l'Administració central obliga a preveure un augment d'aquest percentatge. Cada mes que passa, l'Administració central retarda la liquidació; per tant, no és sols un tema de finançament -i això ja ho vam dir en el debat de totalitat d'aquests pressupostos, no sols és un tema de finançament-, és també un tema de demora extraordinària, cada vegada més acusada, en la liquidació d'allò que es pacta i d'allò que se signa.

Jo voldria aprofitar aquesta intervenció sobre aquest tema per justificar -si calgués fer-ho- l'absència de l'honorable Conseller d'Economia i Finances perquè, amb el caràcter de tal, està avui a la capital de l'Estat en una comissió financera per debatre una vegada més i amb el suport de tota la Cambra, com fins ara s'ha fet..., -esperem que algun dia puguem reeixir en aquesta qüestió del nou finançament. Però, és que -hi insisteixo-, a part del tema cabdal del finançament, hi ha el tema no menys important a la pràctica que els acords, els que siguin que es puguin complir, que després s'executin i es portin a la pràctica.

Per exemple, només per donar una idea -que vostès coneixen, perquè han estudiat l'estat d'ingressos de la Generalitat i la memòria del mateix Pressupost, que ho explica amb més detall-, només la xifra que els vaig a donar, que el 91,2% dels ingressos de la Generalitat provenen de transferències, d'una manera o altra, de l'Administració central, doncs, crec que és una dada fonamental per explicar la necessitat d'aquest increment del límit d'endeutament. I per tant, ens oposarem de forma moderada a les esmenes del CDS i d'Iniciativa per Catalunya i de manera més contundent a l'esmena socialista.

Deixant de banda les esmenes que el senyor Saura ha retirat, ens trobem ara també l'esmena 199, d'Iniciativa per Catalunya, en la qual es pretén incrementar de 3.500 a 5.000 milions el nivell d'endeutament autoritzat a la Junta de Residus. Òbviament, he consultat amb els responsables de la Junta i m'informen que l'endeutament proposat pel Govern, doncs, que és el representant de la mateixa Junta, cobreix amb la previsió d'ingressos per «altres conceptes», perquè, òbviament, els ingressos de la Junta de Sanejament no són exclusivament l'endeutament; cobreixen els diversos programes a assolir durant l'any 92. I, per tant, entenem que és innecessària aquesta major ampliació de la quantia de la facultat d'endeutament d'aquest organisme, millor dit, d'aquesta empresa pública, com és avui dia, com saben vostès, en virtut d'una llei suara aprovada.

Quant a l'esmena número 201, del Grup Socialista, que ha defensat el senyor Riera, sobre la «prèvia presentació», aquest és un tema que està emmarcat en l'oposició -que hem anat mantenint sempre- a la fiscalització per part de la Comissió, perquè parlem de «prèvia presentació». La Comissió ha rebut informació genèrica sobre l'IDIADA, en poden rebre sempre que vulguin... Vostè sap, senyor Riera, que l'honorable Conseller d'Indústria no és pas reaci a la compareixença davant de la Comissió per explicar tota la temàtica seva, fins i tot, doncs, aquí tinc un detall que m'ha fet arribar dient que l'IDIADA ha traçat uns plans per dotar-se dels mitjans experimentals, d'acord amb els reglaments internacionals, per a aquest tipus d'activitat automobilística, i contempla la construcció d'un complex de pistes de proves, laboratori de l'automòbil -en dues fases, la primera fase gairebé finalitzada... Molts d'aquests elements figuren ja en les memòries; almenys això és el que m'informa. El senyor Riera em diu que no; m'ho crec, senyor Riera; m'ho crec, senyor Riera, la seva paraula per a mi és llei, excepte quan em demani la votació favorable. Aleshores, les inversions per a l'any 92, senyor Riera -això sí que m'accepta que hi sigui- són 2.995,9 milions, els quals es distribueixen: 240,9 milions en sou; 133 en els projectes i llicències; 62 en la urbanització; 1.193 en la construcció de pistes; 1.065 en edificacions, i 302 milions en instal·lacions d'assaig.

Perdoni'm, senyor Riera, el meu lapsus, que estava en el programa o en la memòria. Té raó vostè -m'ho imagino- perquè el que em diu el Departament és que aquests plans figuren en la memòria, però figuren en la memòria del Projecte de Llei -que ja no és projecte, sinó que el vam aprovar- número 2 de l'any 90, de Creació de l'IDIADA. I, per tant, doncs, aquesta Cambra l'hauria de conèixer, i vostè el coneix perfectament perquè és dels diputats que més s'esmerça i s'escarrassa en el coneixement dels textos legislatius en els quals intervé.

Passant a l'esmena número 202, sobre -un altre cop- la prèvia presentació, en aquest cas, en un altre organisme, el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, l'argumentació és similar a l'anterior, el conseller és el mateix, la informació és exhaustiva, el dia 6 de juny la Comissió d'Indústria fou invitada pel conseller corresponent a visitar les instal·lacions del Laboratori General d'Assaigs, on vam poder veure totes les instal·lacions, vam poder fer les preguntes que els van semblar adients i, precisament, se m'informa que el Grup Socialista, el senyor Santi Riera i el senyor Madueño hi van assistir, i per tant... Bé, sí, potser algun diputat més em diu que... Vostès hi eren. Bé, no em critiqui els meus diputats, senyor Riera. Aleshores, el pla d'inversions, lligant una mica amb el que vostè diu de la programació al llarg d'aquests anys, jo voldria precisar que el pla d'inversions, que va començar a aplicar-se l'any 85 i que durarà fins a l'any 93 -per tant, és un espai de temps considerable; pensi que aquest Laboratori General d'Assaigs, que és meravella de propis i aliens, doncs, és un instrument molt important de cara a aquest increment de la competitivitat de la nostra indústria-, aleshores, doncs, concretament la previsió per a enguany són 558 milions d'inversions i l'any 93, 375.

Per altra banda, hi ha l'esmena 203, d'Iniciativa per Catalunya, que és un tema similar, però referit a l'Institut Català d'Energia. Aquí es tracta d'un nou apartat. La informació que puc proporcionar al senyor Saura és que els programes previstos a través del compte de capital d'aquest Institut Català de Fi-

nances es duren a terme no directament, sinó a través de dues empreses participades, creades específicament per ser els braços executors de l'Institut Català d'Energia; concretament, una de les empreses té per nom Energètica d'Instal·lacions Sanitàries, societat anònima. Aquesta empresa de la Generalitat disposa d'un capital de 55 milions i durant l'exercici al qual fa referència aquest Pressupost —o sigui, l'any 92—, aquest capital serà incrementat amb una aportació de 77,5 milions de pessetes de l'Institut Català d'Energia, més 77,5 milions de pessetes —una quantitat idèntica— per part del Servei Català de la Salut, perquè, com es veu pel títol, es tracta de l'aprofitament energètic de les instal·lacions sanitàries.

I l'altra empresa és una empresa que porta per nom, s'identifica amb el nom d'Eficiència Energètica, societat anònima; empresa que en aquest moment té un capital de 118 milions de pessetes i que, també, en aquesta línia de potenciació d'aquesta activitat —que entén prioritària el Govern i molt especialment el Conseller d'Indústria i Energia—, a través d'aquesta empresa, aquest capital de 118 milions de pessetes, s'ampliarà amb 136 milions de pessetes. I el Consell Executiu i més específicament l'honorable senyor Subirà considera que, a través d'aquestes dues operacions d'ampliació de capital d'aquestes dues empreses, es cobreixen les necessitats de l'Institut Català d'Energia i que, per tant, agraint l'interès del Grup d'Iniciativa per Catalunya —que va ser un grup que recordo que va ser cabdal a l'hora d'aprovar aquesta Llei de l'Institut Català d'Energia—, doncs, és innecessari.

L'esmena següent és l'esmena número 204, de l'honorable Diputat senyor Hortalà, que fa referència al tema de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. De fet, l'honorable esmenant no s'ha referit pràcticament a l'esmena, que és, diguem-ne, la instrumentació tècnica d'on apareix la capacitat d'endeutament, perquè el que ha fet el senyor Hortalà és entrar en una sèrie de valoracions polítiques —molt diferents de les que nosaltres mantenim— sobre l'activitat d'aquesta empresa tan necessària per molts motius a casa nostra, i com que, d'altra banda, el diputat de la seva força política, el senyor Marçal Casanovas, m'imagino que defensarà al seu moment una esmena a la totalitat d'aquest organisme, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, o almenys de TV3, el meu company i col·laborador, el senyor Codina, li oferirà tota la informació que vulgui demanar, i esperem poder-lo convèncer que no cal, doncs, fer retornar del pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i que no cal tampoc, doncs, eliminar, com aquí es pretén en aquests moments, la capacitat d'endeutament d'aquest organisme.

I voldria acabar dient que potser l'excessiu pudor verbal del senyor Hortalà, de no donar el nom de la persona que, segons ell, havia de desaparèixer, jo crec que s'ha equivocat; perquè ha parlat del President del Consell d'Administració, i el President del Consell d'Administració, doncs, és per torn rotatori els membres del Consell d'Administració. Jo suposo que es referia a una altra persona com a blanc de la seva esquena o les seves iras. En tot cas, tampoc ho pensem fer.

L'esmena següent, la 205, a l'igual que la 206, és una altra vegada el tema de la informació en el Parlament. Però sobre l'esmena d'Iniciativa, jo voldria dir una cosa. En aquest cas concret, senyor Saura, vostès fan referència en aquesta informació al que diu l'apartat 17, i l'apartat 17 no és cosa nova, és pu-

rament el control intern de l'Administració sobre les emissions de les entitats públiques. És una mesura d'eficiència; és perquè el Departament d'Economia i Finances pugui, a través de la informació que demana, saber si realment s'utilitza l'endeutament concedit en els moments apropiats per a les necessitats de l'organisme de què es tracta. Per tant, és un mecanisme de control intern de tresoreria i no afegeix res —diria jo— al coneixement per part del Parlament.

Finalment, hi ha l'esmena número 207, del Grup Socialista. Jo utilitzaré les paraules del senyor Carnicer en el sentit que diu: «aquí hi ha un problema de reglament o d'interpretació del Reglament». El Grup Socialista i el senyor Latorre, en altres moments, es queixen de la pobresa, segons diuen, de les respostes de les conselleries sobre els temes que els plantegen de tipus pressupostari. Bé, si diu que es pot trobar o que un dia es trobarà un sistema, busquem un sistema; no defugim la modificació del Reglament, però, senyor Martí Carnicer, vostè ja comença dient: «és un tema de Reglament».

Per altra banda, vostès mateixos van presentar —si no ho recordo malament— fa uns mesos a la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost una proposició no de llei, jo diria idèntica o molt similar a aquesta proposta. I si no ho recordo malament, el meu company, el senyor Gavín, va donar unes explicacions en virtut de les quals nosaltres ens oposàvem a aquesta adopció. I, en tot cas, aquí sembla, sí, que s'escau aquella argumentació que hem donat en ocasions, en el sentit que aquest control del Parlament existeix i existeix de forma exhaustiva; el que no existeix de forma directa i personal, per part de tots i cadascun de nosaltres, sinó a través d'un organisme que depèn jeràrquicament de nosaltres, que és la Sindicatura de Comptes, una colla d'experts escollits adequadament amb un nivell, el màxim possible a casa nostra, que fil per randa investiguen totes aquestes matèries i totes aquelles que la Llei de la Sindicatura els encomana i el fruit d'aquesta documentació ens arriba a la nostra Comissió i després al Ple. Per tant, tenim ocasió, més que sobrada, de poder discutir els continguts i les oportunitats i les opcions polítiques sobre aquest tema.

I, per tant, doncs, anuncio, com en altres ocasions, que també ens oposarem a l'adopció de l'esmena número 207.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 40, només en resta una sola... No, al 40 ja s'han defensat les esmenes, però n'hi ha una del Grup d'Iniciativa, la 210, que proposa un nou article.

El senyor Saura té la paraula.

El Sr. SAURA: Donaria per defensada la 210 i la 217, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, per defensades. L'article 41 no té cap esmena; l'article 42 té l'esmena 211, socialista. Per a la seva defensa, té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Defensaria, si no hi té cap inconvenient, les esmenes 211, 223 i 225, perquè totes tres esmenes fan referència al cànon hidràulic, que és un tribut que es va aprovar en una llei de l'any 90 i que va entrar en vigor l'any passat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Celebro, a l'hora de la defensa d'aquestes esmenes i, per tant, suposo que de la votació

d'aquest article, la presència del Conseller d'Obres Públiques i Política Territorial, que és una temàtica que afecta directament el seu Departament.

Pel que fa a l'esmena 211, és una esmena relativa a una modificació que demanem de l'article 42, on es tracta dels coeficients a aplicar al cànon hidràulic.

L'esmena 223 és una esmena que fa referència a demanar la supressió de la disposició addicional vint-i-tresena, i la 225 demana l'anul·lació de la disposició addicional vint-i-quatrena. L'article 42, de redacció molt llarga i esmenat en Comissió, diu, fonamentalment, dues coses. En primer lloc: «Aplicar al consum d'aigua d'ús industrial una escala de coeficients reductors sobre el cànon hidràulic.» Recordem que l'any passat hi havia una esmena també en els Pressupostos que preveia que les indústries que consumissin menys de 25.000 metres cúbics l'any, per tant, un paquet important d'indústries, no tindrien cap coeficient reductor; per tant, vol dir que pagarien igual o tindrien la mateixa aplicació que l'ús domèstic.

En canvi, aquest any s'introdueix una modificació considerable respecte a l'any passat i també considerable respecte a l'esperit de la Llei, que és aplicar a tots els consums industrials un coeficient reductor fins a un consum de 500.000 metres cúbics, quan la captació sigui a través d'una xarxa, i fins a 50.000 metres cúbics, quan la captació sigui pròpia. S'aplicarà un coeficient reductor del 0,75. Si vostès volen, diguem-ho d'una altra manera: el consum d'aigua per a ús industrial majoritari tindrà, si prospera aquest article, una bonificació sobre el cànon hidràulic del 25%. Per tant, convindran amb mi que per a un mateix consum industrial i per a un mateix consum d'ús domèstic, quan l'industrial sigui baix, serà..., és injust que el consum domèstic pagui molt més tribut que no pas l'ús industrial.

I la segona modificació que introdueix aquest article 42 prové d'una esmena que el Grup de Convergència i Unió va introduir en el debat en Comissió. A través de les nostres esmenes, i suposem també que de la pressió popular de diferents associacions cíviqües, d'associacions de veïns, d'unions de consumidors, d'associacions de consumidors, va prosperar aquesta esmena que va presentar el Grup de la majoria, per tal que s'apliqués al coeficient base del cànon hidràulic, s'apliqués al coeficient base un coeficient reductor del 0,85.

Per tant, caldria explicar —i no s'enganyin— que el que vol dir aquest maremànum de coeficients és que per a l'ús industrial s'aplicarà una reducció d'un coeficient del 0,75, i per a tots els usos —l'industrial i el domèstic—, del 0,85. És a dir, no és que per a l'ús domèstic s'apliqui un coeficient del 0,85 i per a ús industrial un del 0,75, sinó que per al consum industrial li vindran aplicats dos coeficients. Per tant, tot aquest maremànum de coeficients, d'articles i disposicions addicionals que parlen de cànon hidràulic, nosaltres creiem que té un redactat absolutament surrealista, suposem que fruit del nerviosisme que Convergència i Unió té respecte al tema de l'aigua.

Si a l'article 42 es parla de coeficients reductors, a la disposició addicional vint-i-tresena s'incrementa el preu del cànon hidràulic de 18 pessetes, que era l'any passat, fins a 19,12. És a dir, per als que intentin seguir aquest trencaclosques, a l'articulat es parla de coeficients, i en una disposició addicional, és a dir, com aquell qui no vol la cosa, es canvia el valor base del cànon; es posa de 18 pessetes a 19,12. No hauria estat molt millor que s'hagués canviat el valor base i haguéssim prescindit

de tants coeficients reductors, que el que fan és complicar moltíssim que aquest cànon sigui intel·ligible per a la major part de la població?

Donada la complexitat i l'esmena introduïda per Convergència i Unió, algú que faci una interpretació simplista podria pensar que el cànon hidràulic per a l'any vinent baixa, i no és veritat, perquè baixa en valor relatiu, però no en valor absolut; si bé el preu metre cúbic, després de l'esmena, ha passat de 18 pessetes metre cúbic que preveia l'any passat, a 19,12 que es preveia en el text articulat, i aplicant l'esmena a 16,25 pessetes metre cúbic, l'import anual d'un usuari mitjà s'incrementarà d'un 60%. Si no s'hagués fet aquesta esmena, l'increment hauria estat del 70%, però l'increment que tots els usuaris d'ús domèstic tindran l'any vinent en el seu rebut anual del cànon hidràulic serà un increment del 60% perquè d'aquest tribut se n'ha fet una aplicació progressiva i l'any passat només es va cobrar durant dos trimestres i mig i, evidentment, es cobrarà en tots els trimestres.

Per tant, el Grup Socialista defensa l'esmena 211 perquè creu que els coeficients per a ús industrial no s'han de modificar respecte al que es va disposar l'any passat i, en segon lloc, la supressió de la disposició addicional vint-i-tresena i vint-i-quatrena, perquè no està justificat pujar el valor de 18 pessetes a 19,12. I fóra millor per als usuaris poder aplicar el coeficient, que ja s'ha introduït en Comissió, del 0,85, sobre les 18 pessetes i no sobre les 19,12. Per tant, el preu metre cúbic seria per a l'usuari, si prosperés la nostra esmena, de 15,3 en comptes de les 16,25 que en resultarà.

Crec que, de tot això, el Govern n'ha fet un «animus complicandus», de l'aplicació d'aquest cànon hidràulic, que sobrepassa, penso, moltes vegades la capacitat de poder entendre com s'aplicarà. Voldria només, encara que sigui una mica reiteratiu, fer un resum molt clar del que vostès diuen en el seu articulat i el que nosaltres proposem en les nostres esmenes com a conclusió. Vostès diuen que gran part del consum industrial tingui un coeficient reductor del 0,75, és a dir, que pagui un 25% menys que el consum domèstic.

La Llei d'Infraestructures Hidràuliques això no ho deia; es va introduir una esmena l'any passat. I una segona cosa que vostès diuen és que el metre cúbic d'aigua per a ús domèstic sigui, en comptes de les 19,12, sigui de 16,25. I nosaltres diem que no s'apliquin coeficients reductors al consum industrial fins als 25.000 metres cúbics; és a dir, igualar a la major part d'indústries al consum de l'ús domèstic. I, en segon lloc, diem que s'accepti i que s'apliqui l'esmena 223, i llavors el preu metre cúbic per a ús domèstic passaria de 16,25 pessetes a 15,30 pessetes metre cúbic. Aquesta és la proposta que nosaltres fem; en canvi, la que el Govern fa és la de reduir el cost del cànon hidràulic per a l'ús industrial i, a més a més, incrementar per a l'ús domèstic globalment tot l'any un 60% aquest tribut.

Per tant, amb tot el que acabo de dir donaria per defensades aquestes tres esmenes i crec que tindrem ocasió possiblement de tornar-ne a parlar quan debatem l'esmena a la totalitat de l'Ens d'Abastament d'Aigua i de la Junta d'Aigües.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Miri, jo he escoltat atentament, senyora Martí, com sempre faig, les seves

vehement explicacions. Vostè ha donat un doll –i mai més ben dit, tractant-se d'aigua–, un doll de xifres. La veritat, les seves xifres m'han perdut una mica; m'han perdut una mica perquè les xifres que em dona el Departament són molt diferents.

Miri, en síntesi, jo el que m'ha semblat extreure de la seva intervenció és que a vostè li reca que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hagi presentat una esmena, una esmena que suavitzava la progressiva aplicació del cànon i que, curiosament, quan vostès aconseguïen, amb dialèctica apropiada, convèncer-nos del nostre error i els acceptem una esmena, és una victòria de vostès. I quan nosaltres, per raciocini propi, sense intervenció de vostès, presentem una esmena i s'incorpora, aleshores no és una victòria nostra, sinó que és el nerviosisme nostre o, com apunta el senyor Esteve Tomàs molt amablement –i li agraeixo la riquesa lingüística–, diu: «és un error»; o bé, una altra cosa que vostè ha apuntat: «és un triomf del poble». Només faltaria que digués: «el poble en armes ens obliga, al Grup de Convergència i Unió, a variar la xifra».

Miri, jo, que tinc molt pocs coneixements econòmics, jo com a ciutadà ordinari ja pago, com vostès –ho suposo– també i com tots els representants del poble aquí reunits, pago el rebut de l'aigua. I, a mi, el que se'm diu..., i això, allò que diuen els anglesos: *wait and see*, ja ho veurem. A mi em diuen que allà on ara diu 18 amb no sé quant, que dirà 16 amb no sé què. I això és clar i net i això ho entenen tots els ciutadans del país.

En tot cas, senyora Martí, no se m'enfadi, no se m'enfadi, senyora Martí, crec que vostè té..., vostè..., el grup que vostè digníssimament representa en aquests moments té una esmena a la totalitat a l'organisme corresponent i aleshores tindrà ocasió de tornar a discutir aquest tema amb més detall, més concretament en aquesta qüestió. Fins aquí, doncs, és el que li puc dir. Aquesta esmena 211 no els la podem admetre perquè, ai las!, nosaltres vam córrer més i l'esmena que portava el número 221 de l'informe a la ponència el vam presentar nosaltres, va ser presentat en comissió i n'estem molt satisfets.

Quant a l'esmena..., les esmenes 223 i 225, que vostè ha defensat conjuntament amb aquestes, que són disposicions addicionals que modifiquen textos d'això, doncs, miri, a mi em semblen tots ells molt correctes, perquè, en definitiva, el que vostès demanen en els dos casos, junt amb l'Agrupació del Centre Democràtic i Social, que és la supressió d'aquestes disposicions addicionals, la vint-i-quatrena i la vint-i-cinquena, que modifiquen la Llei d'Infraestructures Hidràuliques, doncs, miri, quant a la primera, la modificació de l'article 12.1 i la modificació de l'article 11.4, l'explicació és que la primera té per objecte modificar el tipus bàsic de gravamen del cànon d'infraestructura hidràulica i la redacció dels paràgrafs a) i b) continuen essent idèntics a abans, l'única cosa és que, per raons de congruència del text, es reproduïen perquè es vegi exactament com queda l'article.

I el segon, la segona modificació que demana, que pretén aquesta disposició vint-i-quatrena, la de l'article 11.4, té per objecte estendre a tots els usos industrials la possibilitat d'aplicar coeficients correctors, tenint en compte la procedència de l'aigua utilitzada.

La vint-i-cinquena, que és objecte de l'esmena 225, de vostès, i la 224, de l'Agrupació del CDS, totes dues també de supressió, com apuntava abans, és afegir un nou apartat, l'apartat cinquè a aquest article 11 que ja hem modificat prèviament. Aleshores, quina és la finalitat?

Doncs, aquest apartat pretén eliminar una suposada indefinició al·legada en el curs d'aplicació de la Llei, davant de l'aplicació de la Llei pel que fa al càlcul de la base imposable de cada subjecte passiu, d'acord amb la solució que s'ha trobat, establerta prèvia consulta als representants de les entitats afectades. I l'apartat segon permet simplificar la gestió del cànon amb uns supòsits. Quins són aquests supòsits?

Doncs, són aquells en els quals la base imposable fixa sigui superior a sis-cents mil metres cúbics, tenint en compte que la utilització d'aigua de diversa procedència comporta una gran i explicable complexitat en les liquidacions a practicar per l'administració gestora; la qual cosa entén el Govern –i nosaltres li donem el suport– que es pot evitar en l'adopció del sistema d'autoliquidació que preveu aquest apartat 2.

Per aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció de les esmenes que ha defensat la il·lustre Diputada senyora Martí i donarem el suport, en el seu moment, als textos que consten en aquests moments en el Dictamen del Projecte de Llei; un d'ells, les disposicions addicionals ja des del seu origen i, quant al text de la disposició que... a l'article –perdó!– que preveu aquesta reducció del 15% fruit de la nostra esmena de modificació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'esmena 219, del Grup Socialista que és a la disposició addicional setzena. El senyor Martí Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President. I si no li sap greu també defensaré la 216.

El Sr. PRESIDENT: No em sap gens de greu.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. Amb l'esmena 216, nosaltres el que pretenem és que no es porti a terme la modificació de la Llei de l'EAJA que es fa en virtut d'aquesta disposició addicional.

L'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes és una mica, allò, la pedra al fetge del seu Grup perquè és un problema que des del mateix moment de la seva formació ha estat un tema que els ha vingut molestant i que els ha vingut donant problemes perquè, és clar, és un tema mal fet des del seu inici.

L'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes és pedra d'escàndol des del moment en què vostès prenen la decisió de començar a organitzar loteries per compte propi de la Generalitat a Catalunya. Ho és, en primer lloc, pel mateix concepte d'entrar en aquest camp; ho és, en segon terme, perquè a partir d'aquesta entrada i com a contrapès, se'ns promet l'*oro y el moro*; se'ns promet que hi haurà beneficis i milions de pessetes que ens sortiran per les orelles a tots. Després es veu que això no és així i que, no solament no s'obtenen beneficis, sinó que en els darrers dos anys auditats de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, l'Entitat Autònoma ha perdut diners.

És clar, aleshores, manera d'arreglar això? Com que no som capaços de fer funcionar l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes tal com havíem dit, canviem la Llei i que l'Entitat Autònoma no pugui tindre mai pèrdues.

Manera de fer-ho: doncs, la Generalitat..., l'Entitat Autònoma aportarà al Pressupost de la Generalitat allò que li sobri després de pagar a tots els seus proveïdors i després de pagar els contractes multimilionaris que hi ha previstos amb empreses com LUDITEC i companyia.

Bé, miri, és una manera de fer-ho, és una manera d'emascarar la realitat, ens enganyem nosaltres mateixos; però, sobretot, sobretot, el que intenten és que els ciutadans de Catalunya no se n'«enterin» i no siguin conscients de l'autèntic fracàs que ha estat aquesta iniciativa del Govern de Convergència i Unió. En qualsevol cas, en el Pressupost de 1992, ja podem constatar aquest fet i el primer efecte d'aquesta modificació: les previsions que es pensen ingressar de l'Entitat Autònoma són la meitat de les que hi havia l'any 1991. És, sens dubte, ja, la previsió que fan vostès del funcionament d'aquesta nova disposició addicional.

Evidentment, i és un reflex d'això, i no m'hi estendré gaire més, també és la seva política de joc el que porta a l'esmena 219 nostra; la modificació de les taxes del bingo continuen el mateix tema; és un tema que genèricament vostès saben que no hi estem d'acord i, per tant, doncs, tampoc estem d'acord amb les modificacions que ens proposen.

En l'esmena 220 que defenso, senyor President, perquè vénen correlativament i també em dirà després, doncs, que jo ho faci, en aquesta esmena, al que vostès procedeixen és a donar forma a una regularització de taxes pendents. Exactament... un moment, senyor President, és la dissetena. Diuen que fins a la meitat de l'any que ve, fins al 31 de juliol —per ser exactes— totes aquelles taxes vençudes amb anterioritat al 30 de juny del 91 podran fer declaracions complementàries i ingressos amb exclusió de sancions, interessos de demora que es poguessin exigir i llavors donen uns quants criteris —diguem-ne— des del punt de vista formal, d'aquesta exempció.

És clar, això és una regularització i dir: miri, és continuar amb aquella consciència... anar introduint en el país aquella consciència fiscal que ens sembla tan perniciosa que és dir: «escolti, no pagui que després més endavant ja li donarem un nou termini i podrà vostè, llavors, tindre, tornar a pagar i no li posarem cap multa i, a més a més, no li cobrarem cap tipus d'interès». Bé, anant d'aquesta manera ens trobem molt aviat que la consciència fiscal del país anirà anant en aquest camí que a vostès tant els agrada i, sens dubte, ens podrem trobar en una situació greu quant a les aportacions necessàries sempre dels ciutadans per al manteniment de l'Administració.

És per això, senyor President, que nosaltres també proposem que aquesta regularització de taxes no es pugui portar a terme i suprimir aquesta disposició addicional.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra; senyor Escudé, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Començant per l'esmena 208 de l'Agrupació del CDS, és el mateix tema a l'igual que la 209, del Grup Popular: és el tema de la informació trimestral, etcètera, que han estat donades per defensades; doncs, també podríem donar el torn per fet.

La 210, del Grup d'Iniciativa, que ha estat donada per defensada, també és amb molta més extensió i profunditat, però també és el tema de la informació al Parlament. Totes aquestes són qüestions que hem debatut exhaustivament al llarg d'aquest debat que, òbviament, ha posat de relleu que no estem d'acord, el Grup de Convergència i Unió i els grups de l'oposició, però cadascú ha mantingut i, per tant, jo també mantindré ara la nostra posició negativa.

Aleshores, tenim l'esmena... —aquesta ja està feta, la 211—, la 213 que ja ha estat defensada, que és del Centre Democràtic i

Social que pretén, curiosament, eliminar una disposició addicional que concreta —fixem-nos-hi, d'una forma molt clara ho explica— la sessió a dos ajuntaments, a l'Ajuntament de Palau de Plegamans, i l'Ajuntament de Santa Eulàlia de Riuprimer, d'unes finques...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Escudé, aquesta va ser retirada, eh?

EL Sr. ESCUDÉ: Ah!, sí, ha estat retirada...

El Sr. PRESIDENT: ...aquesta del CDS com la següent, a la catorzena...

EL Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor President. Jo la tenia apuntada com a defensada, però, bé. Moltes gràcies. De totes formes, el mateix text de la disposició tretzena es defensava per ell mateix. Això, doncs, em permet, senyor President, senyores i senyors diputats, passar a les esmenes 215, 216 i 217 que totes elles pretenen suprimir la disposició addicional quinzena que és aquella que modifica una sèrie d'articles de la Llei de Creació de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. El Centre Democràtic i Social i Iniciativa per Catalunya les han donades per defensades i, per tant, només em podré referir literalment a la defensa que n'ha fet el senyor Martí Carnicer.

I el senyor Martí Carnicer, realment, ha estat molt dur amb aquesta esmena, perquè, senyor Martí Carnicer, vostè ha parlat massa de pedres. Ens ha parlat de la pedra al fetge, de la pedra d'escàndol..., aquí, senyor Martí Carnicer, no és un tema de pedra; no és tampoc un tema de pedregada; la «pedrea» és en una altra loteria, senyor Martí Carnicer.

Què és el que pretén, i de forma clara i neta i transparent es veu, què és el que pretén el Govern en presentar aquesta modificació a la Llei de l'EAJA? Doncs, evitar aquella bona fe —que hi és— a algunes crítiques de vostès sobre el funcionament de l'EAJA, perquè vostè ara mateix em diu: «no, perquè l'EAJA perd». L'EAJA no perd, l'EAJA guanya. Que no guanya tant com esperàvem? Evidentment, i per molts motius; però, l'EAJA guanya.

Aleshores, reconec que la mecànica actual emmascara —aquí sí que s'emascara—, s'emascara precisament al contrari que vostè diu que s'emascara. No s'emascara amb pèrdues, s'emascara amb guanys. I, per tant, doncs, una de les finalitats, la menor d'aquesta reforma, és precisament clarificar el funcionament de l'EAJA. I vostè sap, senyor Martí Carnicer, perquè era testimoni d'excepció com a portaveu que és a la Comissió de la Sindicatura de Comptes, que en una de les darreres reunions de la nostra Comissió va ser el tema estrella, precisament, aquest. I, el senyor Jaume Aligué, doncs, en nom del nostre Grup, va explicar moltes coses, algunes d'elles potser un xic passades de revolucions, va explicar quina era la situació, des del nostre punt de vista, sobre aquest tema de l'EAJA.

I, aleshores, nosaltres, potser amb la línia que defensava abans la senyora Rosa Martí, què és el que ha fet el Govern, entenc jo, amb humilitat? Reconèixer que hi havia unes dificultats de funcionament, unes qüestions que no quedaven prou clares amb el funcionament establert fins ara, i què fa? El que vostès sempre reclamen que ha de fer i que nosaltres hi estem d'acord.

Quan tenim aquelles petites batusses i el meu vice-president em diu que no, que després ja ho discutirem, senyor Gibert, quan vostès presenten resolucions aprovatòries dels informes de la Sindicatura sempre diuen: «i les conclusions?», perquè vostès no compleixen les conclusions». I el senyor Codina, il·lustre

portaveu del nostre Grup en aquesta Comissió, doncs, diu que sí, que votant-ho tot ja ho complim, etcètera... Precisament aquí, vostès recordaran, senyores i senyors diputats, que el senyor Travé, el Síndic encarregat d'aquest Informe de Fiscalització, va fer tota una sèrie de suggeriments i, aleshores, com deia, humilment, el Govern de la Generalitat recull, perquè veu que són encertades, que són positives, aquestes reformes; i això és el que es posa aquí.

Vostè va dient que no amb el cap, tornarà a discutir les xifres, LUDITEC, el senyor..., el senyor si estigués en condicions més vibrants, el senyor Madueño ens explicaria, en defecte del senyor Sala, tot el contingut, tota aquella llista d'empreses i més empreses estranyes que intervenien —segons ells— en el funcionament d'aquesta entitat i, en definitiva —i en definitiva—, el senyor Martí Carnicer sap que després hi ha una esmena, la 479, en què, específicament, es discutiran *urbi et orbe* tots els aspectes del funcionament i dels resultats de l'EAJA i que, per tant, aleshores, jo crec que serà l'ocasió de discutir-ne el contingut.

Aquí ens limitem a recollir els suggeriments de la Sindicatura de Comptes per clarificar i millorar el funcionament de l'EAJA i, per tant, doncs, anunciar que votarem en contra d'aquestes esmenes.

Senyor President... Sí, continuo amb més esmenes, no?, que se n'han defensat més.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. ESCUDÉ: Molt bé.

El Sr. PRESIDENT: 219 i 220.

El Sr. ESCUDÉ: Perfecte. Perfecte. L'esmena 219, del Grup Socialista, que pretén el mateix de l'esmena 218, que ja ha estat defensada, de l'Agrupació del Centre Democràtic i Social, doncs, és purament una modificació tècnica del tipus de gravamen del joc —es tracta del joc de la plena o del bingo— i clarificant les disposicions que ja existeixen de l'article 7, de la Llei 21/84, de 24 d'octubre. Per tant, és purament un aclariment tècnic per evitar confusions.

Quant a l'esmena 220, que és la supressió que demana el Grup Socialista i que el senyor Martí Carnicer hi ha fet molt èmfasi i hi ha fet una sèrie de consideracions, fins i tot, d'ètica fiscal, respon —com indica— clarament a un fet. Vostès saben, perquè vostès hi eren, vostès en moltes ocasions no van votar favorablement, però vostès recordaran que al llarg d'aquesta sessió final —ho suposem tots— de la nostra Legislatura, el divendres passat a primera hora de la tarda vam aprovar una Llei de Modificació de les Taxes i Preus Públics de la Generalitat. El senyor Martí Carnicer discrepava continuadament del meu ponent, el senyor Grau, fins i tot va mostrar una certa indignació per les respostes, però, bé, en definitiva, la Llei de Taxes es va aprovar. I, aleshores, entén el Govern de la Generalitat —i nosaltres compartim aquesta opinió— que és un bon moment per modificar a fons, profundíssimament, aquesta Llei donant l'oportunitat de clarificar les situacions anteriors. I això no sols és en benefici —com apunta el senyor Martí Carnicer— dels contribuents, sinó també en benefici de l'eficàcia administrativa, perquè ens trobaríem en una situació on hi hauria actuacions administratives a partir d'ara, si no es fes, si no s'obris aquesta possibilitat, regulades per l'anterior legislació o per..., i altres per la nova, amb la possibilitat de contradiccions —ignore si es produirien, però hi ha aquesta possibilitat.

En definitiva, el senyor Martí Carnicer, diu: «és una possibilitat de condonar deutes, de fer una crida a la responsabilitat». D'acord, ho és; hi estem d'acord. Nosaltres som conscients de les dificultats econòmiques que sorgeixen i, abans de prendre mesures enèrgiques com corresponen, la possibilitat d'obrir un termini fins al juny de l'any que ve, doncs, ens dona la sensació que és una mesura prudent políticament i econòmicament. I, per tant, donem suport a aquesta disposició addicional i ens oposarem que sigui suprimida.

I crec que això és tot... Sí, la 221 no ha estat defensada. Doncs, fins a aquest moment, aquests són els...

El Sr. PRESIDENT: Bé, la 221 ha estat defensada.

El Sr. ESCUDÉ: Ah! Ha estat defensada? Perdoni, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí. El que haig d'advertir el següent... (*Remor de veus.*) Ah, no, no ha estat defensada. El que haig d'advertir al plenari és el següent: que, com a conseqüència de la supressió de la disposició addicional vintena en el tràmit de la Comissió i que aquest fet no s'ha tingut en compte a l'hora d'ordenar les esmenes reservades, cal tenir present que les esmenes incloses entre els números 221, del Dictamen —és la 235 de l'Informe— i la 225, del Dictamen —240 de l'Informe— es refereixen a la disposició addicional a la qual indiquen d'acord amb el següent: la vintena, l'esmena 221; a la vint-i-tresena, esmenes 222, 223 i 224 i a la vint-i-quatrena, l'esmena 225. Queda clar? Moltes gràcies.

De manera que ara li correspon la defensa de la 221, del Grup Socialista. Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Brunet.

El Sr. BRUNET: Moltes gràcies, senyor President. En aquesta esmena pretenem que la disposició addicional vintena —antiga vint-i-unena—, que estableix el règim de personal del Servei Català de la Salut..., pretenem incorporar-hi l'organigrama del personal d'alta direcció i comanament del Servei Català de la Salut.

Per què pretenem incorporar aquesta esmena? Com vostès saben, quan vam debatre la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya vam explicar com tot el que feia referència a la regulació de personal quedava no resolt. Si recorden aquella Llei, a l'article que fa referència a les funcions del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, eleven al Departament de Sanitat l'establiment de la plantilla de llocs de treball del Servei Català de la Salut i, curiosament, en les funcions corresponents al Departament de Sanitat i Seguretat Social no hi havia l'aprovació d'aquesta plantilla de llocs de treball, cosa que solucionen en aquesta disposició addicional vintena en el paràgraf quatre, quan assenyalen que: «Correspon al Departament de Sanitat i Seguretat Social, amb informe previ del Departament d'Economia i Finances, aprovar la plantilla del personal laboral del Servei Català de la Salut.»

Per tant, estem en el moment processal, jurídic —en una altra llei, que no és la Llei d'Ordenació Sanitària— per tractar del tema importantíssim del personal del Servei Català de la Salut que té caràcter laboral. I en el primer paràgraf d'aquesta disposició es diu: «El personal de l'estructura i organització central del Servei Català de la Salut i els càrrecs de direcció i comanament superior de les regions i del sectors sanitaris es regeixen per les normes de dret laboral.» Nosaltres pretenem, aquí, afegir-hi: «el personal d'alta direcció que estableixi l'organigrama del personal d'alta direcció». Per què pretenem això? Perquè

entenem que el Parlament de Catalunya ha de conèixer l'abast pressupostari i funcional i de les funcions que ha de desenvolupar el personal d'alta direcció i comanament d'una entitat, que és de dret públic, que participa i aplica el dret privat en un pressupost entorn als 435.000 milions de pessetes —pràcticament, el 30% del Pressupost de la Generalitat— i que deu ser, probablement, la primera empresa catalana.

Per tant, pensem que conèixer durant el 92 quin és el desenvolupament de l'organigrama d'alta direcció tant a nivell central com a nivell geogràfic o territorial, sigui de regió —de les vuit regions sanitàries que hi ha a Catalunya— o dels diversos sectors sanitaris —una vintena— és del tot necessari que ho conegui aquest Parlament, lògicament en primer lloc el Govern i el seu Grup Parlamentari, perquè això permetrà conèixer quin equip dirigent serà el responsable de donar raó de l'aplicació dels criteris d'agilitat, flexibilitat, eficàcia i, sobretot, eficiència d'una entitat sanitària extremament important en un moment en què en els països europeus s'estan fent canvis importants, pel que fa referència a la seva gestió i a la seva estructura de comanament, en el sentit de millorar i reforçar el serveis públics de sanitat.

Per tant, a nosaltres ens sembla que això és necessari i si l'il·lustre portaveu de la majoria, el senyor Escudé, observa l'estat de despeses del Servei Català de la Salut, veurà que allí només consten 14 milions de pessetes per a l'alt personal del Servei Català de la Salut. És obvi que amb aquesta dotació pressupostària no es pot assegurar que sigui la dotació suficient per poder endegar l'estructura i el nomenament de personal d'alta direcció del Servei Català de la Salut.

Per tant, ens sembla que aquesta esmena contribueix a facilitar el seu segon any d'existència del Servei Català de la Salut, a conèixer amb quin grau es completarà l'organigrama de l'alta direcció i, sobretot, poder conèixer amb quina velocitat es farà aquesta posta en marxa donat que aquest any, del qual estem parlant, encara no s'ha constituït l'organisme central d'alta direcció; és a dir, el Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, tal com reconeix la mateixa disposició addicional vintena, en el seu apartat tercer quan diu que: «El Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, a proposta del seu director, ha d'aprovar la reglamentació interna del dit ens i les disposicions necessàries per portar a terme la important disposició addicional vintena d'aquest Projecte de Pressupost, que pretén ampliar o concretar les disposicions de personal de la Llei d'Ordenació Sanitària.»

Senyor portaveu de la majoria, vostè que estudia atentament tots els temes, llegeixi's..., —i suposo que ha escoltat l'argumentació d'aquesta esmena— i veurà que reforça l'abast i precisa i dóna suport jurídic i sobretot una possibilitat política a aquest Parlament de conèixer, exactament, l'any 92, quina serà l'estructura de comanament i alta direcció d'aquest important Servei Català de la Salut pel seu tamany i per les funcions en el benestar social de tots els catalans en el vessant de salut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Brunet. Torn en contra? Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Jo observo sovint una situació que és la següent: els grans experts en temes coneixen el tema, evidentment, d'una forma profundíssima, però, sovint, el fet de ser tan experts, de conèixer totes les facetes, tots els matisos, els planteja una dificultat; els manca —en po-

dríem dir— un poder de síntesi. I el senyor Brunet, realment, ha fet una dissertació magistral sobre tota la temàtica de funcionament funcional de l'organisme Servei Català de la Salut; ens ha explicat tota una munió de xifres sobre el seu funcionament, les dotacions pressupostàries, etcètera; però a mi em sembla, des del punt de vista que actualment estem discutint, que li ha mancat la possibilitat de dir exactament què és el que vol. I des del meu punt de vista —humil punt de vista—, em sembla que el que vol queda molt clar en aquesta esmena; perquè, és clar, vostès saben que en l'elaboració de la corresponent Llei creadora d'aquest Servei hi va haver punts de vista molt diversos, hi va haver discussions i jo crec que va quedar clara una de les línies d'actuació o de propòsits de capteniment del Govern, de l'honorable Conseller senyor Trias, que es va explicitar i que jo voldria recordar. Una d'aquestes línies d'actuació és una voluntat clara d'establir, com a norma general, la contractació laboral del personal, de tot el personal, de l'estructura central del Servei Català de la Salut. Aquesta és la finalitat.

I aquesta és la finalitat que es recull en aquesta disposició addicional quan diu que: «Tot aquest personal es regirà per les normes de dret laboral que els siguin d'aplicació.» En canvi, purament llegint l'esmena —l'esmena 221—, el que fa és limitar aquestes persones perquè només vol que siguin afectades... —almenys literalment, senyor Brunet, almenys la meua interpretació gramatical—, el que fa és limitar aquest caràcter de ser cobertes pel dret laboral, perquè diu que «només aquells que estiguin establerts en l'organigrama de personal d'alta direcció del Servei Català de la Salut», i vostè modifica tota la resta.

Per tant, doncs, com que —hi insisteixo— el propòsit de l'Administració de la Generalitat és la laboralització de la totalitat d'aquest tipus de personal, nosaltres, entenent que queda perfectament definida a través de la disposició addicional, que tindrà el número que tingui, doncs, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*L'I. Sr. Brunet demana per parlar.*) El senyor Brunet.

El Sr. BRUNET: Senyor President, per al·lusions. Per poder precisar el que sembla que no ha entès el senyor Escudé.

El Sr. PRESIDENT: Bé, primer ha dit que semblava que no ho havia..., que no ho havia expressat, però després ho ha interpretat; no ho ha interpretat bé?

El Sr. BRUNET: No ho crec.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut.

El Sr. BRUNET: Moltes gràcies. La nostra esmena, senyor President, no permet limitar la contractació laboral, sinó precisar quin personal d'alta direcció que tindrà contractació laboral hi haurà en l'organigrama del Servei Català de la Salut, que està compost pel personal d'alta direcció i el que treballa en l'organisme central.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. BRUNET: I això no és contradictori amb el fet que sigui contractat laboralment.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. No té res a dir el senyor... Perfectament.

Doncs, passem a les votacions d'aquest bloc. En primer lloc votarem l'esmena transaccional 190. D'acord?

El Sr. BRUNET: Senyor President, es llegirà la transacció?

El Sr. PRESIDENT: S'ha llegit. Però, si ho vol, es tornarà a llegir.

El Sr. BRUNET: Si us plau.

El Sr. PRESIDENT: La transaccional a la 190. El senyor lletrat em sembla que té el text d'aquesta transaccional... S'ha llegit, però és que...

El Sr. BRUNET: No és necessari; per part del portaveu de la majoria se m'ha facilitat. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ah, moltes gràcies. No, és que s'havia llegit, eh?

Bé, doncs, aquesta transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació votarem els articles i disposicions que no tenen esmenes, que són els següents: article 41, disposicions addicionals de la 1 a la 14 —a la catorzena; després, la divuitena i la dinovena, la vint-i-unena, la vint-i-dosena, i la vint-i-cinquena. La vint-i-cinquena no hi és? Doncs, ha quedat suprimida. Fins aquí.

(*L'I. Sr. Brunet s'aixeca per parlar.*)

El Sr. BRUNET: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí. Separada?

El Sr. BRUNET: ...votació separada, i conjuntament per part nostra, de la primera a la setena i divuitena i dinovena.

El Sr. PRESIDENT: I divuitena a...?

El Sr. BRUNET: I dinovena.

El Sr. PRESIDENT: I dinovena. Doncs, votem primer de la primera a la setena.

El Sr. BRUNET: Perdó, perdó, un moment... Sí, no, no, d'acord, d'acord.

El Sr. PRESIDENT: De la primera a la setena.

Vots a favor?

Aquestes disposicions addicionals han quedat aprovades per unanimitat.

Ara votem la divuitena i dinovena.

Vots a favor?

Aquestes disposicions addicionals també han sigut aprovades per unanimitat.

Ara, la resta de disposicions i articles que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles i disposicions han quedat aprovats per 60 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

A continuació votarem conjuntament, si no se'n demana votació separada, les esmenes del Grup d'Iniciativa, que són la 183, 186, 194, 203, 205, 199, 210 i 217. Conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes del Grup Popular, que són la 180, 185, 189, 192 i 209. Conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 24 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes del Grup Socialista...

(*L'I. Sr. Saura s'aixeca per parlar.*)

El Sr. SAURA: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. SAURA: Demanaríem votació separada de l'esmena 211.

El Sr. PRESIDENT: De la 211. Molt bé. Votarem, doncs, l'esmena socialista número 211.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten la resta d'esmenes socialistes, que són la 184, la 187, 195, 201, 202, 207, 219, 220, 221, 223 i 225.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes del Grup Mixt, de l'honorable senyor Hortalà, 188 i 204. Conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes de l'Agrupació del CDS, que són 181, 182, 193, 206, 208, 215, 216, 218, 222 i 224. Conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 26 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten els articles, segons el Dictamen, que van des de l'article 38 fins a la disposició addicional vint-i-quatre que hagin estat esmenats.

(*L'I. Sr. Saura s'aixeca per parlar.*)

El Sr. SAURA: Senyor President, demanaríem votació separada de l'article 42, conjuntament amb les disposicions addicionals vint-i-tresena i vint-i-quatre.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

(*L'I. Sr. Brunet s'aixeca per parlar.*)

El Sr. BRUNET: Dintre de l'article 42, separar els apartats 1, 2 i 3, que poden anar conjuntament, del 4.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, votem en primer lloc el punt 4 de l'article 42.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt 4 de l'article 42 ha quedat aprovat per 59 vots a favor, 3 en contra i 24 abstencions.

Ara es vota la resta de l'article 42.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 59 vots a favor, 25 en contra i 3 abstencions.

A continuació es voten les disposicions addicionals 23 i 24, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes disposicions han quedat aprovades per 59 vots a favor, 3 en contra i 24 abstencions.

A continuació es voten la resta d'articles i disposicions addicionals, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles i disposicions han quedat aprovats per 59 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Ara passem a un reguitzell d'esmenes que pretenen la inclusió de noves disposicions addicionals. Comencem per l'esmena 226, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, si m'ho permet defensaré conjuntament cinc esmenes, que són pròpiament la 226 —que és la que li toca el torn—, a més de la 228, 229, 236 i 237.

D'aquestes cinc esmenes, n'hi ha tres d'aquelles que el senyor Escudé sol qualificar de «tradicionals», perquè no és la primera vegada que es presenten —és la tercera, per ser exactes—, i dues de noves. Pel que fa a les tres primeres, a les tres que ja s'havien presentat en dues ocasions anteriors, a mi m'agradaria seguir considerant —com ja vam fer l'any passat i el senyor Escudé segurament ho recordarà— un debat intermitent. Ja que en aquest debat, reglamentàriament, no hi ha torns de rèplica per contradir els arguments que mútuament esgrimim, jo seguiria amb aquest debat intermitent, amb el seu permís, i faria una mica la rèplica dels arguments de l'any passat, com l'any passat, el desembre, ja vam fer la rèplica dels arguments del maig anterior.

Pel que fa a la primera d'aquestes esmenes, és una esmena que el que pretén és... parla de com gestionar. I voldria dir abans d'això que probablement aquestes cinc esmenes, totes cinc serien innecessàries, haurien de ser innecessàries, si els diners ja es gestionessin amb aquests criteris, cosa que, malgrat algunes declaracions i intencions, no passa, i per això creiem que les fa necessàries. La primera pretén establir un criteri de gestió d'una partida que ajuda a l'establiment de noves instal·lacions turístiques, considerant que hi hagués una *ratio* de metres quadrats per plaça, cosa que seria una traducció —no pas l'única, però sí una traducció— d'aquest retòric discurs sobre la qualitat que s'està fent, i que seria —entenem— convenient.

El senyor Escudé, al maig del 90, quan debatíem els Pressupostos del 90, també considerava que això era convenient, el que passa que deia que això no és un tema pressupostari, és un tema d'urbanisme. Aleshores, ens vam quedar satisfets perquè vam pensar: «bé, urbanisme ja ho deurà regular, això», i tot resolt, no?; seria més propi perquè en aquest cas afectaria tots els establiments i no només els que reben ajuts, la qual cosa seria una millora substancial dels propòsits de l'esmena.

Llàstima que això, del maig al desembre del 90, no va passar. Urbanisme no va regular res i, aleshores, per això al desembre

vam insistir, al desembre no hi va haver aportació de nous arguments i, per tant, el fet és que ha passat ja un any i mig des del maig del 90, Urbanisme segueix sense regular-ho, i, per tant, aquesta solució òptima que seria no es dóna. Jo no sé si això és per falta de coordinació interdepartamental o per poc pes de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme, per les raons que siguin, però Urbanisme no ho ha fet. Com que seria bo, tan bo com ja era segons deia el senyor Escudé el maig del 90, ens sembla que almenys, per als establiments que són ajudats, per a la seva implantació seria bo que els diners es gestionessin amb aquest criteri.

Pel que fa a la segona, que és una esmena que el que proposa és que els ajuts a la modernització d'establiments, aquests ajuts tinguessin com a contrapartida compromisos dels receptors, dels beneficiaris, de millora dels serveis, perquè es dóna el fet —ja ho hem explicat alguna altra vegada— que són precisament els que no reinverteixen els que poden acollir-se a aquests ajuts. El maig del 90, el senyor Escudé ens deia: «això és base de les classificacions que ja estan establertes». Aleshores nosaltres dèiem, bé, el desembre del 90 replicàvem al senyor Escudé i dèiem: «sí, però aquestes classificacions només contemplen les mesures físiques de les instal·lacions, però no contemplen els serveis», i el senyor Escudé ens deia, el desembre del 90 ens parlava d'una sèrie de decrets que complementaven el bàsic, cadascun d'aquests ajuts, que és el 39 del 85 i ens en citava uns altres que deia que ja incloïen aquestes millores. Aleshores, jo ho vaig mirar amb molta atenció això en el seu moment, i vam comprovar que no és així, que tots aquests decrets complementaris que complementen aquest decret 39/85 es refereixen a instal·lacions, a instal·lacions físiques, en cap cas a la qüestió dels serveis, i, per tant, havent desmuntat aquest argument i atès que continua sent necessari regular els serveis per augmentar la qualitat i que això de la qualitat no segueixi sent una figura retòrica, ens sembla que seria bo aprovar aquesta esmena.

Pel que fa a la tercera, es tractava d'uns diners de promoció turística que dèiem que convindria que una part es destinés a informar els turistes com a consumidors, o a la defensa dels turistes com a consumidors i que coneguin els seus drets; i el senyor Escudé ens deia el maig del 90: «per això ja hi ha diners específics a les partides de la Direcció General de Consum i Disciplina de Mercat i, per tant, no cal que hi destinem aquests altres diners». Aleshores, el desembre del 90 nosaltres dèiem: «sí, però com que Consum no..., doncs, d'alguna manera s'hauria de fer així», i el senyor Escudé ens deia amb raó, ens deia: «miri, fins i tot allò que nosaltres el maig li vam dir que no, i ara li seguirem dient que no, fins i tot això s'ha fet una mica; perquè s'havia fet amb diners de Turisme un fulletó, etcètera».

El cas és que el problema no està resolt; segueix havent-hi un mercat opac perquè els consumidors, part d'ells, els turistes no saben què compren en el moment que ho compren; hi ha un problema greu que ens genera desprestigi i que la millor promoció, fins i tot, seria fer aquest tipus d'informacions i no... Considerem fins i tot que molts d'aquests diners que es destinen a la promoció estan mal gastats, perquè ja no es tracta, ja no estem en condicions de dir que tenim unes platges molt boniques, sinó que hem d'explicar que volem tractar els turistes bé i fer-ho de veritat, defensar-los en els seus interessos. Pensem que ja que això és així, també convindria aprovar aquestes esmenes.

Pel que fa a les dues noves, una d'elles, també en la línia de traduir en alguna cosa concreta aquest discurs sobre la qualitat —que si només en parlem no traduirem mai en res—, el que proposem és que determinats ajuts previstos en els Pressupostos per promoure ofertes especialitzades es facin prèvia homologació de la qualitat dels productes especialitzats que es promouen, que ens sembla que seria una bona mesura.

I pel que fa a les transferències al Consorci, també condicionaríem aquestes transferències, d'acord amb aquesta esmena, al fet que el Consorci actués en uns determinats criteris que serien lògics sobretot tenint en compte que aquest Consorci no està sotmès al control del Parlament, per la seva naturalesa jurídica, i que fossin, primer, promoure especialment i prioritàriament aquests productes homologats, que les promocions genèriques es fessin d'acord amb les marques —compromís reiterat del Conseller que això s'establiria i que em sembla que s'hi ha estat treballant, emperò que encara no s'ha fet, encara que per al 92 crec que ja estaran vigents—, i, per tant, que es fes d'acord amb aquells criteris, i insistir una mica en aquest tema del consum, que seguim pensant que és important.

Hi ha un argument addicional que a mi em fa pensar que el senyor Escudé hauria, aquesta vegada, de dir que sí, que seria millor acceptar, i és que, si no ho fem, si no gestionem aquests diners amb aquests criteris, difícilment serà creïble aquesta política de requalificació de què tant parlem. I, d'altra banda, seria millor que acceptés —em sembla— perquè l'any que ve, això, aquests temes, ja no els podrem discutir; aquests criteris estaran assumits —i no em refereixo exclusivament, encara que també, al fet electoral—, em refereixo que la situació serà tan evident en el sector turístic costaner que cal fer aquestes coses, que em sembla que estarà ja necessàriament assumit per tothom.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Com vol...? Els torns en contra, els farà després de la intervenció de cada portaveu socialista?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor President. Em sembla que el millor a satisfacció de l'usuari...

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, perfectament.

El Sr. ESCUDÉ: ... perquè encara que, senyor President, com vostè ha observat és tot un reguitzell d'esmenes —noranta-sis, si no m'equivoco— i moltes d'elles tenen una motivació idèntica i que hem debatut altres anys, n'hi ha també una bona colla —aquesta és la veritat— que no és aquesta matèria, sinó altres qüestions, que van des de fer un pla d'instal·lacions tècniques de revisió de vehicles fins a demanar la desaparició de la diferenciació sexual a l'ocupació, en la qualificació de llocs de treball.

Per tant, és clar, senyor President, em semblaria molt difícil, i sobretot havent-ne noranta-sis, que aquests senyors diputats del Grup Socialista, i senyores diputades, anessin explicant, que a la tarda pleguessin, després d'haver dinat ho continuïn explicant i al final de tot sortís jo a respondre'ls. La qual cosa, senyor President, també evitaria els meus errors, els meus lapsus, perquè la senyora Martí em va dient que sí amb el cap, l'any passat vaig tenir un error tremend, que vostè em feia observar, però en el qual jo no vaig atinar, que és que vam votar en contra d'una addicional a la qual havíem dit que sí, la qual cosa com a penitència va suposar que la senyora Martí, en Comissió, ens va sotmetre al seu doll decibèl·lic —que dèiem l'altra dia— i li vam donar la raó perquè tenia tota la raó.

Per tant, senyor President, resumint, a mesura que vagin agrupant esmenes els diputats del Grup Socialista, intentaré contestar-los a tots ells, perquè, almenys, si és un tast la intervenció del senyor Gibert, crec que és molt correcta perquè ha agrupat —diria jo— les que fan referència al Departament de Comerç, Consum i Turisme. Per tant, doncs, si m'ho permet, faré el torn en contra d'aquestes cinc esmenes que ha defensat el senyor Gibert.

És clar, senyor Gibert, vostè ja m'ho posa molt difícil perquè, és clar, ja m'explica el que vostè diu, el que jo li vaig dir l'any passat, el que suposa que li diré ara, que és el mateix de l'any passat i em fa el torn en contra; només tinc la salvació, vostè al final ha vist una porta oberta, que és quan m'ha parlat de les dues esmenes finals, la 236 i 237, que diu que són noves, i aquestes sí que no em pot dir el que vaig dir l'any passat.

Perquè, efectivament, senyor Gibert, senyores i senyors diputats, les esmenes tradicionals: la 226, la 228 i la 229, doncs, el material que he rebut de la Conselleria —com és lògic— és el que ja li vaig donar l'any anterior, amb una matisació, voldria dir. Quant a l'esmena 226, efectivament, li haig de dir que una norma reguladora de les subvencions no és l'instrument idoni per regular indirectament qüestions urbanístiques; per tant, aquest és un principi; no és dir, anunciar, com vostè semblava apuntar dient: «escolti, això ens ho deia l'any passat i no s'ha fet»; això no és dir que es farà o no..., dir que el camí és l'altre, no aquest, i, per tant, per no ser el camí, ens hi oposem.

Quant a l'esmena 228, doncs, efectivament potser el Departament és molt cofoi de les seves activitats, però el Departament m'informa —i jo estic d'acord amb ell— que tot això que vostè demana ja està fet, ja s'han regulat els serveis i altres condicions que han de reunir els hotels i els càmpings en funció de les diferents categories i és evident, almenys a nosaltres ens sembla evident, que la concessió d'un ajut, sigui o bé per a la modernització o per a nova creació, doncs, suposi una prèvia adequació a la normativa corresponent. Ja m'imagino que vostè, si les nostres posicions actuals es repeteixen en la propera Legislatura, vostè em dirà: «és que el senyor Escudé em va dir el desembre del 91 que...», perquè és clar, vostè m'ha semblat que parlava de serveis i de condicions i, doncs, la crítica la voldrà tomar a fer igual perquè continuo parlant igual de serveis i altres condicions.

La 229, doncs, també exactament el mateix, l'any passat recorde que vaig fer una explicació molt més extensa, li vaig posar exemples concrets de municipis de la Costa Brava en què es feia aquest servei de defensa dels drets dels turistes com a consumidors. Bé, la línia d'actuació continua exactament igual i, per tant, doncs, també votarem en contra per considerar que no cal aquesta precisió, perquè ja s'està fent i, precisament, dedicant-hi part d'aquesta aplicació.

Anant a les dues esmenes, o als dos temes nous que vostè, senyor Gibert, pretén incloure com a disposició addicional en el Projecte de Llei de Pressupostos. La 236, vostè demana que s'homologui una sèrie d'ofertes turístiques especialitzades; aleshores, la informació que a mi m'arriba és que en molts casos, en molts casos —tampoc dic en tots—, la regulació de l'oferta turística especialitzada ja està feta; a tall d'exemple, els parcs aquàtics, els camps de golf, els ports nàutics, les estacions d'esquí, els restaurants, els esports i les activitats d'aventura; per tant, creiem que té un ventall molt important de regulació tal com vostè demana.

Per una altra banda, la normativa actualment vigent per a la concessió d'aquests ajuts ja contempla criteris de qualitat, que és un altre element que vostè demana.

I, finalment, potser —pel que veig— discrepa vostè de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme, però el Departament considera que encara avui dia, en altres casos, és prematur definir estàndards, perquè en una sèrie de casos, per la seva pròpia naturalesa, es tracta d'activitats que comencen, emergents, que es diuen ara, i on juga d'una manera especial la creativitat i la innovació i, per tant, és difícil, almenys la Conselleria creu que és difícil fer aquesta regulació que vostè pretén.

Quant a l'esmena número 237, el principi és similar, les principals ofertes turístiques ja estan regulades. El Consorci de Promoció Turística, que potser és l'especialitat que vostè vol remarcar en aquesta esmena diferenciada de l'anterior, el Consorci de Promoció Turística fa, precisament, promoció genèrica, bé sigui de Catalunya —o sigui d'àmbit territorial—, o bé de grans blocs d'oferta, com la neu, el golf, el turisme interior, la costa i, d'altra banda, el Consell General del Consorci ja ha definit les seves característiques i ho ha fet d'acord amb la seva normativa de funcionament. En tot cas, per alguna cosa que vostè demana en l'apartat tercer —crec que és— la missió del Consorci és fer promoció; la informació i la defensa dels ens del turisme com a consumidor correspon a direcció general, i com ja he indicat a l'esmena 229, doncs, ja la resposta ha estat donada, en el sentit que entenem que és sobrer, perquè ja s'està fent.

I, aquesta és la motivació, i espero que l'any que ve aquesta intervenció meva li serveixi per fer-me la rèplica o contrarèplica; la rèplica la hi he fet jo ara a les esmenes 236, 237, o bé com que desitja el senyor Esteve Tomàs que consti en acta —no hi tinc cap inconvenient—, potser serà al revés, el poble decidirà.

Moltes gràcies, senyor President. Però avui per avui com que el poble encara no ha decidit, en aquest altre sentit votarem i esperem reeixir en aquesta oposició.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Senyor Martí Carnicer, com va la divisió de treball en el Grup Socialista, en aquests moments?

El Sr. CARNICER: La divisió de treball, senyor President, va perfectament i ara correspon l'esmena 227, que defensarà la senyora Rosa Martí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, la senyora Rosa Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Aquesta esmena és una esmena d'addició que el seu mateix text ja diu tot el que es pot explicar. Es tracta que el Govern elabori un pla dels trams negres de les carreteres de Catalunya. I, per què diem això? Diem això perquè, com ja s'ha repetit en aquesta Cambra diferents vegades, les estadístiques dels accidents, tant accidents on es produeixen ferits com morts, hi ha una relació important entre l'estat de les carreteres i l'increment o, en tot cas, els punts on es produeixen aquests accidents. S'ha detectat que n'hi ha molts a Catalunya, de trams i punts anomenats negres, que són els que tenen sobretot morts. En citaré un en especial que ja ha sortit reiterament, també, en aquesta Cambra, que és l'autovia de Castelldefels o la comarcal 246 on cada any, i aquest estiu n'ha estat una bona mostra, es produeix un mort per quilòmetre. Un mort per quilòmetre, realment, és una quantitat considerable, tenint en compte

que el trànsit d'aquesta carretera és considerable i que hi ha possibilitats de solucionar molts dels problemes que existeixen, des de —no en parlarem ara aquí, però— passos elevats, millor senyalització, etcètera.

En tot cas, el que sí, també, hem dit aquí i caldria afegir és que el Govern de la Generalitat destina molt pocs diners al manteniment de carreteres. És una de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol que menys diners hi destina, al voltant de les 250.000 pessetes per quilòmetre, quan, per exemple, la Comunitat Autònoma d'Andalusia hi destina un milió de pessetes.

Per tant, hi ha una relació considerable entre el que el Govern destina a manteniment i, per tant, com estan les nostres carreteres i, també, que el nombre aquest de punts negres que existeix, reiteradament, en no invertir en manteniment va incrementant-se any darrere any.

Per tant, nosaltres creiem que seria bo fer un pla de totes les carreteres, també, les de l'Estat i les de la Diputació i les de la Generalitat i arribar a un acord, per tal de fer les previsions pressupostàries corresponents per complir-lo.

Aquest és el sentit d'aquesta esmena, tan senzill com això.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor Escudé, torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hi ha un mecanisme psicològic, que jo l'he experimentat moltes vegades, és un mecanisme curiós —suposo que vostès l'hauran experimentat—, que és que en un moment determinat dius: «Això que està passant ja ho has viscut. Sí, sí, i ara passarà això!» I passa, eh? Oi, que els ha passat això? Perfecte, almenys estem d'acord amb els mecanismes psicològics.

Aleshores, és clar, quan jo escoltava la il·lustre Diputada, m'ha vingut aquesta sensació i, efectivament, això ja ho hem viscut. La senyora Diputada va fer una interpellació a l'honorable Conseller de Política Territorial i li va explicar tot això i molt més i el senyor Conseller li va explicar el que és lògic, que aquí no hi ha voluntarisme, aquí limitar-se pomposament a denominar un pla d'eliminació de punts negres no resol re. L'eliminació, l'eliminació, malgrat li pugui semblar que no a l'il·lustre Diputat senyor Santiago Riera, s'està fent a base de plans anuals de seguretat viària, que és el que li va explicar el senyor Conseller.

I em sembla que ho han d'entendre tots, almenys jo ho vaig entendre molt clar. El Departament no es pot moure constantment dient: «doncs, ara farem això, perquè hi ha hagut un mort aquí; ara farem allò, perquè hi ha pressió popular allà». No, hi ha unes possibilitats econòmiques certes i sempre, per definició, escadusseres i insuficients i, aleshores, s'han de prendre uns determinis, unes opcions. I això és el que fa el Pla de Seguretat Viària, tenint en compte els punts més perillosos.

I aleshores, es pot dir com en algun cas es deia: «no, i per què no soluciona aquest cas concret?» I li va dir: «no, és que encara no toca, perquè hi ha altres punts que tenen moltes més dificultats». I aquest no és un tema d'opció política, és purament problema d'adequació a uns criteris objectius.

Per tant, en definitiva, donat per repetit tot el que li va explicar en aquest tema l'honorable Conseller de Política Territorial, li anuncio, com és obvi, que el nostre Grup votarà en contra de l'adopció d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

La 230, qui se'n fa càrrec? La il·lustre Diputada senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí. Moltes gràcies, senyor President. Aquesta esmena 230 és una esmena, també, tradicional que l'any passat ja vàrem fer i el senyor Escudé ha explicat l'incident que va passar.

Abans m'agradaria fer una petita al·lusió a un tema que ha esmentat i està relacionat amb aquesta esmena, el senyor Escudé. Ha parlat d'usuaris de les esmenes o del Pressupost. A mi m'agradaria dir-li al senyor Escudé que els grups de l'oposició no som usuaris de l'Avantprojecte de la Llei de Pressupostos. Els grups de l'oposició el que som és propietaris de les esmenes que fem i el Govern és propietari de l'Avantprojecte de Pressupostos i, quan estigui aprovat, aquest Projecte de Llei de Pressupostos, tindrà usuaris i usuàries, també. I en aquest sentit és la relació amb la intervenció que ha fet abans el senyor Escudé que està lligada amb aquest apartat.

Aquesta esmena que demanem és que s'adapti el catàleg de llocs de treball del Pressupost de la Generalitat de Catalunya de l'any 92 al compliment del pla d'igualtats elaborat per l'Institut de la Dona, en el sentit de preveure que el llenguatge utilitzat per designar cada lloc de treball es faci sense discriminació per raó de sexe.

Aquesta és una esmena que no comporta cap despesa econòmica, per tant, no és una esmena econòmica, sinó que no suposa cap puja ni baixa del Pressupost; és una esmena, només, de normalització de les formes i haig d'admetre que respecte a l'any passat s'han fet avenços que celebrem, perquè s'ha millorat molt el redactat del catàleg de llocs de treball, en aquest sentit, però encara no s'han acomplert tots els objectius. En qualsevol cas, nosaltres creiem que aquesta esmena ha de prosperar, perquè és una esmena que conté el text íntegre d'una resolució que es va aprovar per unanimitat en el Parlament de Catalunya en la Comissió de Justícia; per tant, espero que el Grup de la majoria li doni suport.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor Escudé té la paraula per fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. La senyora Martí ha fet unes disquisicions sobre la diferenciació entre el caràcter d'usuari i de propietari. El meu honorable col·lega el senyor Rigol m'explicava una sèrie d'argumentacions d'alta filosofia que li podria deixar ben colgada la seva argumentació, però com que, senyora Martí, confesso que no he entès res de tan alt nivell com arribava el senyor Rigol, no li dic res.

Ara, anant concretament a l'esmena, que és el que ens afecta, senyora Martí, vostè sap —com ja li vam explicar l'any passat— que aquest és un tema que no cal recollir en el Pressupost; i no cal perquè s'hi va recollir en uns anys anteriors i, aleshores, com sempre hem explicat, malgrat el caràcter d'anualitat del Pressupost, el fet que no sigui derogat un precepte contingut en la Llei de Pressupostos vol dir que aquell precepte continua vigent com molts d'altres que hi ha que ja no es posen perquè s'hi van posar una vegada.

Ara, jo estic d'acord amb vostè que aquest és un tema molt important. Vostè m'ha acusat que jo també he utilitzat un llenguatge sexista. Això passa, doncs, usualment, a la vida quotidiana; dissortadament és un tema de mentalitat i entre tots ho anirem millorant.

Vostè mateixa ha reconegut que s'ha avançat força en aquest terreny i bé, en aquesta línia que diem que malgrat que és innecessari —innecessari jurídicament entenc jo— tornar-ho a posar, malgrat això, com que reconeixem una vegada més que és convenient anar, doncs, introduint, anar fent ploure sobre la societat; aquest quotidià gota a gota de recordar aquest dret inalienable de l'equiparació entre home i dona, doncs, una vegada més li direm que sí, i per tant, votarem favorablement aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: És la número...?

El Sr. ESCUDÉ: 230, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies. Esmena 232, el senyor Santiago Riera.

El Sr. RIERA i OLIVÉ: Gràcies, senyor President. A mi el senyor Escudé, que parlava de psicologia, em recorda una persona molt entranyable, em recorda l'avi que tenim a casa, l'avi de la meua dona, que és una persona que té una virtut que és la constància: ell sempre a la seva. No sé si m'entén. I va fent-ho, i va fent-ho tot, s'ho proposa i va tirant endavant.

Vostè tant si diu sí, com si diu no, fa la mateixa cara sempre; vull dir que se li nota la seva constància, a vostè, amb el ritme que porta. No sé si és una virtut o és un defecte; en qualsevol cas és una constatació. Bé.

El Sr. PRESIDENT: Tractant-se del seu sogre, segur que és una virtut.

El Sr. RIERA i OLIVÉ: Sogre no: avi de la meua senyora, senyor President, 85 anys i es manté molt bé, té el cap més clar que jo, ho reconec.

El Sr. PRESIDENT: És un ressogre.

El Sr. RIERA i OLIVÉ: Bé, anem a les esmenes. Si li sembla... al senyor President li sembla bé —segur que li semblarà bé— faria conjuntament la 232, 299, 300 i 301.

Aquestes esmenes també pretenen allò que al senyor Escudé no li agrada gens, pel que sembla ser, perquè cada any, doncs, me les va votant en contra, que és condicionar una aplicació d'unes partides a una discussió prèvia —per dir-ho així— a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, que són esmenes —que ja dic i recordo que no costen cap duro— que, simplement, es tracta que podem discutir-ho per cadascú dir-hi la seva, intentant millorar, si podem, la política del Govern, que penso que sí que podríem, si es deixés la majoria que governa actualment, naturalment. En qualsevol cas, és el que al senyor Escudé no li agrada.

Jo no puc per més que en començar aquesta esmena —ja que al senyor Escudé, quan estava fent referència jo a l'Institut d'Investigació de l'Automòbil, li estava dient, doncs, que necessitàvem conèixer el Pla d'Inversions per poder valorar si s'estava fent el que s'havia de fer—, no puc passar per menys que aprofitar per dir-li una cosa que dona testimoni que ni vostès mateixos saben què es porten entre mans. Vostè, senyor Escudé, feia referència que en el Projecte de Llei, d'aquella Llei, hi havia un annex que deia, doncs, el pla d'inversions que s'havia de fer, les fases; és veritat. Sap què deia aquell document? Deia que la primera fase seria de 1.176 milions de pessetes, la segona fase seria de 1.018 i la tercera 710. Tot plegat, 2.994 milions.

Sap vostè, senyor Escudé, en aquest moment, sap vostè tots els diners que tenim esmerçats en aquest Institut que, en teoria, amb 3.000 milions havia de passar?

Miri, jo li ho diré. En total, si aprovem el Pressupost d'enguany, seran 10.561 milions de pessetes, dels quals d'aportació directa —directa— de la mateixa conselleria, seran 2.867 i endeutament 7.464. Vegi vostè si no caldria, atesa la proposta que deia que era annexa, amb el que està arribant això a produir, si no caldria que passés a la Comissió d'Indústria i Energia, si més no, i poder discutir aquest pla d'inversions, veure com està i cap on anem i veure, al final, aquest pou de diners sense fons que sembla ser com acabarà.

Bé, deia això perquè són del mateix sentit aquestes esmenes. El sentit aquest que deia abans jo d'intentar que a la Comissió d'Indústria i Energia passin moltes d'aquestes partides per poder dilucidar, en definitiva, si la seva aplicació és la més correcta, per a l'objectiu amb què ha estat creada. Concretament, l'esmena 232 pretén que les partides que van al COPCA, el Consorci per a la Promoció Comercial de Catalunya, passin abans d'aplicar-se..., «s'aplicaran» —concretament diu— «prèvia presentació a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme d'un programa d'actuació d'aquest consorci per a l'any 92». Vull dir aquí que aquest Consorci hem esmerçat, volem esmerçar en el pressupost d'enguany, 1.675 milions de pessetes; és una quantitat molt important per poder conèixer el pla, de quin pla, en quin pla van —diguéssim—, eh?, senyor Escudé?

I si suméssim tot el que haurien invertit fins a aquest 92, ens trobaríem que al COPCA hi portem esmerçats 5.471 milions; 5.500 milions de pessetes, gairebé, en aquest Consorci.

Per tant, penso que seria bo poder veure, realment, què està passant en aquest Consorci, tota vegada que vostès mateixos en l'informe que fan previ de la situació econòmica de Catalunya, quan parlen de comerç exterior, vostès diuen —exactament ho diu el senyor Conseller en aquest informe—, diu: «Les dades de govern exterior dels vuit primers mesos de l'any mostren un notable fre en el ritme de creixement de les exportacions, acompanyat per un creixement de les importacions superior a l'any anterior.» Més avall diu que «aquesta evolució del comerç exterior posa de manifest la manca d'efectivitat de la dinàmica exportadora catalana», i segueix. És a dir, que les coses no van bé, no van gens bé. Potser convindria fer un debat seriós, i podríem fer-ho a l'hora d'aprovar aquest Pressupost per al COPCA, que ens està costant milers de milions de pessetes, veure si es fa tot el que s'ha de fer, veure si s'aprofita el que en diem la cinèrgia; és a dir, intentar que tothom qui té recursos per a aquesta orientació, que també en té el Govern central, estan perfectament coordinats per optimitzar aquests recursos que cal emprar per comerç exterior i, segurament, en treuríem alguna cosa o altra d'aquest debat.

De tota manera, està a les seves mans, està a les seves mans aprovar l'esmena 232, doncs, que això es pugui produir en el si de la Comissió, abans d'aplicar aquestes partides a favor d'aquest Consorci que, com he dit abans, ja hi estem esmerçant molts milers de milions de pessetes.

Pel que fa a la 299, aquesta partida pretén aplicar en total... millor dit, aquestes partides a les quals fa referència aquesta esmena, també del Departament d'Indústria i Energia, pretenen aplicar un total de 2.822 milions de pessetes a un concepte genèric que podríem qualificar en promoció industrial. Simplement; i vigilant, lògicament, les memòries i els programes d'actuació; i és només aquest concepte: promoció industrial, etcètera. No acaba de dir res més, ni a on s'ha de fer, ni a quins sectors això ha d'ajudar, etcètera.

Per tant, el que pretendríem també és que abans d'ampliar aquestes partides poguéssim conèixer... —perquè presentació i, en aquest cas, aprovació...— voldríem tenir un debat amb vostès, a la Comissió d'Indústria, d'un programa d'objectius generals i criteris generals per aconseguir aquestes subvencions.

Així coneixeríem la política industrial que vostès diuen que tenen; que jo dic que no la tenen, que no la fan; vostès van fent, simplement, draps calents quan hi ha una situació gravíssima; llavors corren; però vostès no la tenen, no prioritzen i això no és bo per a l'industrial català, però la podríem intentar conèixer, discutir-la i arribar, o no, a acord. Però, en qualsevol cas, si més no, discutir-la en la qüestió concreta, que és quan hi esmerçem tants centenars de milions de pessetes; en concret aquestes partides de les quals fa esment aquesta esmena 299 —i els recordo i reitero que són 2.822 milions de pessetes, de transferències via subvencions; són molts diners.

Pel que fa a l'esmena 300, aquesta esmena fa referència, molt breument, a les partides que corresponen bàsicament... per tot el que fa a l'aspecte de seguretat industrial. També voldríem que abans d'aplicar aquestes partides consignades, que són la 770.01 i 770.02, es presentessin davant de la Comissió d'Indústria una memòria d'activitat de les concessionàries de la Generalitat, en aquesta matèria, juntament amb un programa de foment de la millora de la seguretat industrial.

Perquè parlem de les concessionàries? Molt ràpidament. Vostès saben que el Govern de Convergència i Unió ha fet una opció clara, que és passar tot el control de la zona industrial a unes concessionàries que són les que han de vetllar perquè, doncs, això es faci com correspon i d'acord amb la Llei de Seguretat Industrial, de la qual vaig tenir ocasió de ser ponent.

Bé, nosaltres, és una opció que vam triar, de fer unes concessionàries; vam triar això per contra de fer-ho directament en el mateix Departament. No hi vam estar d'acord, nosaltres. Va ser l'últim article en el qual no vam estar d'acord en el sentit que es prohibís —per dir-ho així; pràcticament, la Llei ho determina així— que pogués ser que... la mateixa Administració pogués muntar, doncs, un equip d'inspecció per portar-ho a terme, però, en qualsevol cas, era una opció de vostès. Nosaltres no n'estem contents de tot això, de com va. Pensen, senyores i senyors diputats, que en el debat que varem fer, per exemple, amb motiu de l'accident dels ascensors de Bellvitge, en aquell debat es van posar de manifest tres coses que, per a mi, vaig considerar molt greus i que ningú no va contestar que no fossin certes.

Primera: que en aquell accident, malauradament, que va provocar desgràcies personals, doncs, l'empresa conservadora realment no complia les obligacions de revisar periòdicament; en concret, ho havia de fer cada deu dies i feia més d'un mes que no ho havia fet. El titular, que en aquest cas era l'Administració nostra, no havia complert..., no havia revisat l'ascensor en el temps corresponent, que havia de ser cada dos anys. I des de..., o sigui, l'any 88, el desembre, ja haurien hagut d'haver-lo revisat, i l'accident va passar l'any 89, el mes de maig. I també, l'empresa concessionària d'inspecció tampoc no havia arribat en el temps que li havíem demanat. Li vam demanar que vingués l'abril i el 21 de maig —accidentat—, encara no havia arribat.

Vull dir que aquí estava fallant tothom. Hi estava fallant tothom, en aquest accident. Per tant, no estem totalment, doncs, contents amb el que fan aquestes concessionàries. Per això, de-

manaríem, doncs, que també poguéssim entrar a dintre del programa memòria i activitats que fan i que pensen fer.

També, en el tema del gas, pensem que l'Administració no... es va demostrar que no feia el que havia de fer, en el tema de seguretat. El mateix director general d'Energia va manifestar, i abans se'n van fer ressò els mitjans de comunicació pública, que ell sabia que la normativa obligava a inspeccionar la subministradora del gas, en aquest cas, però que desconeixia que fos ell qui ho hagués de fer —cosa gravíssima, veritat?—; o sigui, que ell desconeixia que havia d'inspeccionar la subministradora. Cosa gravíssima perquè, en aquest cas, encara vostès no ho tenen concedit a la concessionària que puguin, doncs, determinar. Però, com que no ho tenien, ho havia de fer ell.

En tot cas, estava..., pel debat que vam tenir al Parlament, va quedar clar que el Conseller no va poder respondre a cap de les qüestions plantejades; ni de quants abonats estava seguint la inspecció anyalment la Catalana de Gas, ni a quants abonats se'ls havia tallat en aquest període de temps el subministre de gas, ni quantes actuacions havia fet el Departament per incompliment de normativa... És a dir, no va poder donar cap dada. La qual cosa demostra que tampoc tenien vostès un control gaire clar, gens —jo diria—, del que s'estava produint.

Per això demanem en aquesta esmena, concretament, que es faci, que es presenti al Parlament aquesta memòria d'activitat de les concessionàries, també, perquè em penso que seria aclaridor.

I finalment, i acabo, senyores i senyors diputats, la 301 que, en definitiva —i complementària a la 232—, feia referència al COPCA; són les partides destinades també per a promoció comercial, són 585 milions més, a més a més dels 1.675 del COPCA, que voldríem també que abans de llur aplicació també hi hagués presentada a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, una memòria d'activitats per poder-ho conèixer i veure si es fa tot el que s'ha de fer, que nosaltres pensem que no.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Les meves primeres paraules són... a aquest torn un xic irregular de contrarèplica que ha fet el senyor Santiago Riera, dir que, bé, doncs, les xifres que vostè em dona no lliguen amb les que a mi em donen. Aleshores només hi ha una manera de resoldre el tema. És tornar-ne a parlar. I vostè sap que té moltes formes de tornar-ne a parlar i vostè és un dels diputats més actius en aquest terreny de la fiscalització i no cal que li expliqui quins són els mecanismes que té, des de la pregunta per escrit fins a la petició per part del seu Grup, que és l'únic que ho pot fer, de demanar una sessió monogràfica específica, un debat sobre aquest tema en el Ple del Parlament i que nosaltres evidentment el dia que el demanin no en defugirem. Perquè, si d'una cosa podem estar convençuts i, fins i tot, en molts ambients és una cosa que es critica a l'actual Govern de la Generalitat, és de tenir una política industrial i una política al servei de l'empresa perquè considerem que és la base fonamental de la necessària expansió —i ja no dic manteniment— de la nostra prosperitat econòmica i, en definitiva, el benestar de la nostra societat.

També voldria aprofitar aquesta intervenció inicial per dir que l'esmena que ara no hem debatut perquè prèviament ja ho havíem fet, l'esmena 231, el ponent, el senyor representant de

l'esmena, el senyor Magí Cadevall, em fa observar, i té tota la raó, que hi ha un error d'una paraula equivocada. Per tant, jo pregaria als serveis de la Cambra que, en el moment de passar a la votació de l'esmena 231, que com hem indicat la votarem favorablement, que la penúltima ratlla, on diu: «a les condicions aplicades», que hi digués: «a les condicions apropiades». O sigui, substituir la paraula «aplicades» per «apropiades», perquè si no, realment, com observa l'il·lustre Diputat, no tindria sentit.

Però, bé, anant a les esmenes, ja, de les quals en aquest torn ha fet la defensa corresponent el senyor Santiago Riera, jo voldria dir, quant a l'esmena número 232, que aprovar aquesta esmena —i aquesta sí que és de les suaus, senyor Riera— que és el de prèvia presentació —no, com ell ha reconegut, a totes les altres que són d'aprovació i, per tant, la nostra resistència és superior—, en aquest cas, a part d'aquest sentiment advers que, com em manifestava el senyor Riera, acostumem a tenir el Grup de Convergència i Unió en relació a aquesta qüestió que, prèviament a realitzar activitats executives, el Govern ho posi en coneixement del Parlament —cosa que no exclou, evidentment, com hem manifestat, el coneixement *a posteriori*, la fiscalització i el judici polític i real quan calgui—, és que, en aquest cas concret —i em sembla recordar que això, senyor Riera, ja li ho vaig dir l'any passat— en aquest cas concret, fer això que vostè demana suposaria —almenys al nostre entendre— una contradicció amb el Decret 236/87, de 13 de juliol, que és el que va regular la constitució del COPCA i en va establir els Estatuts, perquè acceptar això buidaria de contingut les facultats atorgades precisament a dos òrgans d'aquest Consorci, que són el Consell General i el Comitè Executiu.

Però, nosaltres, vetllant pel manteniment de la divisió de competències i funcions en el si del COPCA, ens oposarem també a l'adopció d'aquesta esmena 232.

Pel que fa referència a l'esmena 239, aquí..., 299, estan vostès demanant —i vostè ho ha dit, com deia abans també jo— l'aprovació. Aquí es tracta de l'aplicació d'un programa, l'establiment d'una estratègia de política industrial. Nosaltres entenem que l'aplicació d'aquesta estratègia, sigui explícita, sigui no tan explícita, sigui puntual, en definitiva l'estratègia que segueixi el Govern —i en això podem discrepar vostès i nosaltres, sobre el contingut i el valor que pugui tenir aquesta estratègia—, evidentment, l'aplicació d'aquesta estratègia —entenem nosaltres— és un dret inalienable de l'Executiu; i per tant, sotmetre-ho al dret de veto en definitiva, perquè parla d'aprovació d'una comissió parlamentària, per molt... tota aquesta argumentació que hem anat donant al llarg del debat pressupostari..., hi estem en contra.

Podríem dir el mateix de les altres dues, però aquí hi ha algunes particularitats. Perquè quant a l'esmena 300, i em sembla que vostè més o menys també s'hi ha referit, aquestes partides, la 770.01 i 02, tenen una destinació programada i coherent, amb uns objectius de seguretat industrial concrets. Per tant, és un cas especial dintre del cas anterior. No hi ha una cosa molt genèrica, sinó que hi ha una cosa específica; perquè aquesta partida, 270.01, la corresponent disposició està en funció d'una Ordre. Les instal·lacions afectades per aquesta Ordre..., és l'Ordre del 13 d'abril de l'any 89. I quant a la partida 770.02, és per a dos temes concrets; és per promocionar la instal·lació de portes a les cabines d'ascensors que no en tinguin i contractes de manteni-

ment d'uns elements constructius avui dia molt poc populars que són els parallamps radioactius.

Per tant, ens semblen, aquestes matèries, tan concretes i específiques que, menys potser que en moltes altres, caldria aquest dret de veto del Parlament que suposaria l'aprovació d'aquesta esmena.

Finalment, l'esmena 301 fa referència a tres partides, i totes aquestes —i vostè n'ha parlat perquè coneix a fons el tema— són partides tendents a promoure la competitivitat internacional a la nostra economia, que és un tema que en el debat de totalitat de fa uns dies i en el debat de política general fa uns mesos, almenys per a nosaltres, era un punt fonamental de la política que el Govern segueix i a la qual el Grup Parlamentari dona recolzament. I, per tant, aquesta és una matèria en la qual difícilment hi pot haver mals entesos; que difícilment podríem acceptar també, com les altres dues anteriors, que no sols hi hagués una presentació prèvia, sinó una aprovació per part de la Comissió de tots aquests criteris generals. Jo els explico quins són els criteris que el Departament utilitza i pensa continuar utilitzant en la concessió d'ajuts en aquestes partides; concretament, la partida 770.01 és un programa que ja es fa des de l'any 90 i s'executa a través del Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, i per a l'any 92 té previst concentrar els seus esforços de promoció internacional al Japó i, precisament, en quatre sectors concrets que, per a la prospecció d'aquest mercat important, semblen ser prioritàris, que són els mobles i textil·llar, la joieria, la moda i el vi i cava.

El programa establert s'ha fet no per decisió unilateral del Govern de la Generalitat, sinó amb l'organisme corresponent, aquest mític Ministeri d'Afers Econòmics Exteriors Japonès, conegut per les inicials angleses JETRO. S'han visitat noranta-vuit empreses del país perquè... a veure si eren susceptibles, pel seu nivell de competitivitat, d'intervenir en aquesta promoció al Japó i, d'aquestes noranta-vuit, se n'han seleccionat quaranta-una que el Departament o el COPCA creu que són les apropiades en aquests quatre sectors concrets per promocionar, perquè tenen realment, o poden tenir a curt termini, aquest grau que tots desitgem d'alta competitivitat internacional.

La partida següent, que vostè demana criteris generals i que el Parlament, doncs, intervingui, és un programa, el 770.02, és un programa d'ajuda a les empreses que facin inversions importants a la millora de canals de distribució a l'exterior, bàsicament la disposició de magatzems, i enguany l'esforç d'aquesta partida es centra fonamentalment en la República Federal Alemanya.

I, finalment, la partida 782.01, que vostè vol controlar, es tracta d'un programa que ja es va iniciar l'any 83 —per tant, és un programa que ve de molt lluny—, que és de promoció comercial a través de l'assistència d'empreses catalanes amb hostes, exposicions, desfilades, campanyes de publicitat genèriques, actes complementaris de fires internacionals pre-existents, etcètera. Els beneficiaris són gremis, associacions i entitats sense finalitat de lucre i que, a més a més, hi ha una plena transparència en l'adjudicació dels ajuts per a aquest programa de promoció comercial perquè les normes i els criteris, als quals vostè demana que el Parlament hi doni la conformitat, ja estan fixats precisament a l'any que som, en l'ordre del dia 15 de febrer de l'any 1991.

Per tots aquests motius i per la informació addicional que hem donat, senyor President, comunico també, n'informo a la

Cambra que ens oposarem a l'adopció d'aquestes esmenes que ha defensat en aquests moments l'illustre Diputat senyor Santiago Riera.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. La 231, ha dit que la votaria favorablement? 230 i 231? Les dues, eh? Gràcies, gràcies.

Esmena 234, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'illustre Diputat senyor Noguer.

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies, senyor President. Per defensar conjuntament la 234 i la 252.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies. La 234 no per tòpica i típica de cada any no deixa de ser absolutament necessària. Fa... en relació amb l'eix transversal, amb el tan esmentat, promès i no realitzat eix transversal de Catalunya i com que, a més, últimament i per part d'un il·lustre membre del Consell Executiu s'han fet promeses que l'any 97 estaria fet, no volem, el Grup Socialista, que cap membre del Consell Executiu pogués ser acusat o pugui ser acusat de no complir els seus compromisos i promeses. Per tant, entenem que la millor manera és que quedi reflectit en el pressupost de l'any que ve i per això demanem l'adopció, la votació favorable d'aquesta nova disposició addicional.

Quant a la 252, fa referència a la carretera Vic-Olot pel túnel de Bracons, obra que ja és prevista en el pla de carreteres de Catalunya, si bé a llarg termini. Entenem, i així s'ha reclamat, s'ha reclamat per diversos estaments d'ambdues comarques, d'Osona i la Garrotxa, tant ajuntaments com els dos consells comarcals, com cambres de comerç, etcètera, absolutament necessària aquesta carretera pel túnel de Bracons i per això demanem que dins de les previsions pressupostàries per a l'any 92 es prevegi la construcció d'aquest túnel.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Noguer. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Faré el torn en contra d'aquestes tres esmenes; que aquestes tres esmenes, totes elles, corresponen...

El Sr. ESCUDÉ: ...Ah! dues? Dues? Ah, així la 251 no l'ha defensada? És que jo havia entès que...

El Sr. NOGUER: 252, senyor Escudé.

El Sr. PRESIDENT: 252...

El Sr. ESCUDÉ: Molt bé, moltes gràcies, senyor President. Però, bé, les tres inclouen...

El Sr. NOGUER: En tot cas, senyor President, si em permet, la 251 queda retirada en aquest moment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor Noguer, perquè a mi em semblava que vostè parlava d'aquesta esmena 251 i després m'ha saltat al túnel de Bracons, però bé. Doncs, moltes gràcies, li agraeixo la retirada perquè suposa que està d'acord amb els treballs i els oferiments que el senyor Vilalta ha fet personalment i a través dels mitjans informatius sobre l'actuació de la Junta de Residus.

Aquestes esmenes, aquestes dues que resten vives, senyor President, són d'aquelles nombroses, dissortadament, que permeten a tota una sèrie de diputats del Grup Socialista, representants de territoris concrets, explicar les insuficiències, les

mancances o les reivindicacions del seu territori corresponent; la qual cosa, doncs, trobo legítima, però que dóna una mica de sensació d'incoherència interna perquè podríem arribar a imaginar, podríem imaginar, senyor Soto —escolti'm bé—, podríem imaginar que totes les altres actuacions, que no són aquestes, que demanen, doncs, deu o dotze diputats concrets, doncs, que aquí no hi ha d'haver cap prioritat i que el Grup Socialista no té cap interès que es facin.

Però bé, aquesta és una discussió filosòfica que ja vam fer l'any passat, que veig que irrita profundament el senyor Soto i, doncs, deixaré de fer-la. Però, realment, en el fons de la nostra actitud hi és, perquè aquí no es tracta de, a través dels Pressupostos, enaltir unes activitats concretes i deixar a la penombra les altres: de mancances, d'insuficiències, de reivindicacions, n'hi ha arreu de Catalunya i no veig, no veiem, des del nostre Grup que, precisament, algunes comarques hagin de ser especialment esmentades i beneficiades en unes esmenes concretes a addicionar en el Pressupost.

Però, bé, concretament l'esmena 234, que diu que «s'inclourà la construcció de l'eix transversal», això, senyor Noguer, senyor Soto, il·lustres integrants del Grup Socialista, això s'està fent. Però, és clar, vostès suposo que no pretendran que..., el sentit que en les obres efectuades durant l'any 92 s'inclougui la construcció de l'eix transversal, vol dir que durant l'any 92 es faci tot l'eix transversal. Per tant, suposo que vostès, senyor...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Soto, esperi a parlar quan se li concedeixi la paraula. Segueixi.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. És que el senyor Soto defensa altres tipus d'esmenes que no afecten aquests territoris i per això no pot replicar.

Bé, aleshores, doncs —com dic—, aquesta operació, aquesta activitat que vostès demanen s'està fent; s'han iniciat les obres; hi ha uns trams molt precisos i concrets amb reaccions positives i reaccions negatives de col·lectius de la societat corresponent, com saben perfectament; hi ha una empresa organitzada per a realitzar aquesta activitat i, doncs, al llarg dels anys s'anirà realitzant aquesta importantíssima obra. No creiem, evidentment, que incorporar aquesta disposició addicional afegeixi res de nou i no crec que tampoc la inclusió fóra una medalla molt especial que es pogués apuntar el senyor Noguer.

Quant a l'esmena 252, que ha resultat, en definitiva, que és la que defensava en segon lloc el senyor Noguer, que és l'execució del túnel de Bracons en la seva primera fase, aquí estem una altra vegada en el tema aquest, perquè, és clar, què vol que li digui, senyor Noguer?, si vostè m'ha donat la resposta!; vostè m'ha dit: «sí, aquesta obra està prevista»; evidentment, diu: «però no està previst d'iniciar-la l'any 92». Sí, senyor, sí senyor; hi ha uns criteris objectius, hi ha uns programes, que per això hi ha una informació pressupostària i preveu que aquesta obra es faci en un altre moment com moltes altres obres. I moltes altres obres, de les quals vostès no en parlen, estan previstes l'any 92 o s'acabaran l'any 92. Aleshores no donem la sensació que no es fa res i que aquí l'únic que falta fer —la incoherència que apuntava abans és aquesta— és el túnel de Bracons i una sèrie d'obres a la comarca del senyor Esteve Tomàs, etcètera.

Per tant... no està en el meu ànim provocar, senyor Esteve Tomàs. Aleshores, doncs, senyor Noguer, accepti la realitat: hi ha uns recursos escassos, hi ha unes opcions i aquesta opció està adoptada per a l'any posterior, no per a l'any 92. I aquesta és

la realitat i no la volem disfressar perquè és pública i notòria. Per tant, doncs, seria una incoherència per part nostra acceptar aquesta esmena només per la petició, sense cap justificació, perquè comprenc que deu ser molt necessari —no conec el tema— aquest túnel de Bracons, però no se'ns ha explicat per què ha de passar per damunt de totes les opcions que apareixen en els Pressupostos de la Generalitat.

Perquè aquesta és una característica —i així m'estalviaré de dir-ho a altres senyores i senyors diputats— d'aquestes intervencions dels diputats del Grup Socialista en aquesta fase del debat de Pressupostos. Vostès a totes les lleis, a totes les interpellacions que fan sobre temes de l'administració ordinària de la Generalitat, sempre demanen programació, el mapa de tal cosa, el mapa de tal altre i així sabem què s'ha de fer i que els senyors diputats ho sàpiguen. I ara aquí vostès —perdonin-me— alegrement diuen: «bé, això ens ho saltem, tots els... ah, sí, farem el túnel de Bracons».

I que no s'ofengui ningú de la zona perquè el tregui com a exemple, però em sembla que il·lustra la filosofia del nostre Grup i que vostès —no cal dir-ho, no cal dir-ho— que sí, com van apuntant i espero que vagin apuntant i anem seguint una mica la gresca, doncs, esperen que el poble els doni suport en el futur, el conseller de Política Territorial que tinguin vostès, si algú dels nostres diputats, dels que repeteixin, algú dels nostres diputats tingués la temptació de seguir aquest camí que vostès han obert de reivindicació territorial, el conseller que fos en aquell moment diria o faria dir al senyor Martí Carnicer, en el cas que no fos conseller, li faria dir el mateix que jo els estic dient: que no pot ser una decisió voluntarista, com és aquesta, i s'han de seguir els requeriments estudiats, meditats, tècnics dels programes elaborats pels departaments corresponents.

I, per tant, senyor President, senyores i senyors diputats, també ens oposarem a aquestes esmenes i, com ja anuncio i es pot imaginar l'oposició, a esmenes d'aquest tipus que anirem veient al llarg del matí i part —m'imagino que només part— de la tarda.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Procediríem a votar aquestes deu esmenes, aquest bloc de deu esmenes. En primer lloc votariem les esmenes 230 i 231.

Vots a favor?

Aquestes dues esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 226, 227, 228, 229, 232, 233, 234 i 235.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 23 vots...

(*L'I. Sr. Roma demana per parlar.*)

Sí, el senyor Roma, digui?

El Sr. ROMA: Senyor President, ha dit que estàvem votant la 235, que no ha estat defensada encara.

El Sr. PRESIDENT: Jo la tenia assenyalada com a defensada.

El Sr. ROMA: No, aquesta és una de les que em toca la defensa a mi mateix i encara no s'ha defensat.

El Sr. PRESIDENT: La 236 i 37, estan defensades?

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President, sí; la 235, no, però.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, es procedeix a aquesta votació sense la 235 i afegint-hi la 236 i la 237.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 23 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i catorze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, el lletrat Sr. Sol i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. *(Pausa.)*

Volen ocupar els seus escons, si us plau?

Esmena 235, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat...

El Sr. ROMA: Joan Roma.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Roma.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor President. Demano acumular les esmenes 235, 240, 302 i 303.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, lògicament, el senyor Escudé ens dirà que aquestes són unes esmenes típiques territorials, i si bé és cert que els diputats, doncs, hem de tenir molt present el territori on estem adscrits; de fet, si defensem aquestes esmenes és tenint, sobretot, una idea bàsica, que és la de reequilibri territorial, de la qual tots els grups parlamentaris parlem molt, però que sovint no es constaten amb fets les promeses o els discursos que es fan.

L'esmena, precisament, la primera, la 235, parlem d'una esmena, que és la tercera vegada que arriba aquí al Parlament, és una esmena..., i per fer una obra ja promesa pel Conseller de Política Territorial en diferents ocasions, pel mateix Director General de Carreteres i pel mateix President, en visites fetes a la comarca del Berguedà, i que de fet té una lògica aclaparadora com és que el polígon industrial de Berga, difícilment pot tenir una utilitat clara, si no està connectada amb l'eix del Llobregat; en aquests moments, doncs, per anar al polígon de Berga cal travessar una part de la ciutat de Berga, i això impedeix que camions d'un cert tonatge puguin tenir una arribada fàcil a aquest polígon.

L'any passat se'ns va dir que l'obra encara no es podia fer perquè s'estava redactant el projecte... Bé, estic segur que després de dos anys de redacció de projecte, el projecte ha arribat a bon port, i que ara ja podem estar en disposició d'iniciar les obres..., unes obres que, a més, no representen una partida gaire gran i —no estem parlant de centenars de milions, sinó de dotzenes de milions. Per tant, crec que és una obra de clara urgència per donar utilitat a aquest polígon industrial.

Quant a la 240, també de carreteres, és una altra promesa feta, lligada a la crisi industrial de Cardona —de la qual parlaré més tard— i que hi va haver el compromís de diferents consellers, en aquest cas tant de Política Territorial, com d'Indústria, com del mateix President de la Generalitat, que es faria tot el possible per avançar i per executar aquelles obres que facilitessin la instal·lació d'indústries a Cardona i, lògicament, un dels temes essencials és tenir una bona xarxa de comunicacions, en aquest cas, l'eix del Cardener que, tot i que s'hi han fet algunes obres, en queden encara per fer algunes de les més importants. I aquesta esmena té per objecte demanar que es contemplés la variant de Súria i el tram Súria-Cardona, i això ja permetria, doncs, de donar sortida a la..., diguem-ne, a facilitar la instal·lació d'indústries en aquesta important vila del Bages.

Això —com abans he dit— són promeses ja repetides al llarg, en algun cas, de dos o tres anys, i en altres casos, doncs, de fa bastants mesos.

I, per últim, hi ha dues altres esmenes ja d'un abast més important: per una banda —i tornant a parlar de Cardona— el fet d'haver-se tancat l'explotació minera. Aquí hi va haver, doncs, tot un seguit de compromisos presos que Cardona seria contemplada, doncs, dintre d'un pla, allò, urgent, que es farien unes ajudes molt més importants que en altres indrets per facilitar la instal·lació. He de reconèixer que sí que hi ha hagut un compromís fet, com és el del polígon de la Coromina, tocant a Cardona, però que, en canvi, no hem vist el que seria complementari a l'existència del polígon industrial, com és disposar d'un pla de reactivació econòmica per a la vila de Cardona, que permeti compensar els llocs de treball perduts amb motiu del tancament de la mina. I també, per cert, alguna altra crisi d'algunes altres indústries que s'han sumat a la de la potassa.

I, per últim, la 302, que és..., aquesta sí que ja és tradicional, inicialment defensada pel Diputat Santi Riera i després per mi mateix, on la comarca del Berguedà ha arribat ja, per setena vegada, aquí al Parlament de Catalunya, parlant d'una crisi que fa moltíssims anys que es va iniciar, que ha suposat que en deu anys s'hagin perdut 5.000 llocs de treball nets a la comarca; que en aquests moments s'estigui perdent de l'ordre de 400 habitants per any, com a motiu de la crisi, allò, conjunta del tèxtil i de la mineria, i que, a més a més, si abans ja era urgent demanar un pla de reindustrialització per al Berguedà, ara encara ho és més pel fet que la crisi iniciada continua i, a més a més, previsiblement, en qüestió de dos, tres mesos veurem perdre encara de tres-cents a quatre-cents llocs de treball més, la qual cosa fa que si abans era urgent, en aquests moments sigui urgentíssim disposar d'un pla de reindustrialització que no contempli ajuts —com és el cas d'ara— que són exactament iguals que els que hi ha a dinou altres comarques de Catalunya, el cas, crec, del Berguedà, i podríem dir que també el cas probablement del Ripollès, són dues comarques altament industrialitzades que han entrat en una claríssima recessió industrial i faria falta un pla d'ajuts substancialment superior a moltes altres comarques que poden tenir regressió demogràfica, però que, en canvi, no han vist com es trencava tota l'estructura industrial que durant dotzenes i dotzenes d'anys les ha sostingut.

D'aquí ve que demanem, de nou, un pla de reindustrialització esperant, en fi, que aquesta vegada s'accepti i que es dugui a terme per, realment, compensar i reindustrialitzar la comarca

del Berguedà i —com abans he dit— una vila i un terme municipal veí al del Berguedà, com és Cardona.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Roma. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Efectivament, es tracta de fer el torn en contra del conjunt de quatre esmenes que ha defensat l'illustre Diputat senyor Roma.

Com ell deia, dues d'aquestes esmenes tenen una importància pressupostària, quant a cost, relativament modesta, són les dues primeres, ell ens ho assenyalava, sobre temes de carreteres. Aquestes són les primeres d'una sèrie d'esmenes que intenten aconseguir del Departament de Política Territorial la precisió en l'annex o, millor dit, en les disposicions addicionals del Projecte de Pressupost, la concreció —com dic— de la realització d'obres concretes. Ja he explicat una mica al matí quina és la filosofia general, però en aquest cas específic, el Departament de Política Territorial, senyor Roma, té una idea molt clara i que em sembla —almenys a mi em sembla— bastant lògica i coherent, que és el de només especificar, de forma separada, aquelles obres públiques —també, per tant, carreteres— les quals tinguin un finançament o una obligació de comptabilitat diferenciada de la resta; si no, no té sentit, de la multitud d'obres que es fan a Catalunya al cap de l'any a càrrec de la Generalitat de Catalunya, que totes elles, doncs, apareixen a l'annex d'inversió, tenen el seu número de codi, etcètera, que unes, doncs, siguin subratllades especialment en el mateix text articulat.

En tot cas, vostè, senyor Roma, ja ens ha parlat del tema de la realització del Projecte —és ben cert el que diu vostè— i per això, pel que fa a la connexió de la comarca 1.411 amb el polígon industrial de Berga, doncs, la informació que se m'ha aportat, per part del Parlament, és que, efectivament, dintre l'any 92 es començarà aquesta obra.

I pel que fa referència a l'esmena 240, exactament el mateix. Vostè ha fet una precisió addicional de viva veu que no apareix en el text de l'esmena, perquè, és clar, el text de l'esmena és molt més ambiciós del que vostè ha acabat fent, perquè vostè ha parlat, concretament, de dos trams d'aquest eix del Cardener. És clar, l'esmena parla de la totalitat; aleshores, és clar, jo la resposta que tinc preparada, que hi ha la informació que em va proporcionar el Departament és que —com vostè ha dit— ja una part d'aquest eix està realitzat, falta encara una part important i com que és molt important no es pot realitzar de cop, en un sol exercici i, per tant, hi ha una programació des de l'any 92, vol dir que hi haurà obres enguany o —millor dit— l'any d'aplicació d'aquest pressupost si arriba a ser aprovat fins a l'any 96. Permeti'm que demani que em disculpi que no li pugui dir en aquests moments, perquè no havia estat sol·licitat, si aquests trams que vostè demana són a realitzar l'any 92 o el 93, o el que sigui. Si tinc aquesta informació molt gustosament la hi faré arribar i, en tot cas, vostè té la possibilitat, a través de preguntes escrites o de viva veu en el Ple o en Comissió i l'honorable Conseller no crec que tingui cap inconvenient a informar-lo d'aquest tema.

Vénen a continuació, vénen a continuació, les dues esmenes que vostè..., que són importants i que són una mica repetitives i, lamentablement, és cert que siguin repetitives perquè hi estem totalment d'acord, senyor Roma: la zona que vostè, de manera especial, representa, perquè vostè, en definitiva, com tots nosal-

tres, representa tot Catalunya, però la de forma més personal que vostè representa, doncs, realment, són comarques en una situació, doncs, de regressió important i precisament per això, precisament per això, doncs —i vostè ho sap perfectament i el senyor Subirà ha explicat alguns d'aquests temes de forma extensa en alguna sessió informativa de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme—, doncs, sap que es fan esforços molt considerables, potser no tan com vostè desitjaria, però, almenys, el nostre Grup entén que ha estat un esforç considerable i que ve de lluny, perquè aquesta comarca està inclosa —parlem de l'esmena 302—, està inclosa entre les beneficiàries dels ajuts a la inversió en comarques amb regressió demogràfica —vostè diu que és un cas molt especial—, també rep ajudes amb més facilitat que potser altres comarques; hi ha dues partides en el pressupost, la partida 13.03.760.01, de 1.100 milions de pessetes i la partida 13.03.760.02, de 500 milions de pessetes.

Per altra banda, existeix una oficina dintre la comarca del CIDEM i es dona suport a una sèrie d'activitats a la comarca com és el Consorci de Formació d'Iniciatives d'Acers Berguedà i, per tant, entén el Govern que és innecessari el tema formal d'elaborar un pla escrit, concret, perquè tot aquest conjunt d'actuacions, doncs, ja formen un pla industrial.

Cosa similar puc dir-li —com sap vostè perfectament— pel que fa a l'esmena 333. Hi ha aquestes partides a les quals també s'hi poden acollir les activitats, les noves activitats industrials desitjades per tothom a la vila de Cardona; aquestes partides o l'aplicació d'aquestes partides, com també en el cas anterior, estan recollides en sengles ordres del Departament: l'Ordre de 27 de juliol del 89 i l'Ordre de 19 de juny de l'any 90. Aleshores, entenem —ho entén el Departament afectat— que incloure en el Projecte de Pressupost aquests textos, realment, no produiria cap canvi addicional.

Per tant, doncs, senyor President, senyores i senyors diputats, ens oposarem a l'adopció, a la incorporació en el text articulat del pressupost d'aquest conjunt de quatre esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 238, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula l'illustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President. Defensaré, si m'ho permet, la 238 i la 244.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MADUEÑO: Aquest matí el senyor Escudé ens parlava que quan fem propostes d'esmenes del territori, no parlem i no ens fixem prioritats. I, precisament, ho deia referent a una esmena molt concreta que parlava de l'eix transversal, que no sé de qui era la prioritat, si era nostra o era del senyor President de la Generalitat que la va presentar l'any 80, com a prioritat important del seu Govern, i no, precisament, no només nostra, sinó que precisament de tots, com una prioritat important. Parlava que, a vegades, no fixem prioritats a l'hora de presentar esmenes del territori.

I, precisament, una d'aquestes esmenes és l'esmena que fa referència a una autopista, que ha sortit reiteradament en aquest Parlament, i que jo no sé si és prioritat d'aquest Diputat que l'ha presentat reiteradament ni del nostre Grup o també és prioritat del Govern, perquè després d'unes propostes presentades en aquest Parlament, el Conseller, membre del Govern, llavors, ara diputat d'aquest Parlament, senyor Bigatà, quinze dies

abans de les eleccions autonòmiques del 88 enviava una carta marcant les prioritats d'actuació de la Generalitat per al període de quatre anys en aquesta autopista; quatre anys que han passat i, pràcticament, només s'ha actuat en una autopista superdegradada, com així ho constata la proposta del senyor Conseller l'any 1988, s'ha actuat només en dos quilòmetres que coincideixen davant del pavelló olímpic que s'ha de posar a presentació internacional l'any 92.

L'incompliment d'aquesta proposta en la resta és absoluta, és total, i els quatre anys han passat i només s'ha complert en aquests dos quilòmetres. I tenim sort —podem dir— de les Olimpíades, perquè si no l'incompliment d'aquesta prioritat del seu Govern, senyor Escudé, seria «olímpica», però esperem que rectifiquin perquè quatre anys passen i, evidentment, es pot rectificar i es pot rectificar perquè el 92 encara no ha arribat i, possiblement, en el Pressupost que ara estem aprovant podrien modificar el seu comportament a l'hora de votar aquesta esmena i ens evitarien de dir que vostès l'any 88 feien simple electoralisme en lloc de fixar prioritats, perquè si es fixava una prioritat el seu Govern, el Govern en què llavors hi havia el senyor Bigatà, suposo que era prioritat del Govern no era una prioritat de l'oposició si es fixava, a més a més, per carta. I per què? Perquè aquesta zona és una zona molt poblada i que té unes comunicacions —jo diria— de les pitjors de Catalunya, perquè només disposem per transitar moltes zones molt poblades —com és el Maresme, com és el Vallès, com és Barcelona— només disposem d'aquesta, pràcticament, autopista i del proper segon cinturó. I no tenim pràcticament comunicació amb el Vallès, i aquesta és la segona proposta que nosaltres venim fent, insistent, perquè considerem que tenir incomunicada o mal comunicada una zona tan poblada com és el Barcelonès nord —Badalona—, amb el Vallès, que només té una carretereta, que jo diria que és un camí de carro asfaltat des de fa molts anys, i no és la meua opinió només, sinó els mateixos ciutadans que es dirigeixen per carta reiteradament a la Conselleria i al mateix President de la Generalitat que, amablement, em fan arribar cartes, còpies de les cartes que els envien, dels continus accidents que hi ha en aquesta carretera, que comunica dues zones molt poblades i molt industrialitzades.

Jo crec que fer una actuació d'aquest tipus, tant a l'A-19 com a la B-500 permetria sortir d'aquest *impasse*. Jo crec que d'alguna manera vostès estan castigant aquesta zona i, per tant, seria necessària una rectificació i no fer aquestes obres. Jo crec que estan ofegant, d'alguna manera, el Barcelonès nord, i continuar amb la degradació de l'A-19 només rectificant la zona olímpica és donar una mala imatge a tots visitants que ens vindran a veure l'any 92.

Per tant, davant de la promesa del senyor Conseller Bigatà no complerta, si ara tornen a no complir-la, jo crec que els ciutadans de Badalona i els ciutadans d'aquesta zona ens sentirem enganyats per un electoralisme que no correspon al que s'hauria de fer des del Govern de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. El senyor Escudé, per fer torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor President. Senyor Madueño, vostè ha defensat dues esmenes, la 238 i la 244, que fan referència totes elles a obres públiques, més específicament carreteres, i depenen del departament corresponent. Ja he explicat abans quina era la filosofia del Departament. Ara, a tall

d'informació, a part que òbviament ens oposarem a la seva integració en el text articulat, jo li podria dir, quant al traçat, la modificació d'aquest traçat i l'arranjament de la carretera B-500, una cosa similar a allò que aquest matí li deia a la senyora Martí: que, com va explicar l'honorable Conseller —a ella especialment, però a tota la Cambra, en el transcurs d'una proppassada interpellació—, les urgències, les prioritats en la reparació, la modificació de traçats, etcètera, de les carreteres està en funció de necessitats objectives. Aquesta carretera, probablement —no ho poso en dubte, senyor Madueño—, tindrà, si no totes, una bona part de les dificultats i deficiències que vostè diu, però n'hi ha d'altres que estan en situació pitjor i per això tenen un lloc preferent en el calendari de realització d'aquestes obres. En tot cas, la Conselleria informa i m'informa, a mi, i també perquè siguin informats vostès, que en aquest exercici s'han fet o estan previstes, ja, millores puntuals en aquesta carretera, però evidentment —no, senyor Madueño, sí, sí, «puntuals» vol dir de punts concrets— (*rialles*) al llarg d'aquest exercici, però no això que vostè exactament demana, i no voldria que jo l'induís a engany.

Quant a l'esmena 244, el senyor Madueño recordarà que és una esmena que alguna vegada anteriorment hem discutit vostè i jo, i quan vostè parla del programa signat, doncs, hi ha aquell problema si està signat o no està signat. Avui no parlarem de signat, perquè ja sé que finalment sí que es va signar —que una cosa és acordar i una altra cosa és signar—, aleshores, quant a aquest arranjament de les millores de laterals i paviments de la carretera A-19 de Barcelona a Montgat, s'estan fent a Badalona, en aquests moments, algunes coses... —bé, jo suposo que deu ser a títol dialèctic aquest senyal que em fa vostè—, (*remor de veus*), ...perquè, és clar, realment deu ser, ho suposo, una extensió superior a la distància que —la veritat sigui dita, i suposo que en el moment de sortir al *Diari de Sessions*, doncs, ho dirà correctament, és una paraula que no conec l'equivalent català, però sí el castellà; no sé si sap vostè que aquesta distància és el *jeme*, en castellà; no sé com es diu—, ...bé, doncs, hi ha més distància que el *jeme*, perquè, és clar, fent això en un punt d'aquests deia vostè que estarien arranjats els laterals. Evidentment, com dic, es faran coses, però... i es continuarà amb altres trams, però no amb la rapidesa que vostè reivindica.

Per tant, senyor President, aquestes dues esmenes... (*remor de veus*) com diu? Ah!, és el senyor Bigatà que reivindicava; bé, però el senyor Bigatà en aquests moments no és aquí; si ho vol reivindicar ja m'ho dirà. Per tant, senyor President, nosaltres votarem en contra d'aquestes dues esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 239, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena diu: «Entre les obres a efectuar pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques durant el 1992, s'inclourà la creació i la posada en marxa d'una estació d'autobusos a Terrassa.» Hem presentat aquesta esmena perquè no figura —espero que no sigui un error— en annex d'inversions.

El senyor Escudé, segurament encara que parlamentàriament sigui nou, tindrà la sensació que és un tema ja viscut perquè, per defensar-lo, pensava citar un butlletí de Convergència i Unió. Es titula *La nova Terrassa*, any 1, època 1, número 3. Es-

tà en paraules de Josep Masó, diu: «*Doce años de socialismo*» —perdó, és que el butlletí és bilingüe—, (*rialles*), ja giro la pàgina, a sota diu: «Dotze anys de socialisme» i a continuació «Què no s'ha fet en dotze anys». Hi posen quinze punts de coses que no s'han fet en dotze anys i, entre la que fa quinze hi posa: «la central d'autobusos». A la columna de la dreta diuen, Convergència i Unió diuen: «Què farà Convergència i Unió?». En aquell moment estaven molt animats abans de les eleccions, volien fer moltes coses i, passo les catorze primeres, entre les que fan quinze diuen: «Construirem l'estació de mercaderies i la central d'autobusos».

Bé, com que l'Ajuntament de Terrassa fa anys que ha cedit els terrenys per fer això que vostès tant desitgen, només cal que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques iniciï les obres. Per tant, jo no cal que argumenti més la necessitat, perquè sembla a més a més —pel que he llegit— que consideraven que això ja s'havia d'haver fet fa dotze anys o almenys en el curs dels dotze anys anteriors.

Bé, és una promesa, doncs, de Convergència i Unió i concretament del seu cap de llista, senyor Masó. Penso de totes maneres que el senyor Escudé hi té una certa responsabilitat, perquè era cap de llista de Terrassa i, en aquell moment, regidor encara, eh? D'altra banda, el senyor alcalde de Terrassa m'assegura que el Conseller senyor Molins li havia promès que ja entraria després d'haver-ho demanat diversos anys, definitivament, el 1992 aquesta obra.

Per tant, si no volen caure en un doble llenguatge de prometre solemnement una cosa a Terrassa i votar una altra cosa al Parlament, jo els demanaria que votessin a favor de l'esmena, i que el senyor Escudé i el senyor Ferran Pont suposo que faran valer la seva influència en el seu Grup. Perquè, si no ho fan, a mi em faran creure que ja estan preparant la nova campanya municipal, que ja estan preparant un proper butlletí en les properes eleccions municipals on acusaran el Govern majoritari socialista de no haver fet l'estació d'autobusos, que és competència de la Generalitat, i d'aquí a quatre anys voldrien tornar a prometre que ells sí que faran l'estació d'autobusos. De totes maneres, espero que en les eleccions autonòmiques es canviï la correlació de forces i puguem tenir estació d'autobusos.

Bé, i finalment suposo que el senyor Escudé no dirà que no veu les prioritats amb què he presentat aquesta esmena, perquè, en primer lloc, és una obra que s'ha ajornat diversos anys i ens sembla que ja toca; i, en segon lloc, comprendrà que ho fem amb tota la bona intenció, que és purament i simplement ajudar-los a complir els seus compromisos electorals.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El senyor Magí Cadevall, el nostre «coterrani», doncs, em deia que tindria la sensació d'una cosa viscuda. La veritat, senyor Magí Cadevall, quan l'he sentit no he sentit gens la sensació d'una cosa viscuda perquè, com diuen els castellans, *vivir para ver*, perquè jo que conec el caràcter intensament partidista del senyor Magí Cadevall, de les seves actuacions als mitjans informatius i a l'opinió pública local de Terrassa, poder imaginar-me que un dia el veïés, amb la seva majestat de Diputat del Parlament de Catalunya, fer un acte de campanya electoral de Convergència i Unió, realment no m'ho podia imaginar.

Aleshores, senyor Magí Cadevall, el tema concret vostè el sap perfectament. He explicat quina és la política del Departament de Política Territorial, en totes aquestes obres; les promeses hi són, les realitats també hi seran; el Departament de Política Territorial m'informa que el projecte està en fase de redacció i que s'iniciarà dintre de l'any 1992, però, com he explicat abans, no és el lloc adient per introduir-lo. I no és el lloc convenient per introduir-lo —com tots els casos anteriors— però, aquest, comprendrà que d'una manera molt, molt i molt especial, perquè no calia que vostè em parlés del meu company, senyor Masó; és que vostè no sap que he canviat de casa! jo visc davant del descampat on s'ha de fer aquesta estació d'autobusos; per tant, conec el problema i m'afecta personalment.

També m'afecta la continuació d'aquell famós projecte Puigcolapi, que l'Ajuntament, presidit pel seu i meu dilecte amic, senyor Royes, doncs, també fa molt temps que havia de fer unes obres i, realment, les senyores i senyors diputats que vinguin a Terrassa i entrin a Terrassa centre, a la sortida de l'autopista, tindran una mica la sensació que entren en alguna d'aquestes desgraciades ciutats iugoslaves, per la situació; per tant, aquest no és el tema. Però comprendrà, senyor Magí Cadevall, que si jo, sistemàticament, m'he oposat i continuaré oposant-me a especificar obres concretes territorials en les disposicions addicionals d'aquest Projecte de Llei, per mínima coherència ètica, si alguna, si de totes aquestes a alguna m'hagués d'oposar, és una que m'afecta a mi; i, per tant, senyor President, ens hi oposarem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena número 241, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Clobent.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor President. Amb el seu permís li demanaria acumular les esmenes 241, 242, 305, 307, 308, 309 que retiraria, 310, 311, 312 i 313.

El Sr. PRESIDENT: A veure, 305, 306...

El Sr. CLOFENT: 305, 307...

El Sr. PRESIDENT: 307...

El Sr. CLOFENT: 308...

El Sr. PRESIDENT: 308...

El Sr. CLOFENT: 309, retirada.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CLOFENT: 10, 11, 12 i 13.

El Sr. PRESIDENT: Són totes les del Maresme.

El Sr. CLOFENT: Són referents a rieres que causen desgràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. CLOFENT: Senyor Escudé: fa quatre anys que aquest Diputat que els parla ara està presentant, en bona part, les mateixes esmenes. He de començar per confesar-li que hagués preferit estalviar-m'ho; he intentat tots els mitjans possibles per intentar arribar a acords amb la Conselleria, de forma i manera que la solució als conflictes i als problemes que causen les rieres del Maresme tinguessin una solució que no fessin necessària la intervenció meua, avui aquí, al Parlament. Molt a malgrat del Diputat que parla no ha estat possible, malgrat que semblava que hi havia d'haver predisposició a fer-ho.

Vostè fa exactament un any parlava de les esmenes dels diputats del territori, com a esmenes d'afany de protagonisme; avui ens n'ha donat una altra versió. Senyor Escudé, jo he de

reconèixer que vostè procura donar bones paraules, en alguns casos excel·lents paraules, a una mala política. Perquè expliqui'm, si no, com vostè —que en sap tant— pot repetir durant quatre anys el mateix sense convèncer-nos. A vegades la solució estarà en fer les coses, no en explicar-les reiteradament sense fer-les a continuació. Jo li he fet cas; en la primera intervenció em va dir: «això, Diputat, no ho has presentat bé; això a l'estat de despeses»; estat de despeses... Estat de despeses no funciona. A continuació em diu: «no, no, escolta'm, això ja ho farem».

Miri, senyor Escudé, fa quatre anys que estem presentant les mateixes esmenes. L'any 88 els deia, parlant de les rieres del Maresme, que fins avui només porten danys personals —ai!—, danys materials; un dia haurem de parlar de danys personals. Desgraciadament es compten els morts, tants com anys han passat; aquest any n'hem tingut dos més. Jo no vull tenir raó, senyor Escudé; vostè m'ha dit alguna vegada: «això ja ho farem, això ja ho estudiarem». Escolti'm, jo no sé si ho estudien o si no ho fan, però any rere any hi han conflictes, hi han problemes. Però és que el problema més greu és que en la primera esmena, que és analitzar per què passen aquestes desgràcies al Maresme, vostès encara no ho han fet!

Vostè és membre d'un Govern que, a l'hora de demanar estudis, no té massa problemes! Jo fa precisament fa quatre anys els parlava d'una empresa que es deia del Vila-Robí, Ventura i Masies (VVM), que havien fet un estudi sobre la joventut a Girona; no sé perquè ha servit! Però l'estudi del perquè fan mal les rieres del Maresme —i en els darrers anys es compten pels morts—, això no s'ha realitzat encara o no ens consta a la majoria de municipis del Maresme. Jo li explicaré, senyor Escudé, què està passant al Maresme. Entre altres raons aprofito per dir-los que, mentre no estigui resolt això que està dormint el somni dels justos, que és la Llei d'Espais Naturals, el problema no el tindrem acotat.

El Maresme és una comarca amb pressió urbanística importantíssima. Què ha passat els darrers anys? Que han desaparegut boscos, fruit de la pressió urbanística; ha desaparegut sotabosc; s'han incrementat moltíssim els metres quadrats de teulada, d'edificacions; s'ha incrementat moltíssim els metres quadrats d'hivernacles, fruit de la pressió que hi ha arran de costa, que fa que els pagesos es traslladin cap a la carena. I, això, què ha produït? Que, junt amb la pressió urbanística, han desaparegut torrents i torrenteres, i en carrers asfaltats apareixen grans cabals d'aigua, dirigits cap als centres dels pobles que acostumen a tenir convertida la seva riera en la rambla.

Això és el que està passant en el Maresme. Quina solució ha de tenir, aquest problema? Ara se'ns agreujarà amb la construcció d'una autopista que parteix de Mataró fins al nord i que, segurament, tallarà molts rius i rieretes d'aquella banda. Com resoldrem aquest conflicte, senyor Escudé? Jo estaria d'acord amb el que vostè m'ha anat dient al llarg dels anys, però escolti'm, és que el llarg dels anys em dona la raó a mi, no la hi dona a vostè! Què ha passat ara? Hem presentat moltes esmenes, han incorporat moltes esmenes de rieres específiques del Maresme i ens n'han deixat moltes. Sabem que no per quantitat resoldrem el conflicte, però per què el presentem? Perquè es dona un problema addicional i és que, aquestes rieres, la Generalitat —ens contesta el Govern de la Generalitat— té competència en tot el que és el tema de canalització de la riera, però no en la seva urbanització.

En les darreres riuades, en un poble com Premià de Mar que es produeixen desgràcies personals, hi ha dues rieres importants. En una no hi ha desgràcies, en l'altra, sí. Què ha passat, en una? Que, en una, amb l'ajut de la Generalitat, fa bastants anys que s'ha cobert. L'altra no s'ha cobert i hi ha hagut desgràcies. Però, per què es va poder cobrir? Perquè la Generalitat va poder aportar recursos i es va poder organitzar. Si vostès només diuen que tenen competències en la canalització i no ajuden els municipis petits a la cobertura de la riera en els trams que són carrers, no resoldrem el problema perquè no podem pretendre que pobles com Arenys de Mar, amb pressupostos de 7 o 800 milions de pessetes, abordin una obra de 2.000 milions de pessetes.

I parlant d'Arenys de Mar, fa tres anys hi va haver una rierada —sense haver plogut una gota d'aigua a Arenys de Mar— que es va endur 200 cotxes. Als finals de setmana hi ha un mercat municipal de milers i milers de persones. Què pot passar un final de setmana si hi ha una rierada d'aquestes característiques? Però, compte! No són rierades ni aiguats d'aquests que diuen «se'ns acaba el món!», no, no, aiguats absolutament normals, dels que es donen normalment en aquella zona. Han passat quatre anys, senyor Escudé, i jo li he de reconèixer la seva bona intenció, el seu enginy dialèctic —perquè he de reconèixer que el té—, les seves bones formes... Em costa enfrontar-me dialècticament amb vostè, perquè sé que està fent un paper que pretén donar resposta, fins i tot, per sobre del que seria bo i natural que es faci, però, mentrestant, senyor Escudé, han passat quatre anys i les coses no s'han resolt.

Em consta que aquest any hi ha un petit inici d'esforç, però no n'hi ha prou. Per tant, senyor Escudé, nosaltres hem demanat en aquest moment que vostès realitzin, realitzin i expliquin en el territori, després, a continuació, quines solucions a partir dels problemes que s'han detectat que poden crear aquestes rieres, i a continuació n'afegim una quantitat important: unes de canalització, altres d'urbanització. I no es lamenti que els diputats del territori fem de diputats del territori, senyor Escudé, perquè ja m'agradaria molt que els diputats del Baix Ebre parlessin de les rieres del Maresme, però no ho entendrien ni els ciutadans del Maresme ni els ciutadans del Baix Ebre. I crec, sincerament, que a part de treure-li a vostè un recurs dialèctic, tampoc aconseguirien la solució als problemes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Clofent.

Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El senyor Clofent ha defensat un conjunt d'esmenes de forma global, cosa que li agraeixo, perquè realment jo tenia respostes preparades per a cada una d'aquestes esmenes i eren força repetitives, perquè com ell diu, doncs, cada una d'elles era d'una riera o d'una riereta concreta, i crec que n'hi ha moltes més. En tot el Maresme crec que se'n compten 168. Li agraeixo especialment, doncs, que no faci 168 esmenes.

El senyor Clofent ha començat dient dues coses: una, que el Govern de la Generalitat ni es preocupava d'estudiar el tema. Això, en l'esmena 241 —que no demana obres, sinó que demana «la realització d'estudis per determinar les causes que provoquen les rierades del Maresme», això és el que diu l'esmena. Això, senyor Clofent, no sols no és veritat que no s'estigui fent, sinó que, no sols s'està fent, sinó que ja s'ha fet. Concretament,

un dels dos estudis realment fa molt poc —va acabar el mes d'octubre d'enguany—, però aquests dos estudis, miri, un és..., porta per títol Estudi d'alternatives per a la canalització de la riera d'Arenys de Mar; i l'altre, acabat, com dic, el mes d'octubre, l'altre estudi és Estudi de la interacció entre els usos del territori i el sistema hidrològic del Maresme. I la Junta d'Aigües, en funció d'aquests estudis, està realitzant projectes concrets de cara a intentar solucionar aquest problema.

Vostè sap —vostè ho sap— que seran seguits immediatament, senyor Santiago Riera, de realitzacions en la mesura, evidentment, del ritme de possibilitats financeres. El senyor Clofent ens ha explicat una pila de característiques de la seva comarca i, doncs, sincerament, té tota la raó. Jo conec poc la comarca, però un il·lustre diputat del meu Grup, altament situat en aquests moments en l'hemicicle, doncs, també coneix a bastament el tema i m'ho ha explicat, perquè jo sabia que era difícil poder rebatre amb uns arguments contundents la bona actuació parlamentària del senyor Clofent. Aleshores, d'acord, i vostè també crec que hi estarà conforme amb el que nosaltres diem: que una de les singularitats de la morfologia d'aquesta comarca és l'existència de nombroses rieres. Ja he dit que se'n compten 168, i això és conseqüència d'una proximitat de les serralades amb la línia de la costa.

Per altra banda, amb el temps, l'assentament humà al marge, o als marges d'aquestes rieres i rieretes s'ha complicat i ha complicat els efectes que les avingudes d'aigua poden produir; vostè parlava de les rambles dels municipis. Realment, l'estructura, la mateixa estructura física urbana de molts pobles del Maresme ve determinada per aquest factor, resultant que en molts casos les lleres de les rieres, o torrents, o rieretes, s'han convertit en carrers i, fins i tot, en aparcaments com tenim desgraciadament ocasió de veure sovint reflectit en els mitjans d'informació.

Aleshores —i espero que vostè hi estigui d'acord—, més que anar endegant canalitzacions de totes i cadascuna d'aquestes rieretes, també, evidentment, amb una programació, començant per les que afecten més volum de població o més propietat, doncs, crec que estarà d'acord, senyor Clofent, que la solució més possible i més global de la problemàtica del Maresme amb les rieres no és només, o principalment, no sols actuar en els punts concrets que plantegen vostès en aquestes esmenes, en unes rieres determinades, sinó —com té programat el Departament de Política Territorial, que li he explicat, com a conseqüència d'aquests estudis i de l'actuació de la Junta d'Aigües— fer una actuació global en el conjunt de la comarca a través d'un projecte molt ambiciós, d'un cost aproximat d'uns 15.000 milions de pessetes, que pretén realitzar uns canals artificials interceptors, paral·lels a la costa, que desviïn aquestes aigües que, en altre cas, anirien a raure a totes i cadascuna d'aquestes rieres.

Per tant, hi ha informació pública sobre aquesta matèria; s'ha difós no fa gaire a la premsa, vostè, com a bon representant de la comarca, suposo que ho coneix perfectament. I per tant, doncs, davant d'aquesta situació, i dintre sempre de l'actuació —el senyor Nadal, Manel, sí, sí, perquè tenia un moment de confusió qui era el Manel, dels dos, el senyor Nadal, Manel, (rialles) mostrava senyals de certa irrisió de la mecànica... Jo no en sé, senyor Nadal, vostè hi entén en temes d'aigua i jo no hi entenc gens, però tinc confiança en els tècnics del Departament de Política Territorial que la solució —o almenys el minva-

ment molt important de les conseqüències d'aquest tema—, perquè, és clar, aquí hi ha altres qüestions; podríem parlar de la deforestació i la urbanització de la comarca, que fa que les aigües caigudes d'una pluja en una àrea extensa, doncs, immediatament ens transformin —i vostè n'ha fet una referència— en rierades.

Hi ha molts problemes, hi ha molts problemes, i nosaltres, dintre de la fallibitat humana, creiem que aquest projecte permetrà, de forma important, solucionar aquest problema que tots lamentem.

I finalment hi ha una esmena molt concreta, l'esmena 313, que aquí —sí, a Premià de Mar i Premià de Dalt—, aquí no sols hi ha projectes, no hi ha previsions, sinó que hi ha acords concrets; es parla d'una inversió de 150 milions de pessetes per a l'any 92 i, per tant, la canalització que vostès demanen, crec que es podrà fer amb aquesta aportació dels ajuntaments i de la Junta d'Aigües. En tot cas —això sí, i vostè ho ha apuntat—, hem de ser sincers i dir que una cosa és la cobertura i una altra cosa és la canalització. I fins i tot, de vegades, la cobertura, fins i tot pot ser contraproductiu a l'hora dels aiguats.

Bé, en definitiva, senyores i senyors diputats, per aquests motius —a part dels genèrics que ja he invocat prèviament en totes aquelles actuacions, especialment del Departament de Política Territorial—, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Clofent.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Esmena 243, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula el senyor Riera, Santiago Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Del Maresme, senyor President, també. (Rialles.) Sí, el meu besavi era fill de Can Riera, de Premià de Dalt. Em dic Riera. Bé, no parlaré de rieres...

El Sr. PRESIDENT: No se'ns desbordi, eh?

El Sr. RIERA I OLIVÉ: No, no. Sí. Avui estic parlant de la família tot el dia. (Rialles.)

Bé, senyores diputades, senyors diputats, senyor President, gràcies. Fa pocs dies, amb motiu d'una pregunta que vam substanciar en el Ple del Parlament, vàrem parlar que la Mutualitat de Conductors de Sabadell va dirigir a la Conselleria d'Indústria una petició perquè fos instal·lada a la rodalia de Sabadell una estació tècnica d'inspecció de vehicles per poder, d'alguna forma o altra, intentar superar el que representava de col·lapse l'única estació tècnica d'inspecció de vehicles que tenim en aquella comarca.

Aquella proposta va posar de relleu, senyores i senyors diputats, una qüestió que penso que coincidirem tots plegats que és d'urgent resolució. En aquells moments, si bé el Govern de Convergència tenia en un dels seus criteris per a tota aquesta qüestió que, en principi, calia que hi hagués una estació tècnica de possible ubicació, de forma que cap usuari hagués de fer més de 50 quilòmetres per arribar-hi, això podia ser en aquell moment acceptat, però en aquest moment això s'ha demostrat que no és suficient. És a dir, hi ha situacions com aquesta que els comentava, de Sabadell i la seva subcomarca que, pel seu parc de vehicles i creixement, no en tenen prou que hagin d'anar a una altra estació d'inspecció de vehicles —en aquesta qüestió prop de Terrassa—, perquè està ja col·lapsada.

Això passarà encara més a Catalunya, malauradament, passarà més, perquè la mateixa aplicació de la normativa comuni-

tària —que apropa més aquestes inspeccions—, doncs, farà que, si ara estem collapsats, encara n'estiguem més. Concretament la normativa comunitària que s'ha d'emprar a partir del gener del 92 estableix que, si bé fins ara, fins al desembre d'enguany, els vehicles fins a cinc anys estan exempts d'inspecció, ara ho estaran només fins a quatre; per tant, rebaixem un any. Si els vehicles de cinc a nou anys era una inspecció bianual, ara ho seran de quatre a vuit, i si en els vehicles de més de nou anys s'havia de fer de forma anyal, ara ho serà, ja, després, a partir de vuit, ja haurà de ser inspecció anyal.

Per tant, penso, senyores i senyors diputats, que és lògic que estiguem preocupats, doncs, perquè entenem que aquests col·lapse no són pas en benefici d'una tranquil·litat, doncs, que tinguem un parc de vehicles en les condicions degudes i per això demanaria en aquesta proposta que el Consell Executiu presentés, per a la seva aprovació a la Comissió d'Indústria i Energia un cop més, senyor Subirà, ai, senyor Subirà, senyor Escudé, perdó, un pla d'ubicació d'estacions de vehicles per portar a terme en un període que proposem que sigui de dos anys, en qualsevol cas, aquest tampoc seria pas el tema, però sí que creiem que hauria de ser una programació que permetés realment solucionar totes aquestes previsions que veiem de forma preocupant que se'ns van acostant.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. El senyor Escudé que faci el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Com bé ha recordat el senyor Riera —de Sentmenat—, aquesta temàtica del parc o de les instal·lacions o estacions tècniques de revisió de vehicles va ser objecte d'una iniciativa parlamentària que el senyor Riera va debatre amb l'honorable Conseller d'Indústria. En aquell moment, el senyor Riera —i avui tangencialment també ha sortit la qüestió— feia referència a un tema territorial molt concret, a una ciutat de les més importants de Catalunya, per a mi molt admirada, malgrat que està molt a la vora de casa meua, que és Sabadell... Aleshores, el Conseller —vostè ho recordarà, senyor Riera—, es va mostrar de forma negativa a aquesta creació, per la raó aquesta que jo he apuntat ja en diverses ocasions: no es pot actuar de bursada. I com que, a vostès, els sembla —els sembla— que el Govern hi actua, vostès demanen ràpidament programes i actuacions planificades. I quan el Govern vol programar, aleshores vostès surten a la inversa.

En canvi, avui vostè, senyor Riera, ha canviat —al meu entendre— totalment el plantejament; vostè ja no demana específicament que, perquè vostè ho demana..., o perquè els meus estimats col·legues de comarca no hagin de passar per una determinada zona per anar a Castellbisbal a fer la revisió de vehicles, sinó que vostè demana que es porti un programa; i com que tot això que vostè ha explicat del canvi de normativa, vostè sap perfectament —i tots sabem, o almenys els que han portat vehicles a revisar— que hi ha, en aquests moments, uns autèntics embussos en les estacions existents, doncs, jo haig d'anunciar, senyor President, que el Conseller d'Indústria troba correcta aquesta proposta, malgrat que no ens agrada gens aquesta segona part de portar-ho al Parlament i tot això, però que acceptarem aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La 244. (Pausa.) Esmena 245.

El Sr. CARNICER: El senyor Brunet, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Brunet té la paraula.

El Sr. BRUNET: Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, suposo que el portaveu de la majoria que respondrà aquesta esmena serà també el senyor Escudé i intentaré referir-m'hi aprofitant aquest clima de veïnatge —vivim en municipis veïns— i aprofitant el precedent de l'esmena anterior, en què aquest clima de veïnatge pot haver col·laborat que acceptés una esmena, li presento la defensa d'aquesta esmena i, a més, intentaré fer-ho amb la metodologia que em reclamava ell en l'anterior resposta a la meua esmena. Intentaré primer dir, clarament, què volem.

Aquesta esmena pretén que el Consell Executiu, senyor Escudé, faci un decret mitjançant el qual estableixi les condicions que han de tenir, per rebre subvencions de capital del Servei Català de la Salut, les entitats privades, que defineix l'article cinquè de la Llei d'Ordenació Sanitària. Això ho fem i permeti'm que breument li digui per quines raons. Com vostè sap —i té molt a prop el Conseller de Sanitat per poder-li-ho consultar—, pel que fa referència a les subvencions corrents hi ha un decret, una normativa, que es diu de concertació, mitjançant la qual, a l'hora d'establir concerts per a transferències corrents, tots els centres sanitaris de Catalunya apliquen, i el Departament aplica aquesta normativa.

Per tant, pensem nosaltres que, donat que el Servei Català de la Salut inicia una política d'estendre la concertació, de la qual podríem dir-ne concertació amb inversions, és a dir, a través de les transferències de capital, requeriria, aplicant-ho per analogia amb l'anterior, que el Departament de Sanitat tingués una normativa per la qual es poguessin aplicar els criteris i tothom sabés per què el Departament de Sanitat, o el Servei Català de la Salut, fa transferències de capital? És a dir, per què capitalitza les institucions privades?, la qual cosa vol dir que hi compta a l'hora, tal com diu la Llei d'Ordenació Sanitària, de poder fer feina pública en els serveis sanitaris per a tots els ciutadans de Catalunya.

Nosaltres, fent aquest decret entenem que s'establirien o es resoldrien diferents temes; el primer d'ells, que el Govern coneixeria, tots els departaments, quins criteris en els camp de la sanitat fan falta perquè les institucions privades col·laborin, com fa falta a Catalunya, en la sanitat, especialment, en el terreny de les inversions.

En segon lloc, coneixeria aquest Parlament, a l'hora de l'acte solemne d'aprovació del Pressupost de l'any proper, quins criteris fa servir el Departament. Ho coneixeria, lògicament, l'Administració en general; vostès saben que una administració complexa, amb més de trenta mil persones que treballen en el Servei Català de la Salut, fa que calgui, probablement, una normativa que unifiqui les actuacions administratives. I sobretot, ho coneixerien la ciutadania i les entitats socials, sindicals, universitats, entitats científiques, que coneixerien el paper i el «rol» que cada entitat té pel que fa referència a la prestació dels serveis sanitaris.

Tanmateix, com vostè deu recordar, senyor Escudé —o li ho pot recordar el Conseller Trias—, en l'article cinquè de la Llei d'Ordenació Sanitària s'estableix que els concerts i l'actuació de les entitats privades sense ànim de lucre es faran per estricta necessitat d'interès públic. Per tant, si això resa amb la concertació normal, lògicament ha de resar pel que fa referència a l'hora de capitalitzar entitats privades.

Nosaltres, com és evident, no ens oposem –al contrari, per qui vulgui fer aquesta lectura– que hi hagi transferències de capital a entitats privades, una de les quals també es veïna del lloc on vostè resideix, sinó que el que nosaltres pretenem és que això es conegui, sigui conegut per tota la població –i per aquest Parlament, en primer lloc– i puguem saber quins criteris formals, quins criteris d'interès sanitari fan falta per tal que –o si- guin necessaris– entitats privades sense ànim de lucre o amb ànim de lucre puguin fer gestió sanitària en el marc del Servei Català de la Salut.

Entenem que amb això fariem, d'altra banda, un favor a les mateixes entitats privades i contribuiríem a dissenyar en aquest segon any del Servei Català de la Salut, que és un ens públic de caràcter institucional, que té una gran autonomia, que està destinat a tenir una gran autonomia i flexibilitat en la seva actuació, en un moment en què s'estan reformant o hi ha molts comitès a nivell d'Europa que estan suggerint als governs com modernitzar els serveis públics de sanitat; entenem que nosaltres, aprofitant aquest Decret, fariem o posaríem una eina importantíssima a l'hora d'establir els mecanismes a través dels quals hi hauria una aportació regulada, coneguda per tothom, per a la incorporació del sector privat en la prestació dels serveis sanitaris.

Per tant, entenem que aquesta esmena seria molt fàcil d'acceptar per part del Grup de la majoria i suposo que vostè, senyor Escudé, doncs, farà honor a aquesta invitació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Brunet. El torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Doncs, lamento dir-li, estimat veí de Sant Quirze –ex-Terrassa i actual Sant Quirze del Vallès–, que no farà honor –si és que és fer honor dir «sí» o «no» a aquesta petició de suport– a aquesta esmena i per raons molt senzilles i concretes i que obeeixen a una realitat de les instal·lacions sanitàries a casa nostra.

A l'article 78 del Projecte de Pressupostos, del Departament i dels organismes corresponents depenents del Departament de Sanitat, aquestes dotacions van destinades a «entitats o famílies, institucions sense finalitat de lucre», siguin o no vinculades a l'Administració pública, perquè aquestes són les instal·lacions que prioritàriament en el terreny sanitari, com sabem tots nosaltres, són les que determinen, les que configuren, en gran majoria, la xarxa de la infraestructura sanitària catalana. Per tant, el que... això alguns anys ho havíem discutit –ho recordo– amb l'il·lustre Diputat senyor Lluís Garcia, que també en demanava un canvi. En tot cas, el canvi seria posterior al fet que mentre existeixi una determinada xarxa..., i nosaltres, amb la nostra filosofia en relació amb la vinculació entre la societat civil i les seves institucions entenem que és correcte, doncs, lògicament l'aportació dels recursos sanitaris ha d'anar a aquestes entitats existents.

Ara, jo voldria dir-li, senyor Brunet, que em sembla detectar, especialment en el segon apartat de la seva esmena, una preocupació que ja no sols fossin «famílies i institucions sense finalitat de lucre», sinó que –m'ha semblat sentir en algun moment que vostè hi feia referència– a «empreses privades amb afany de lucre». Miri, jo li voldria dir que enguany, si més no, el que s'aplicarà en aquest Pressupost, només hi ha una única empresa d'aquestes característiques i és una empresa que es diu Vila

Oímpica, Societat Anònima, i és l'únic destinatari, trencant aquesta filosofia que jo li explicava, perquè suposo que vostè sap –i si no li ho explico– que hi ha un conveni signat el dia 20 de desembre de l'any 1989, amb la finalitat que, a través d'aquesta empresa de les vinculades al *holding* olímpic de l'Ajuntament de Barcelona, es pugui fer el Centre d'Assistència Primària Olímpic, que farà el servei de policlínica durant els Jocs.

Entenem que aquesta concessió a una empresa privada amb afany de lucre està més que justificada per la seva finalitat i, per tant, doncs, per aquests motius, senyor President, també votarem en contra de l'adopció d'aquesta esmena número 245.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'esmena 246, del Grup Socialista. Per defensar-la...

El Sr. CARNICER: El senyor Noguera.

El Sr. PRESIDENT: ...té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Noguera.

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies, senyor President. Senyor Escudé, miri, nosaltres, crec que la majoria de diputats d'aquesta Cambra, en tot cas tots els diputats del Grup Socialista, tenim molt clar on som; som al Parlament de Catalunya i estem fent un debat important com és el debat de Pressupostos i no un capítol del programa *las comarcas nos visitan*, com ha insinuat vostè en alguna de les seves intervencions.

Per tant, quan nosaltres fem esmenes, les fem amb absoluta serietat i essent molt conscients del que demanem. I en aquest sentit, aquesta esmena 246, que no tan sols és d'absoluta prioritat, sinó també de necessitat quan demanem que la Junta d'Aigües inclogui en els Pressupostos de l'any 92 les obres d'abastament d'aigües a la zona sud per a aquest any 1992; obra d'absoluta necessitat, que ha estat demanada pels ajuntaments de la zona sud de la comarca d'Osona i que fins i tot ja té pressupost: exactament prop de 1.500 milions de pessetes. Per tant, en aquest sentit, la nostra esmena i, en aquest sentit, la votació favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Noguera. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. De les paraules del senyor Noguera només he quedat un xic sorprès per aquesta xifra de 1.500 milions de pessetes d'un pressupost fet, perquè la informació que tinc jo és que exactament és a l'inrevés: no existeix absolutament res. Aquí hi ha una voluntat política, que ha manifestat el senyor Noguera, que es fa durant l'any 92 aquestes obres d'abastament d'aigües a Osona sud. El Departament corresponent a mi el que m'informa, senyor Noguera, és que aquesta obra no està encara prou definida perquè pugui tenir una aportació específica, no ja en el text articulat –cosa que com ja he assenyalat ens hi anirem oposant per raons que explicat–, sinó ni tan sols en l'annex d'inversions, perquè aquesta obra no té projectes en tràmit, se m'informa, ni s'ha fet informació pública, ni existeix concessió ni compromís econòmic per part de cap part eventualment afectada.

Per tant, comprendrà que nosaltres no podem posar aquesta disposició addicional que no té una concreció jurídica en l'annex o en el complement del text articulat, i per això hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 247, sí...

(*L'I. Sr. Noguer demana per parlar.*)

El Sr. NOGUER: Per contradiccions, senyor President, perquè ell ha dit que no hi havia pressupost i jo he manifestat que sí que n'hi havia, i era per aclarir-li aquesta contradicció.

El Sr. PRESIDENT: Bé, bé, interessant.

El Sr. NOGUER: En tot cas, senyor Escudé, a vostè l'han informat malament i ho lamento, ho lamento perquè sí que existeix un pressupost, elaborat per uns tècnics a proposta del Consell Comarcal, i fins i tot hi ha 90 milions de pessetes concedits ja en el Pla Únic d'Obres i Serveis per als pròxims quatre anys.

Per tant, informi's millor i veurà com sí que hi ha projecte i fins i tot un pressupost.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Sí, el senyor... té dret a un torn...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Jo voldria desmentir no el que diu el senyor Noguer, sinó el que ha dit algun company seu —i ara em sembla que és el moment de fer-ho— quan se m'ha adreçat a mi dient: «vostè, com a membre del Govern...» Jo no sóc membre de cap govern i potser per això no en conec el contingut exacte. Ara, jo diria, senyor Noguer, que la contradicció no hi és, perquè vostè em parla d'un projecte aprovat per un consell comarcal; parla d'una dotació que es carreguerà al Pla Únic d'Obres i Serveis. Jo li parlo, aquí, d'una obra, com semblava, d'infraestructura, a càrrec directament del Departament competent de la Generalitat de Catalunya i em sembla que continua essent vàlid això.

En tot cas, si vostè coneix aquesta informació —i no dubto que sigui certa—, aleshores, doncs, vostè estigui tranquil i aquesta obra ja es farà d'acord amb aquestes previsions que vostè explica i que aleshores encara, amb més causa, no cal interposar aquesta petició en el Pressupost de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 247; la senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ i CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor President. Agruparé, si no hi té cap inconvenient la Presidència, un conjunt d'esmenes que seran la 247, la 254, la 263, la 291 i la 321.

Són un conjunt d'esmenes que potser no estan gaire relacionades, però, com que el senyor Escudé té una gran capacitat de tractar diversos temes alhora o bé un darrere l'altre, però bé canviar, en tot cas, amb certa facilitat els temes, crec que no hi farà pas cap inconvenient.

La primera esmena, la 247, és una esmena que fa referència al Pla de Sanejament a incloure en el capítol d'inversions de la Junta de Sanejament tot un conjunt de depuradores. Perquè nosaltres hem pogut comprovar que en el Pressupost de la Junta de Sanejament només hi figuren conceptualment cinc depuradores i, en canvi, hi ha una quantitat global de 4.000 milions de pessetes, no comarcalitzat, i ens sembla que a desembre del 91, que no se sàpiga quines són les depuradores que es faran durant l'any 92, amb tota la història que té el tema de sanejament i amb el problema que estem arrossegant, ens sembla, en certa manera, greu, i més quan aquest any, des d'aquest any tenim una nova Conselleria de Medi Ambient que s'ocupa d'aquests temes, i hi trobem a faltar aires nous, diferents, que concretin.

Per tant, en aquest ordre de concretar, a nosaltres ens agradaria que s'especifiqués concretament tot un conjunt de depuradores que no solucionarien pas el problema globalment, però sí que solucionarien una part de la greu contaminació que pateixen, sobretot, els dos rius més importants de Catalunya: el Besòs i el Llobregat, i quedarien millorats substancialment. Són les depuradores de Torelló, del Vendrell, de Terrassa, de la Llagosta, de Montornès, de Rubí, de Lleida, de Caldes de Montbui i també el sanejament global del riu Anoia i de la riera de Rubí.

Tindrem ocasió segurament de parlar una altra vegada d'aquest tema en l'esmena a la totalitat, però, en tot cas, ens agradaria que es fes aquest desglossament, perquè així sabríem quines són algunes de les obres que l'any vinent es faran, i quedés absolutament concretat.

L'esmena número 321 és una esmena que fa referència al cànon, a l'increment del cànon de sanejament i a l'increment de la tarifa, també, de sanejament.

En l'Avantprojecte dels Pressupostos, la proposta que ha fet el Grup de la majoria és d'un increment del cànon de sanejament tant per a l'ús domèstic com per a l'ús industrial d'un 11%. Aquest increment s'ha vist modificat per una esmena del mateix Grup de la majoria que va ser aprovada en Comissió i es van deixar, per tant, tots dos usos amb un increment del 7%; és a dir, hi ha hagut una rebaixa, pràcticament, de quatre punts, però la nostra esmena va en el sentit d'aconseguir que el cànon i la tarifa de sanejament es mantinguin igual que l'any passat; és a dir, que no es produeixi cap increment.

Per quines raons? Perquè l'usuari, en aquests moments, té carregats en el rebut de l'aigua dos cànon: el cànon hidràulic i el cànon de sanejament, que han incrementat molt l'import dels tributs de la Generalitat. També, perquè la Llei de la Junta de Sanejament es ve aplicant només parcialment; és a dir, només es ve aplicant en la mesura que aquesta Llei serveix per recaptar i per incrementar el cànon, any rere any, i això no ve acompanyat de la segona part o del segon dels objectius que havia de complir la Llei, que era executar les obres de sanejament. I, per tant, en aquest sentit nosaltres creiem que caldria no incrementar el cànon.

Tinguin en compte, per exemple, que en la zona 5, que és la zona on hi ha la recaptació més important, l'any 83 el cànon de sanejament era de 2,9 pessetes, i per a l'any 92 es proposa que sigui al voltant de les 28 pessetes; per tant, amb menys de 10 anys, s'ha multiplicat per deu aquest cànon.

També, una altra raó de les que donem abans d'incrementar el cànon, creiem que el que s'ha de fer és aflorar tots els que no paguen perquè la recaptació sigui justa i el cànon sigui just. Per tant, abans d'incrementar els preus als que ja estan posats dins de l'ordinador s'han d'anar buscar els que estan encara fora de l'ordinador, i amb aquest gruix important, si se sumés els que en aquests moments estan pagant i que s'està recaptant, segurament es produiria un increment de recaptació sense haver d'incrementar el cànon.

I no ens diguin, en la rèplica, que el fet que la proposta socialista vagi en el sentit de no incrementar el cànon això farà que les inversions no es puguin incrementar, perquè no hi ha una corresponsabilitat directa, perquè els fons de la Junta de Sanejament no forçosament han de venir del cànon de sanejament, sinó que poden venir de molts altres indrets. Per exemple, poden ser aportacions directes dels Pressupostos de la Generalitat,

poden ser endeutament, poden ser moltes altres possibilitats. Per tant, no hi ha una relació directa entre l'increment del cànon i la inversió.

Per totes aquestes raons, nosaltres considerem que el cànon per a usos domèstics s'ha de mantenir igual que l'any passat, i, en tot cas, la puja si s'aplica al d'usos industrials del 7% la considerem correcta. També a l'esmena a la totalitat, segurament, podrem tornar a parlar d'això.

I un tercer tema relacionat amb el tema de sanejament, que és l'esmena 263, fa referència al Pla de Sanejament sobre els purins. Aquest és un tema que ja n'hem parlat algunes vegades aquí, i a través de la Junta de Sanejament i a través de la Llei que varem aprovar en aquest moment disposem d'un pla de sanejament que contempla el sanejament dels residus urbans i dels residus industrials, però no existeix cap pla de sanejament de purins; és a dir, que contempli el sanejament de les zones sobretot ramaderes del país.

Evidentment, a les comarques de Girona, a les comarques de Lleida, aquest és un problema important i que cal afrontar —i a Osona, com em deia ara el senyor Nadal—, és un tema transcendental perquè alguna vegada he dit i, de vegades, doncs, sembla que fa riure, però, a Catalunya hi ha sis milions de persones, però també hi ha sis milions de porcs, i, per tant, la contaminació que produeixen aquests és important, i si no s'afronta aquest tema tindrem dins de poc temps una problemàtica important perquè no podrem adaptar-nos a les directives de la Comunitat Econòmica Europea, i llavors haurem de córrer molt i hi arribarem tard.

Per altra part, si es fes aquest Pla —a part de la importància que tindria per al sanejament—, també molts municipis de Lleida, de Girona, expectats per aquest problema, crec que tindrien una molt millor consciència a l'hora d'haver de recaptar el cànon, perquè veurien que el cànon de sanejament també s'utilitza o també va encarat a solucionar alguns dels seus problemes prioritaris, que són els dels purins i no pas els dels residus industrials.

Per tant, nosaltres creiem que seria bo que el Govern de seguida fes el Pla i també l'intentés aplicar amb el màxim de rapidesa possible.

Una altra esmena que ja no és de sanejament, sinó que és diferent, l'esmena 254, relativa al funicular de Montjuïc i que també hem defensat altres anys.

Tots els funiculars que hi ha a Catalunya: el de Gelida, el de Núria, el de Montserrat, també els que hi ha a les estacions d'esquí, són finançats íntegrament pel Govern de la Generalitat, tant en les seves inversions com en la seva explotació; en canvi, el funicular de Montjuïc no ho és ni en una cosa ni en l'altra, tot i la importància que té i que tindrà l'any que ve per la qüestió dels Jocs.

La il·lustre Diputada, senyora Gràcia, en la Comissió, perquè vaig ser..., també vaig defensar aquesta esmena en la Comissió, em va donar una resposta: que no es podia subvencionar el funicular de Montjuïc perquè era propietat de l'Ajuntament de Barcelona. Em sembla un argument tan poc substanciós!, perquè, és clar, per aquest argument, per exemple, s'hauria de parar immediatament la repoblació de la muntanya de Montserrat, perquè, és clar, no deu pas ser propietat del Govern de la Generalitat! I també, per exemple, subvencions a les aportacions que fa l'Estat o la mateixa Generalitat al Metro de Barcelona, doncs, potser també s'haurien de parar i altres. És una raó tan

poc fonamentada, que no s'aguanta. I en els Pressupostos d'aquest any podem veure com, per exemple, al funicular de Núria s'hi destinen 247 milions de pessetes; i a l'estació, per exemple, d'esquí, de la Molina se n'hi destinen 145. Amb aquesta esmena que nosaltres presentem es demana l'aportació..., que es faci possible una aportació de 400 milions de pessetes per al funicular de Montjuïc —una xifra bastant mòdica i, per tant, creiem que si la comparem amb els altres és absolutament assolible per part del Govern.

I l'última esmena que defensaré, la 291, és la que fa referència al fet que el Govern engegui, al més aviat possible, un pla global per a la zona de Gallecs. Aquests dies, fa pocs dies, també es va veure en Comissió aquesta qüestió. La zona de Gallecs és una superfície que està al Vallès Oriental, al pla de la comarca, que té una superfície considerable de 1.472 hectàrees que afecta set municipis i que va ser traspassat per l'INUR, va ser traspassat a l'INCASOL.

En aquests moments és una superfície considerable la qual des de l'INCASOL ja s'ha gestionat alguna part d'aquestes hectàrees. L'any 91, l'any 81, perdó!, hi va haver una resolució del Parlament de Catalunya en la qual es va arribar a dos acords o a dos punts. En el primer era la utilització d'aquests terrenys com a ús agrícola, i la segona part de la resolució era no actuar per sobre de la B-30 —perquè aquesta zona està creuada per l'autopista B-30— mentrestant no s'aprovi el Pla Director Territorial de Catalunya.

Doncs, què ha passat? A hores d'ara, aquesta resolució té un incompliment important; el primer punt, més o menys s'ha complert: la destinació d'aquests terrenys a ús agrícola; però, la segona part del punt, no. Hi ha en aquests moments un incompliment considerable d'una resolució del Parlament de Catalunya.

Aquesta zona, en aquests moments, està absolutament degradada, hi ha incendis en les zones de bosc, hi ha importants problemes de prostitució, de drogues, d'abocadors, una quantitat important de masies que cauen, i nosaltres el que creiem que seria oportú és, amb tota urgència, que es fes un pla global de Gallecs, amb la participació i la coordinació de tots els municipis perquè cada un aportés el que cregui convenient amb vista a l'ordenació urbanística d'aquest sector.

En Comissió es va dir que aquesta iniciativa l'hauríem de portar els ajuntaments, però en ser un terreny propietat de l'INCASOL ens sembla que el Govern de la Generalitat hi té responsabilitats directes, per ser-ne el propietari, i en segon lloc perquè les competències, en tot cas, crec que s'haurien de debatre conjuntament ja que la zona és d'una importància vital per al Vallès Oriental.

Per tant, amb tots aquests arguments, donem per defensades aquest conjunt d'esmenes, i esperem aconseguir el vot favorable de la majoria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Abans que actuï el senyor Escudé, a títol orientatiu haig de comunicar a les senyores diputades i als senyors diputats que encara manquen per arribar a l'estat de despeses 50 esmenes, i anem a una velocitat de 18 esmenes per hora, a títol orientatiu.

El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, m'ho posa, vostè, molt difícil. Per altra banda, estic aclaparat per les manifestacions de

la senyora Martí, i lleugerament eixordit pel seu volum de veu. Jo suposo que el que ha dit la senyora Martí, que no admetia que jo li digués determinades coses, que és el que li haig de dir, era un recurs dialèctic i que em permetrà, doncs, que almenys li ho digui —després serà convençuda o no serà convençuda—, perquè és clar, aquí, la senyora Martí ha parlat de tot: ha parlat de cases que s'ensorren, de sis milions de porcs, de les actuacions de la Junta de Sanejament, de l'actuació a Gallecs. Realment, fins i tot, senyora Martí, un moment he estat —allò que es diu ara— al·lucinat perquè m'ha semblat que l'esmena que vostè defensava en segon lloc era la 258; després ja he vist que no, que era la 254, però clar, he vist la 258 que parlava de drogaaddicció i realment el meu... la meua admiració pel polifacetisme de la senyora Martí pujava encara de to. Després ha tornat a la 254, que són temes més lligats amb els altres.

Deia això, que la senyora Martí em prohibeix parlar del que li haig de dir, perquè, és clar, si no li digués això, senyora Martí, és que realment acceptaria que vostè ha descobert la quadratura del cercle; perquè per un cantó, a l'esmena 321, no vol que s'incrementi en absolut, que no tingui recursos la Junta de Sanejament amb càrrec a aquest cànon i, per altra banda, a la primera esmena que vostè ha defensat, la 247, diu que en el programa de l'any 92, només, per començar, s'hi ha d'incloure l'«execució» no l'«inici», sinó l'execució de les estacions depuradores i tota una pila de municipis que vostè, o de zones, que vostè ens posa.

I és clar, aleshores, l'únic argument que m'ha semblat o l'únic camí que vostè ens deixava oberts entre si Escilla i Caribdis del no-augment i la gran proliferació d'obres, és a dir: «escolti'm, empaiti els que no paguen i endentin-se». La veritat, em sembla que aquest camí s'ha de seguir, evidentment, com l'estan seguint la Junta de Sanejament i els organismes competents, però tan com per a això, amb escreix, suposar que hi haurà possibilitat de finançar sense tocar els ingressos, doncs, aquestes obres ens sembla que no són viables o que almenys, difícilment, són viables i, per tant, no ens sumarem a aquesta petició.

Per altra banda, hi ha una cosa que vostè coneix perfectament, que les actuacions de sanejament es troben dins cadascun dels plans de sanejament, i aquests plans de sanejament són aprovats inicialment per un organisme: el Consell de Direcció de la Junta, i definitivament pel Govern de la Generalitat, d'acord amb un procediment legislatiu, legal, establert.

I aquí hi ha unes actuacions i no unes altres i, per tant, no tindria sentit que a través del Pressupost diguessin tot això.

Vostè, suposo, coneix..., molts diputats i diputades coneixem les manifestacions, la presentació en públic que el Conseller, l'honorable Conseller senyor Vilalta, ha fet d'aquest programa de sanejament; d'aquí a l'any 97 hi ha aquestes obres i moltes altres, algunes s'estan acabant, altres estan en fase d'estudi, altres es faran més endavant i, per tant, dintre d'aquest terreny de prospecció de futur, podríem estar d'acord, però no, evidentment, amb el caràcter imperatiu que vostè pretén incloure-ho en el Pressupost d'enguany.

Quant a l'esmena número 254, és clar, aquesta partida, la partida 04.03.761.02 d'ajuts extraordinaris als ens locals, com indica el seu nom, és per atendre equipaments, infraestructures i serveis dels ens locals de caràcter bàsic i que permeti cobrir urgències no incloses al Pla d'Obres i Serveis.

Pensi que l'increment establert en aquest Projecte de Pressupost en relació amb l'any anterior és del 4,3%. I, per altra banda, per aquest caràcter d'urgència per transferències de crèdits —allò que vostès han criticat quan parlàvem de les primeres partides del Pressupost—, durant l'any 91 per atendre aquests ajuts extraordinaris s'ha hagut de fer una transferència de crèdit de certa importància. Aleshores, davant aquest caràcter obert i no com vostè diu que la senyora Bosch li va dir en Comissió, no perquè sigui propietat de l'Ajuntament de Barcelona, sinó que aquest funicular de Montjuïc pel seu caràcter no s'ajusta a aquests ajuts extraordinaris, doncs, nosaltres ens oposarem que aquesta aplicació financi l'obra que vostè pretén.

Per altra banda, hi ha l'esmena 263 que parla del sanejament de purins. Aquest és un tema —i crec que vostè ho ha dit— que s'hi ha treballat molt. És un tema important en una sèrie de comarques, les que vostè ha anunciat, les que el senyor Nadal, senyor Manuel, ha dit i alguna altra comarca que trobaríem i, en definitiva, aquesta és una matèria que és competència —tal com marca l'article 4, lletra b, del Decret 67/91, sobre competències— de diversos departaments i funcions del Departament de Medi Ambient i, per això, dintre del Departament de Medi Ambient, hi ha una Direcció General, la Direcció General de Qualitat Ambiental, que ha recollit l'experiència de tot un any, d'un pla pilot de purins que s'havia endegat prèviament pel Departament d'Agricultura i per l'antiga Junta de Sanejament i com a fruit d'aquest estudi el Departament de Medi Ambient considera que la solució d'aquest problema passa per l'adopció d'unes directrius de reducció en origen i racionalització de l'ús agrícola, com vostè apuntava en col·laboració amb els ramaders, amb els agricultors, amb l'Administració local i que només amb caràcter secundari s'haurien de prendre —i complementari— altres determinacions, per això el mecanisme..., almenys vostè no hi estarà d'acord —ho comprenc—, però el mecanisme que li sembla més adient per solucionar el problema d'aquests excedents de purins passa per aquest camí que li he assenyalat i no per elaborar un caràcter, un pla d'aplicació general quan no és aquesta la finalitat perseguida.

Finalment, pel que fa a l'esmena número 291, vostè ens ha retret el que l'il·lustre company meu, suposo, li va dir en Comissió sobre la Proposició no de Llei que sobre aquest tema vostè va presentar. Perquè, ens agradi o no ens agradi —o no els agradi—, més o menys, moltes de les peticions que vostès fan en aquest debat —i que és legítim fer-les i no els ho retrec pas— són perfectament assumibles com a proposicions no de llei i, per tant, vostè aquí el que fa és repetir una proposició no de llei i, és clar, lògicament la meua resposta i que a mi, almenys a mi, em sembla coherent és dir que els ajuntaments són aquells que tenen aquestes competències per revisar els termes municipals respectius i en aquesta zona hi ha una sèrie d'ajuntaments que ja ho han fet: l'Ajuntament de Palau de Plegamans, de Mollet, Santa Perpètua, Parets i, potser, algun altre.

A més, vostè demana, vostè demana senyora Martí, encara que em digui que no amb certa indignació, vostè el que demana és que el Pressupost —el Pressupost— digui que es farà un pla d'ordenació global en col·laboració amb els ajuntaments. Vol dir que vostè ja no obliga qui és el receptor i aplicador del Pressupost, que és el Govern, el Consell Executiu de la Generalitat, sinó també l'Administració local.

Si això fos una proposta del nostre Grup, vostès dirien que trepitgem la independència dels municipis. No se m'enfadi, senyora Martí.

Bé, jo continuaria per aquest camí, comprenc que no li dóna satisfacció i, per tant, doncs, em sembla que amb els arguments que he donat fins ara és més que suficient la justificació de la nostra oposició, senyor President, a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé.

Passem a l'esmena 248 del Grup Socialista.

Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat...

El Sr. RAÑÉ: Senyor Rañé, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ...senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Bé, senyor President, amb el seu permís agruparia la defensa de l'esmena 248, la 249 i la 253. I seguint una mica aquesta planificació horària intentaré cenyir-me al nou temps que convencionalment estem agafant, que dóna una mitjana de no dos minuts i mig, sinó d'un minut i mig, a 18 esmenes per hora. Són tres minuts entre la intervenció i les rèpliques. Estem retallant ja el temps i jo crec que és un treball de tots intentar fer-ho.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat ja s'ha adonat que no hi ha cap planificació per part de la Presidència, sinó a títol orientatiu els he donat unes dades sobre la velocitat de creuer del plenari.

El Sr. RAÑÉ: Molt bé, senyor President. Amb la intensitat que puguem, perquè llavors no es prengui malament perquè la intensitat, de vegades, si la concentrem en el temps sembla que sigui amb més força —almenys ho diuen així les lleis físiques. Amb la intensitat que puguem —ho repeteixo— intentaré defensar aquestes tres esmenes que des d'un plantejament del que dirien els nostres avantpassats d'origen fenici són —és a dir, amb una orientació comercial—, són esmenes bones, boniques i barates. Les tres esmenes que defensem són bones, boniques i barates. Les he dit al principi i les repetiré al portaveu de la majoria: la 248, la 249 i la 253. Ho havia dit al principi, però potser no n'havia pogut prendre... segur que si repassem el *Diari de Sessions* apareixerà.

El Sr. PRESIDENT: No, no: segur que ho havia dit.

El Sr. RAÑÉ: Des d'aquesta perspectiva, la primera, la 248 i la 253 tenen una metodologia i un plantejament comú, no suposen cap despesa addicional, sinó que el que planteja la primera esmena, la 248, és que els recursos que el Govern ha destinat per a la generació, la posada en pràctica d'un pla de promoció del turisme social, es faci d'una manera, si és possible, consensuada amb els agents socials i, concretament, amb les organitzacions sindicals de caràcters més representatius.

Aquesta és una esmena congruent amb la contesta que es va donar l'any passat al voltant d'aquest mateix tema, que es va dir: «No us preocupeu, ja esteu parlant, possiblement arribareu a acords». Després, amb les converses que hi havia l'any passat amb els sindicats, aquest va ser un tema que no va reeixir i va quedar damunt la taula.

Com aquest any no hi ha cap previsió de fer cap taula de negociació al voltant d'aquest tema i és un pla que, fonamentalment, està dirigit vers les organitzacions sindicals, sembla lògic que, alguna cosa que es vol fer amb les organitzacions sindicals, es compti amb el criteri de les organitzacions sindicals. Per tant, és una proposta conseqüent amb els objectius del Govern i per millorar el seu plantejament.

L'esmena 253 —ho repeteixo— té aquesta metodologia i vol fixar prioritats, allò que ens demanava el senyor Escudé insis-

tentment és el que volem. Volem que una partida com és l'11.04.480.01, destinada a finançar altres programes d'ocupació..., tenim, prèviament, amb el Pressupost, amb l'estat de despesa un conjunt de programes específics i, després, hi ha una partida d'unes determinades quantitats que el nostre plantejament no és que s'exhaureixin completament per posar en marxa un pla de foment de l'autoocupació, sinó que prioritàriament, per tant, li donem la capacitat al Govern de poder fer, també, altres experiències i experiments i altres programes d'ocupació. Però entenem que, en aquests moments, per superar la cultura del subsidi dintre del món de l'atur, un dels elements bàsics és poder generar, com ja hem demanat reiteradament en marxa, un pla de foment de l'autoocupació que passaria per la idea d'ajudar que els aturats, recollint aquell sentiment cultural tan arrelat al nostre país de generar-se el seu propi lloc de treball, també puguin generar-se el seu propi lloc de treball. I que, més o menys —ho repeteixo— no poden assolir el suport de la Generalitat per guanyar-se les garrofes de generar-se el seu propi lloc de treball i, per tant, sortir d'una situació com l'atur.

I, per últim, encara que no guardi aquest ordre, però, entendre que és una metodologia d'un tema completament diferent i, per això, segueixo aquest ordre: l'esmena 249. Aquesta és una esmena que tampoc costa diners, perquè aquests diners ja estaven pressupostats i no gastats. Estic parlant d'una esmena que el que pretén és recuperar els romanents de tresoreria que puguin restar del programa, dels programes interdepartamentals de la renda mínima d'inserció.

Aquest any, aquest exercici, que encara no hem clos, de 1991 han estat pressupostats 1.600 milions, 800 de la Conselleria de Benestar Social i 800 de la Conselleria de Treball per abonar les compensacions dels subsidis de la renda mínima d'inserció. Això no s'ha gastat, no hi ha previsions que es puguin exhaurir aquests crèdits, i això, fonamentalment, és una afirmació que té la seva lògica amb la proposta —o almenys així ens ho han dit—, amb la proposta que fan vostès aquest any de retallar a la meitat els recursos per a la renda mínima: dels 800 milions passen a 400 milions per a cada departament; és a dir, no han estat capaços de gastar tots els recursos. I això només podria ser per dues coses, una perquè no hi ha persones que compleixin les condicions per poder-se acollir a la renda mínima; aquesta seria una de les raons, una raó objectiva: no podem gastar els recursos que tenim de renda mínima, perquè no hi ha prou persones necessitades. El que succeeix és que això no s'adiu, ni molt menys, amb els informes que fa la Creu Roja i altres entitats, o Caritas, o altres entitats destinades a treballar en aquest camp i, per tant, no es pot adduir la raó que no hi hagi prou persones en situació de necessitat.

L'altre element és que no hi ha hagut prou agilitat per gestionar aquest programa. Nosaltres reconeixem i som conscients que aquest és un col·lectiu difícil, un col·lectiu desestructurat, un col·lectiu on treballar i poder arribar-hi és difícil, perquè els mitjans i els mecanismes habituals de premsa, etcètera, no arriben pel mateix nivell d'estructuració d'aquestes persones, però —i li reconeixem també que hi ha hagut un intent, un esforç de dotar les estructures intermèdies per poder arribar-hi—, però tot i així, de tot aquest reconeixement no es pot desprendre, en cap moment, que el que no s'han gastat l'any 1991 serveixi per eixugar dèficit.

Evidentment, si hi ha dèficit de la Generalitat, aquest dèficit no pot venir, no es pot plantejar en cap moment que s'hagi de

jugar amb allò que no som capaços d'esmerçar, de gastar per les persones amb més necessitat de Catalunya.

No pot quedar que 400 i escaig milions o els que siguin puguin —o 800, en aquest cas, 400 de Treball i 400 de Benestar Social— puguin tomar a la caixa, perquè no ho hem gestionat bé i, així, tindrem menys dèficit. Des d'aquesta perspectiva entenem que aquesta seria una proposta per poder utilitzar aquests recursos i compensar d'una manera efectiva aquesta reducció tan dràstica que ens hem trobat amb aquest pressupost de 400 milions —ho repeteixo—, la meitat, el 50% dels recursos destinats al Programa Interdepartamental de la Renda Mínima d'Inserció.

Res més i moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El senyor Rañé ha defensat aquestes tres esmenes i en el mateix ordre que ho ha fet, doncs, jo faré el torn en contra.

En primer lloc l'esmena 248 i l'esmena 253, perquè com ell diu, doncs, tenen una finalitat similar, que és la d'aconseguir l'acord, el consens de les representacions sindicals.

El senyor Rañé ens deia —i té raó— que aquestes partides no costen diners, evidentment, perquè el que demana l'esmena 248 fa referència a unes partides existents, no demana variació en la quantia; per tant, el tema del Pla de Promoció de Turisme Social existeix, està finançat.

Amb l'esmena 253 passa exactament igual, la partida a què fa referència, doncs, existeix, té dotació suficient, genera o preveu un pla de foment de l'autoocupació. Tot això, d'acord. Aleshores, on és la diferència entre la posició de l'Administració de la Generalitat i el senyor Rañé? Que el senyor Rañé demana que en la Llei de Pressupostos es posi que en els dos casos, tant en un i altre programa, esmena 248 com la 253, que es disposi d'aquestes partides en funció d'uns criteris, que l'esmena 240 diu: «que es puguin consensuar amb les organitzacions sindicals», i la 253 diu: «si és possible, amb l'acord dels representants d'organitzacions».

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i el substitueix en la direcció del debat l'I. Sr. Vice-president Segon.)

I, a continuació —no ho he dit jo, ni ho dic jo—, el senyor Rañé diu: «aquest acord no es va fer i aquest any ni es pensa possible fer, perquè no està previst celebrar cap reunió».

És clar, aleshores, senyor Rañé, si és així —i no ho poso en dubte, vostè ho diu, serà per part de qui sigui, normalment perquè es posin d'acord es necessiten dos, dues parts—, aleshores, a nosaltres ens sembla, sincerament, que aquestes dues esmenes no tenen pas contingut pressupostari, de cap mena de manera; a través de posar això en el Pressupost no obligarem o no possibilitarem o facilitarem que hi hagi acord. Hi haurà acord o no hi haurà acord. I si hi ha acord entre les parts, doncs, òbviament, el Departament de Treball, que entre els departaments de la Generalitat jo crec que podríem qualificar entre els més sensibles, si més no, per raó de matèria competencial, a les opinions de les organitzacions sindicals, es disposarà d'aquests diners en relació amb això. Especialment, quan es tracta de turisme social, per tant, fonamentalment, destinada als estaments treballadors i l'autoocupació, que per definició també ho és. Ara, no crec que afegíssim re dient: «que es posin d'acord» o «si es posen

d'acord, ho farem així, i si no es posen d'acord...» és la situació actual. Per tant, sincerament, no veig la necessitat d'incorporar aquest punt.

Pel que fa a l'esmena 249, jo crec que, bé, vostè ha fet una sèrie de manifestacions sobre les característiques del Pla, i això es va debatre àmpliament en el seu moment, hi ha hagut interpellacions... Em sembla que les seves companyes, la senyora Barenys i la senyora Fabian, han fet iniciatives parlamentàries sobre això lamentant, potser, el caràcter restrictiu, segons vostès, d'aquestes actuacions. El Conseller va contestar quin és el criteri de promoció i no assistencial, i en això estem totalment d'acord, i, per tant, no ens sembla que aquí sigui el moment de discutir la major o menor eficàcia d'aquest Pla. Ara, vostè, què ens demana aquí? Que, segons vostè —i no ho poso en dubte, ho desconeixia—, hi ha uns sobrants de l'exercici anterior i diu: «doncs, que es posin en aquest exercici».

Això sí, senyor Rañé, que és clar i net i que no cal refiar-se de l'informació que em doni vostè o que em doni un membre del Govern. El Projecte de Llei del Pressupost és clar i senzill. Ara, jo el repassava perquè em semblava haver-ho llegit, però com que no és objecte d'esmenes de ningú, no ho tenia en el meu document de treball.

Si vostè repassa el Projecte de Llei, a l'article 6 «Crèdits ampliables», veurà que en l'apartat tercer, lletra f), diu precisament el següent: «A la secció 11, Departament de Treball, i a la secció 20, Departament de Benestar Social, i en la secció 41, Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, les aplicacions pressupostàries corresponents a la renda mínima d'inserció».

Què vol dir? Vostè ho sap perfectament i si no ho sabia prou perfectament, el debat que vam fer... —quan era? ahir, perquè no recordo quan vam començar aquest debat— sobre les múltiples esmenes a l'article 6 sobre crèdits ampliables, doncs —vostè, m'imagino que hi estarà d'acord—, que simbòlicament posem, incorporem, fins i tot, aquestes pessetes, és inútil i és indiferent aquesta partida; per a l'any 92, si s'aprova el Projecte de Pressupost, serà ampliable, i tot el que hi arribi, doncs, es finançarà. Es finançarà amb aquests romanents que vostè vol incorporar taxativament o es realitzarà amb altres romanents que hagin quedat sense actuació, o, en definitiva —i diguem-ho amb la boca petita— per la finalitat social que té aquesta partida pressupostària i seguint la tònica que ens marcava —i per la qual va ser una mica criticat— el Conseller d'Economia i Finances en el tema de la sensibilitat social, doncs —i ho dic amb la boca petita—, en tot cas hi hauria dèficit; però, en definitiva, seran ateses totes les concessions que es facin en aquesta qüestió.

Per tant, jo li aconsellaria que encamini els seus esforços a ampliar, a millorar, a enfortir la regulació d'aquesta partida, però no em discuteixi la quantia, perquè el que sigui, serà.

Per tant, ens oposarem a aquesta adopció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Escudé. Ara és el torn de l'esmena 250 del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Sí, senyor President, per comunicar-li que defensaré conjuntament l'esmena 250, 283, 287, 290, 294, 316 i 318, i que retirem la 292, perquè ha tingut efectes beneficiosos en el territori on anava destinada.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Molt bé, senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS: Sí, senyor... Abans d'entrar en matèria voldria, doncs, manifestar un parell d'aportacions en aquest debat, molt especialment dirigides al senyor Raimon Escudé des de l'amistat i des del respecte que se li té des del Grup Socialista, (*rialles i remor de veus*) perquè ens ha semblat —i això ho hem discutit tots nosaltres— que el que per a nosaltres ha estat fruit d'un treball intens, que significa una alternativa, que significa unes prioritats, que significa uns criteris i que, per tant, portem que s'incorporin des d'una forma constructiva en el Pressupost del nostre país, des de Convergència i Unió, molt especialment des del portaveu, sembla que sigui un tràmit, purament, reglamentari. I això no és així, senyor Escudé. I, és més, des que algun dels meus companys s'han queixat en aquest sentit, és a dir: «això no és la carta als Reis», «això no és *Les comarques ens visiten*», etcètera, crec que les respostes tenen més fluïdesa i tenen, fins i tot, més contingut.

Dir-li això, que no s'estranyi que nosaltres utilitzem aquest tipus de tècniques, doncs, de les esmenes addicionals i que, en certa part, vostès en tenen la culpa.

Nosaltres vam dir altres anys que, especialment en el que fa referència a infraestructures, el que s'hauria de fer és portar unes inversions acordades per la majoria d'aquest Parlament, acordades per tots els grups parlamentaris, i que això s'hauria de debatre en les comissions; i li'n posaré un exemple: moltes d'aquestes esmenes fan referència a carreteres. Si el Pla de carreteres s'hagués portat a aquest Parlament, si el Pla de carreteres s'hagués revisat en aquest Parlament, si el Pla de carreteres s'hagués actualitzat anualment en aquest Parlament i si en els mesos de setembre, octubre, novembre, des del Departament s'hagués portat en aquest Parlament, segurament, avui hi hauria un acord unànim de quines són les carreteres, quines són les obres públiques que s'haurien hagut de portar en el 92 tenint en compte les despeses ocasionades els anys anteriors.

I, segurament, tot aquest tràmit d'esmenes no s'efectuaria. I així en matèria de sanejament o en matèria de «vivenda» i habitatge, etcètera.

Per tant, per si torna a tenir aquesta responsabilitat, senyor Escudé, li recomano que l'any que ve —l'any que ve; penso que no serà així, però l'any que ve— reculli aquest suggeriment d'una vegada per sempre i que, per tant, puguem tractar el tema de les esmenes amb més fluïdesa i més estructurades en les matèries que corresponen.

Dit això, dir-li que aquestes esmenes totes elles fan referència a temes de carreteres. Tractaré, en primer lloc, el tema de l'esmena 283, que fa referència a la carretera entre Vilafranca, Igualada i Manresa. Aquesta és una carretera que nosaltres voldríem que d'ara endavant s'indiqués ja com a «autovia» o «autopista» i no només perquè sigui una demanda que fa el Grup Socialista, sinó perquè és la terminologia que els alcaldes d'aquestes tres poblacions ja estan donant a aquesta carretera i, molt especialment, l'alcalde de la població més important, que és el de Manresa, el senyor Sanclimens, amb la qual ja parla, per exemple, la *Regió 7* —no hi és; deu estar al passadís—, el 3 de desembre, en el qual ja diu, parla d'«autovia»; i ens sembla molt bé.

És una carretera que ha estat subjecte de temàtica electoral. Recordo que abans de les eleccions municipals, i també crec que en vam parlar en aquest Parlament, es van fer una foto els

candidats de Manresa, d'Igualada i de Vilafranca, cosa que ens va semblar molt bé, dient: «Si nosaltres guanyem les eleccions, aquesta carretera es portarà endavant». I nosaltres vam aplaudir-ho perquè és una iniciativa que nosaltres compartim ja des de fa molts anys.

Darrerament el tema ha anat agafant més volada i es considera necessari aquest eix vertical perquè s'uneixi amb l'eix transversal i amb la xarxa de carreteres i d'aquesta manera unir la Catalunya central amb la Catalunya litoral i facilitar les relacions humanes i comercials entre els ciutadans d'un territori i de l'altre.

Per tant, si és una carretera o una autovia que ja està dissenyada, com diu el senyor Sanclimens, que diu: «es tracta d'agafar aquest projecte que ja està fet, però que està aparcant; es tracta d'agafar-lo, de portar-lo al Departament i dir-li: per les prioritats de l'any que ve, facin els favor vostès d'aprovar aquest traçat; és un traçat que fa falta al país».

Se'ns contesta, i vostè pot contestar a aquesta esmena: «Home, ja s'està fent alguna cosa». Miri, s'està fent un bocinet molt petit, molt petit —jo ho dic perquè vostè deu passar-hi molt poc, per aquesta carretera— entre Igualada i Capellades, que no és més que un millorament de l'actual traçat i que no té res a veure amb el traçat que es demana. És més, des de la mateixa Direcció General de Carreteres ja es diu que encara no se sap com s'ha de continuar aquesta carretera i, per tant, purament, ara el que es millora és la carretera actual, amb la qual cosa nosaltres estem absolutament d'acord, però demanaríem que aquesta part de l'esmena fos incorporada en el Projecte de Pressupostos de la Generalitat.

La segona part és la que fa referència a la carretera 243, la comarcal entre Vilafranca i Sant Sadurní. Tots els grups parlamentaris vam tenir, almenys en la Comissió, el gust i l'honor de parlar-ne, com a conseqüència d'una iniciativa de la il·lustre Diputada senyora Dolors Montserrat fa pocs dies, que va ser aprovada per Comissió, de dir: «Escolti, aquesta és una carretera que aguanta un volum de trànsit molt important, amb unes característiques de trànsit molt determinades, i que continua tenint unes característiques molt, molt, molt antigues. Ja caldria posar-hi mà d'una vegada per sempre». És cert que el Departament està fent uns petits arranjaments de superació d'alguns trams negres, de dos: un, a la Granada; em sembla que l'altre està en terme de Subirats, molt a prop d'un polígon industrial privat que s'ha construït allà, en el..., però que això no es soluciona.

Què demanem? Demanem que es faci una carretera nova entre Vilafranca i Sant Sadurní i que, a més a més, tingui unes característiques especials per suportar un trànsit específic de camions i de tractors que són els que alimenten l'economia d'aquella comarca. En aquest sentit ens agradaria molt, per tant, que també aquesta perspectiva, que no és un diner immediat, perquè significa redactar un projecte, però que sí que és incorporar aquests dos projectes en els projectes de pressupostos de la Generalitat.

L'altra esmena és la 287 que fa referència a les obres entre la regió de la variant del Vendrell a la carretera 340 i la comarcal 246 i que, per tant, també entri dins de les previsions pressupostàries. Vostès saben que entre la carretera nacional 340 es va fer en el seu dia la variant; vostès segurament en són molt usuaris, perquè és una carretera de molta... que s'agafa freqüentment i,

especialment, en èpoques més de l'estiu, però que aguanta un trànsit molt important i que aquesta carretera està creuada per la 246 en el terme municipal del Vendrell i que aquest és un punt que ocasiona grans extorsions en el trànsit i grans problemes a la població i en el territori.

És més, aquesta..., la demanda de la variant i el seu disseny ja ha estat aprovat pel Departament de Carreteres, de tal manera que, fins i tot, no recordo la data, però –juny, juliol d'aquest any–, en el *Diari Oficial de la Generalitat*, ja va sortir el concurs del Projecte. És clar, de forma sorprenent, perquè quan surt en el DOGC, que és el diari oficial, s'espera que en els Pressupostos hi hagi, o bé en l'annex, la partida corresponent, per l'inici d'una obra tan important com és aquesta. I, és clar, aquesta obra no hi és. Segurament això respon o que realment en matèria de carreteres el que es fa és anar dilatant, anar dient: «ja la farem, ja la inaugurarem, ja està en el DOGC, ja l'aprovaré». És a dir, donar llargues per mantenir, des d'una perspectiva d'interès públic, un tema tan important com una carretera i, per tant, això no passa fins al 93-94, o bé és un descuit. Si és un descuit, ens agradaria molt que formés part, també, dels Pressupostos de la Generalitat i, si és donar llargues a aquesta carretera, ho sabrem a través de la votació que realitzarem d'aquí a pocs minuts.

Les esmenes 290 i 294 fan referència a la carretera 246 al seu pas per Cubelles i, l'altra, en el seu pas en el terme municipal de Sitges. Vostès saben que aquesta és la carretera que se'n diu la carretera de les costes del Garraf –per entendre'ns– i que va fins al Vendrell, i que ara tindrà una modificació. Va tenir una modificació notable fa pocs anys, amb la construcció d'una variant; i aquesta variant permetia que les relacions intercomarcals, les relacions interurbanes s'efectuessin sense haver de suportar un trànsit molt elevat, un dels més elevats del país. Aquesta és la carretera, la part diguéssim que toca més a Barcelona, que s'anomena l'autovia de Castelldefels i, per tant, saben vostès que és la carretera amb l'índex diari de trànsit més elevat de tot el país.

Resulta que aquesta variant no està culminada, malgrat les promeses fetes en el 83, 84, 85, en les seves sortides, en els municipis de Sant Pere de Ribes i Sitges venint de Tarragona cap a Barcelona. És un tema que queda pendent i que no se sap per què no s'ha ultimat.

L'altra tema és que amb la construcció, que és l'esmena 294, amb la construcció de la nova autopista, autopista que esperem que aviat s'inauguri i que els habitants de la zona desitgen que s'inauguri –jo personalment sóc favorable que aquesta autopista funcioni al més aviat possible–... és que en el seu accés amb la comarcal 246, no està previst el seu desdoblament, amb la qual cosa inutilitzaria una de les realitzacions positives que ha fet el Departament en eliminar la condició de la variant amb la condició de ser la carretera d'intercomunicació interurbana i, per tant, no costa res que en el projecte, en el projecte s'incorpori el desdoblament i es facin les vies que seran la continuació de l'autopista i les altres vies que seran les comunicacions interurbanes i intercomarcals.

Per tant, són esmenes, com vostès poden veure, de pocs recursos econòmics moltes vegades algunes d'elles, com pot ser aquesta segona, que s'incorpori en el mateix projecte de l'autopista i, per tant, doncs, per què no?, que vagi a càrrec de l'empresa concessionària perquè el que fa és aprofitar-se d'una

actuació pública i, per tant, que pocs recursos esmerçarà el Consell Executiu per solucionar un dels problemes que, en aquest moment –jo ho notifico en aquest moment–, té més preocupada l'opinió pública del Garraf.

L'altra esmena també fa referència a la comarcal 246 i és que dissortadament no hi ha hagut una sintonització en les obres públiques entre la construcció de l'autopista i –diguem-ne– l'autovia –per donar-li un nom– que tindrà el nom de la comarcal 245, que serà la prolongació d'aquesta autopista fins a Barcelona, per descarregar l'anomenada autovia de Castelldefels i per descarregar el trànsit que en aquell moment podrien suportar els municipis per la seva part interior. Aquesta autovia començarà molt aviat les seves obres, si les promeses del Consell Executiu es compleixen; però fins que això passi i fins que l'obra es culmini tenim que hi ha un punt estratègic que està patint greus conseqüències, que està entre el quilòmetre tres i quatre d'aquesta carretera –la 246– sobre el pont del riu Llobregat, abans i després del pont del riu Llobregat, en el terme municipal del Prat de Llobregat, que és on es generen veritables caravanes, veritables cues, veritables –diguem-ne– problemes de circulació.

Així com en altres carreteres o en altres millores, com per exemple, l'entrada a la Diagonal, aquest pont que està fent GISA, aquest pont que té un desnivell de 200 metres entre una banda i l'altra, però que ja està corregit; doncs, s'han fet unes modificacions, unes modificacions de circulació, evidentment amb una despesa prèvia, doncs, no costaria res que també els Pressupostos de la Generalitat tinguessin, també, una petita partida que permetés amb unes obres accessòries i provisionals millorar el trànsit per evitar les congestions de trànsit en aquest punt tan important entre el quilòmetre tres i quatre de la carretera 246, com a conseqüència de la construcció de l'autovia que ha de millorar l'ús de l'autopista del Garraf.

L'altre tema és l'esmena 318, que sembla que és una de les últimes esmenes. Un semàfor, ara parlarem d'un semàfor i parlarem d'un semàfor perquè és un dels semàfors que donaria més seguretat a un dels punts més negres de la xarxa viària de la Generalitat. Des de tots els indrets, des de tots els indrets, senyores i senyors diputats, s'ha aconseguit, s'ha intentat que aquest semàfor s'instal·lés; és més, el mateix Ajuntament ha informat la ciutadania; però, encara més, encara més, l'Entitat Metropolitana del Transport ha regalat el semàfor!, perquè s'instal·li el semàfor, sense que en cap moment, sense que en cap moment l'Ajuntament de Viladecans n'hagi tingut constància.

Resulta, i a la millor és un dels efectes beneficiosos d'aquesta esmena –per això no se n'enruguin, senyores i senyors diputats– que fa dos dies el Director General de Carreteres, senyor Amat, i el Conseller Molins van visitar el centre emissor, que és precisament on es demana que es col·loqui aquest semàfor, i resulta que allà, no a l'Ajuntament, que és on s'havia de dir on aquest semàfor s'havia d'instal·lar, es comunica que aquest semàfor ja s'instal·larà i que s'instal·larà aviat i que per això hi ha un pressupost de 50 milions de pessetes.

Això vol dir que no estem parlant d'un semàfor qualsevol, per això he donat la xifra, no estem parlant d'un semàfor petitot, estem parlant d'un senyor semàfor que regula un trànsit immens i que elimina un dels punts negres del país. I, és una llàstima, és una llàstima que a través de..., finalment d'una es-

mena i de molta pressió, aquest semàfor a la millor s'instal·larà, però perquè no en tenim la seguretat absoluta, ja que vostès tenen la decisió —el Consell Executiu— d'aprovar-lo, presentarem aquesta esmena a votació i ja veurem si aquesta voluntat d'aprovació, perquè no té altre sentit que dir: sí senyor, el Parlament, a més a més, avala la decisió que el semàfor es posi i s'elimini un dels punts negres més importants del país.

I per acabar, l'esmena 250, que fa referència a l'autopista Granollers-Mataró. Aquesta autopista vostès saben que va sortir com a conseqüència, també, d'una campanya electoral. Normalment les carreteres a Catalunya s'utilitzen com a l'època de Prat de la Riba i abans en campanyes electorals, sorprenentment, quan avui forma part d'un disseny de política territorial, de reequilibri, encara s'utilitza amb estructures d'èpoques anteriors.

L'any 88 surt —i em sembla que per algun il·lustre avui conseller de la Generalitat— dient: «escolti, nosaltres farem l'autopista Granollers-Mataró», nosaltres diem: «sí senyor, ja era hora». Des dels ajuntaments de Granollers i Mataró, des del Grup Socialista, tots els grups polítics, tots els ajuntaments volem que es faci l'autopista Granollers-Mataró. Aquesta autopista agafa ressonància perquè queda entortolligada des de la campanya, també, doncs intencionada i electoral que es fa amb el tema de l'autopista 19 de Mataró. Però aquesta autopista no s'està fent encara, jo he sentit en aquest Parlament, he llegit en els mitjans de comunicació, he sentit en les emissores de ràdio i he vist per televisió que aquesta autopista està a punt de començar-se. Sorprenentment, en aquest any, que és el darrer any dels Pressupostos que aquest Govern pot fer, no està a l'annex d'inversions la construcció d'aquesta autopista.

És més, és més, des de cercles més íntims, el mateix Conseller Molins —ho explico perquè el senyor Escudé segurament no ho sap— diu: «no patiu, ara això ja ho farà GISA», i com que GISA no queda sotmesa al control parlamentari, aleshores, perquè, a més a més..., no ho farà. És clar, un agafa GISA, que és el paper, tot el que tenim de GISA en aquest Parlament és en aquest full que diu, a més a més en anglès *from GISA to Generalitat (rialles.)* Escolti'm... aquí ho diu..., res, eh?, enlloc. Aleshores, aleshores, si m'ho permet el Grup de la majoria i el seu portaveu, escolti'm, què diem?, diem una cosa molt senzilla: «s'inclourà la iniciació en el primer trimestre d'aquest any» —és a dir, de l'any en curs, el del pressupost— «d'autopista Granollers-Mataró, dins de les seves previsions pressupostàries». Per tant, aprovar-ho no costa res, simplement és donar curs a una història, a una història, acabar-la i dir: «sí senyor, comencem aquesta autopista, la comencem el 92», aquesta autopista ja forma part d'aquest quart cinturó que ahir en els diaris va sortir publicat i editat i que aquesta autopista deixa de ser un element conflictiu per convertir-se en un element necessari de relació entre el Maresme i el Vallès, entre Catalunya i entre el litoral i l'interior a través d'un gran projecte —que nosaltres avalem— com és el quart cinturó.

Per totes aquestes raons, per totes aquestes raons nosaltres demanaríem el vot afirmatiu. Sé que no el tindrem, sé que no el tindrem perquè ens contestaran, doncs, d'una forma de passar el dia... de no sé què. Si ho aconseguim, si ho aconseguim, jo els vull dir una cosa: nosaltres no farem ús que gràcies a una esmena ho hem aconseguit, direm que estem molt contents, molt contents, molt contents que avui a la tarda en aquests pressupostos hem fet país.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Tomàs. Per al torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyor Tomàs, vostè ha defensat, si no he comptat malament, set esmenes, totes elles de temes de carreteres, i temes de carreteres que ha arribat, malgrat ser un senyor —cosa que m'estranya que alguna il·lustre diputada del seu Grup no l'hagi renyat per aquesta utilització sexista del llenguatge—, ens ha parlat d'un «senyor semàfor», jo no sé que els semàfors siguin ni senyors ni senyores. En tot cas, realment, aquest exemple —sí, senyora... ha fallat, senyora Barenys. (Rialles.)

Bé, doncs, em sembla que aquest exemple d'aquesta esmena —la 218— sembla que és paradigmàtic del que no volia i que nosaltres tampoc volem, com li he dit abans en començar un dels seus companys la primera ocasió, em sembla que era el senyor Noguer, el primer que ha parlat de temes de carreteres, ja he explicat que el Departament de Política Territorial, en general tots, però aquest perquè és molt afectat, perquè vostès mateixos, doncs, veuen que és el que centra els seus esforços d'impuls polític, doncs té un criteri clar i net i que nosaltres compartim. Obres públiques, totes les que convinguin, totes les que siguin possibles, però especificades en el text articulat, aquelles —com he dit— que tinguessin un finançament o una comptabilitat especial, perquè si no arribaríem a això, a l'exemple, que hauríem d'especificar, doncs, on es posen els semàfors. I, realment, Catalunya és un país petit, aquest país que fem entre tots, no aquesta tarda, sinó a totes hores, vostès i nosaltres i la resta de la Cambra i de grups parlamentaris i, per tant, doncs, em sembla que un motiu d'oposició és, doncs, important.

Per altra banda, potser és una mica la curiositat, el senyor Tomàs m'ha parlat de la carta als Reis i *la comarca nos visita*. Això de *la comarca nos visita* ja ho ha dit alguna vegada el seu company, això no sé si va per mi, jo no he dit mai aquesta expressió, entre altres motius perquè no sé què és això; deu ser algun programa d'un mitjà informatiu, *la comarca nos visita* no crec que tingui res a veure, des del moment que vostès representen la comarca i tot el país, no és que ens visitin, és que vostès són titulars de la representació del poble, igual que nosaltres, i la comarca és aquí present i no ens ve a visitar per res.

Però en tot cas, quant a la carta als Reis, això sí que jo ho havia dit, i avui, enguany, no ho he dit, i no ho he dit per una raó... (Remor de veus.) No, no, és que vostès han canviat, millor dit, millor dit: la capacitat d'enginy pressupostari —m'imagino— del senyor Martí Carnicer ha aconseguit una vegada més desbordar les previsions limitatives de les normes interpretatives de l'aplicació del Reglament, de forma que vostè sap, senyor Esteve Tomàs, perquè va ser un dels principals usuaris, que no propietaris, de la mecànica que existia l'any anterior, que consistia que vostè demanava el mateix que ara demana o coses similars i deia: «i el Govern que s'espavili a treure dels capítols I, II, III, IV, dels capítols que vulgui els diners suficients». I aleshores era lògic que els digués: «escoltin això és una carta als reis perquè vostès —diguem-ne entre cometes— tenen una ingenuïtat infantil en creure que els diners poden sortir d'allà on sigui».

Aquest any no els ho dic; és clar, no els ho dic perquè és que això no és una carta als reis, òbviament, això és una declaració

política d'intencions. Jo ja sé que darrere d'aquestes propostes hi ha un desig i per això vostè ens diu que està satisfet que jo li doni explicacions, perquè em sembla que és el que podem aconseguir amb aquest debat: debatre davant del país les qüestions, informar dels problemes pressupostaris que existeixen. La finalitat —i em sorprendria que vostès volguessin fer-me creure que és una altra—, la finalitat jo diria que no és altra, doncs, aquesta, no podria ser la finalitat de creure que a través d'una inclusió o d'una denominació genèrica amb un annex, perdó amb una disposició donada al Pressupost, automàticament aquestes obres tindrien tots els ets i uts jurídics, pressupostaris i comptables perquè es poguessin fer. Per tant, des d'aquesta finalitat és això, és un mecanisme dialèctic i no altra cosa.

En aquesta esmena, 250, a més específicament, és clar, vostè molt adequadament —i li ho agraeixo— parla d'«autopista» i d'«autopista gratuïta», perquè no ens confonguem, i ja dintre d'aquest ambient que vostè ha creat una mica, d'autopistes gratuïtes, com sap, a Catalunya, almenys, només en fa la Generalitat. No, és que vostè senyor Esteve Tomàs, diu —i molt correctament— «autopista», però és que l'esmena no; parla d'autovia, i no és una «autovia», sinó una autopista gratuïta. Aleshores, vostè m'ha donat un motiu de satisfacció i d'orgull quan ha dit: «escolti vostè no ho sap»; però el senyor Molins en el seu cercle d'amics els explica que aquesta obra la farà GISA. Doncs estic satisfet perquè veig que dec ser del seu cercle d'amics perquè la resposta, precisament, diu això: La informació que em passava el Departament era que aquesta obra la faria GISA, i la faria en català i amb diners catalans no *from GISA to Generalitat* que diu vostè.

Bé, aleshores el que diu vostè és veritat, és que el que diu vostè és veritat, perquè la informació que tinc és que el primer trimestre, el que vostè, precisament, ens demana perquè vostè ho sap, també deu ser del cercle d'amics del senyor Molins (*Rialles*.) entre altres motius vostè hi dina més sovint que no pas jo. (*Rialles*.) Vostè, doncs, l'encerta, té raó, el primer trimestre de l'any 92 es posarà en marxa aquesta obra, es presentarà l'estudi d'impacte ambiental, es realitzarà el tràmit expropiatori i continuaran tots els tràmits perquè, si humanament és possible, les promeses electorals o no electorals, el nostre Govern té un especial interès, doncs, en portar-les a terme, perquè sap que després periòdicament, si més no cada quatre anys, el poble pot opinar si se l'enganya o no, si es dona compliment o no a les promeses que se'ls han fet. Per tant, per aquests motius òbviament no podem incorporar-ho per l'argumentació que ja he apuntat abans.

Esmena número 283. L'esmena 283 fa referència a aquest eix Vilafranca-Igualada-Manresa, que és un tema que en aquests moments és una mica vidriós que jo el discuteixi, personalment, perquè estic envoltat de diputats més o menys afectats per aquesta zona i, és clar, vostè, que sap perfectament quina és la situació, ja m'explica la resposta, perquè realment el que hi ha és el que hi ha.

En l'eix Vilafranca-Igualada-Manresa s'iniciarà el tram Igualada-Capellades en l'exercici 92; en el Vilafranca-Sant Sadurní, ja està iniciada la millora dels trams perillosos i es seguirà durant l'any 92. Vostè parla de bocins, això és el que hi ha, això són els compromisos comptables que hi ha; això, pressupostàriament, és el que es farà; s'ajusta parcialment —ho reco-

nec— al que vostè demana, però això és el que hi ha i no hi ha més. I com que vostè —i ara potser és la primera vegada que en parlo—, però vostè aquí tampoc explica els recursos necessaris per fer allò que vostè vol de més a més; recursos que, evidentment, serien en demèrit d'altres inversions de carreteres i aleshores immediatament tindríem els seus companys d'altres zones menys afavorides pressupostàriament que reclamarien, doncs, entenem que ja és suficient com està i que no estem disposats canviar-ne l'afectació ni el redactat.

L'esmena 287; el mateix tema a la variant del Vendrell. La informació que hi ha, suposo que vostè la coneix perfectament, s'està redactant el projecte d'aquesta variant, però, sincerament, no està programada la seva execució l'any 92. Espero que sigui l'any 93, però per a l'any 92 no està programada.

Esmena 290; el mateix a la comarcal 246, al seu pas per Cubelles. El programa que té endegat i preparat el Departament, aquestes millores d'aquesta variant es faran però a partir de l'any que ve, a l'any que ve 93, no 92; o sigui no en el Pressupost i, per tant, tampoc podem recollir aquest compromís, perquè per precisions pressupostàries, per necessitats financeres, no se'ls podia donar satisfacció.

Esmena 294; ah!, sí, el tema que vostè ha plantejat de si els termes municipals de Sant Pere de Ribes, Vilanova i la Geltrú i Cubelles; la informació que he obtingut de la Conselleria de Política Territorial em diu que després de la reglamentària informació pública es prendrà, pel Govern de Catalunya, la decisió sobre el traçat de l'autopista Sitges - Coma-ruga. Aquesta decisió no està presa encara, i segons com sigui la decisió es veurà què cal fer en aquesta comunicació actual que vostè demana que es modifiqui de Sant Pere de Ribes - Cubelles. Per tant, en funció d'aquesta decisió ulterior es veurà si això que demana vostè és necessari o no és necessari, perquè el traçat sigui un altre.

Esmena 316; ah!, el tema de la comarcal 246, direcció Barcelona, que durant la construcció es faci una habilitació. Bé, vostè ens ha donat molts detalls; ha parlat —oi que era aquell?— dels centenars de metres de desnivell. Jo no sé si vostè coneix realment el tema que plantejava; jo, sincerament, no el conec; ara, la informació que em dona el Departament és que aquesta nova autopista, que substituirà o substitueix el trànsit de l'actual comarcal 245, es fa —em diu el Departament— amb un traçat independent i que, per tant, no afecta, en absolut —o no afectarà en absolut— la circulació per la comarcal 246. Per tant, això que demana vostè, si afectés el traçat, però com que és un traçat independent, no hi ha cap necessitat en absolut de fer aquesta adequació de què vostè ens parlava fa una estona.

(El M. H. Sr. President reprèn la direcció del debat.)

I, finalment, l'esmena del semàfor. (*Rialles*.) El «senyor o la senyora semàfor» és un tema —vostè diu que és important i parla de molts milions—, sí, però és que aquest semàfor és un altre semàfor; perquè em diu el Departament —potser no amb tota la conformitat dels meus companys; hi ha algun diputat company meu que diu: «oh, és que aquest semàfor seria interessant, no, és que s'està fent...» Miri, la informació que em passa el Departament és que s'està tramitant l'obra del *round about* «semaforitzat» de les carreteres B-210 i B-204, que, segons els tècnics del Departament consideraven i consideren que és l'única solució útil, mentre —sempre segons els tècnics del Departament, sobre els quals, doncs, perfectament és valid que vostè i qui

vulgui hi discrepi— que aquest simple semàfor, que, doncs, ja pagava i tenia no sé qui, doncs, proposat per l'Entitat Metropolitana del Transport —segons els tècnics, hi insisteixo— no resol·lia els problemes de trànsit ni disminuïa la perillositat. D'aquí que el Departament ha preferit, en ordre a realment solucionar el problema, semaforitzar aquesta cruïlla amb aquesta mecànica que jo li explico.

Per aquest motiu, doncs, no havent-hi especialment cap necessitat d'instalar aquest semàfor cedit tan gentilment, doncs, nosaltres ens oposarem a l'adopció, a la incorporació en el text articulat del Pressupost d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Tomàs.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 255, el senyor Esteve Tomàs té la paraula per defensar-la.

El Sr. TOMÀS: Gràcies, senyor President. Com que no tenim capacitat de replicar, no?, em quedo... no, no, em quedo amb les ganes i, a més a més, quan vulgui li diré on hi ha embussaments en aquesta carretera sobre la qual té els dubtes i el semàfor i tal, no? Però, en qualsevol cas, deixi'm dir-li que jo abans sí que li he dit que si el prodiment de discussió pressupostària es fes tal com jo li he dit, segurament les seves queixes no es formularien. En qualsevol cas, si vostè fa queixes és perquè el sistema parlamentari de discussió d'aquests Pressupostos no es fa de la forma més correcta, especialment quan es fa referència a infraestructures. Vol dir que si haguéssim discutit, senyor Subirà, si haguéssim discutit allò del Pla de Carreteres; prioritats de carreteres, prioritats d'estacions depuradores, prioritats d'habitatge... i haguéssim acordat en Comissió, almenys, aquest tema, segurament avui tindria el suport de tota la Cambra entorn a un projecte de pressupostos per a l'any 92, això és el que vol dir.

Ara entrarem a les esmenes que agruparem a la 255 i 289. Així com en les anteriors esmenes hauríem pogut utilitzar qualsevol dels mils de milions dels 15.000 milions de publicitat que estan incorporats en el Pressupost del 92, diríem que en aquesta, que fa referència al sanejament dels rius, seran molt pocs els diners que la Generalitat s'hauria de gastar, i, a més, la Junta de Sanejament, com vostè sap, després de tants anys d'anar treballant en té molts, de guardats al banc i, per tant, diners suficients, diners suficients com per dedicar-los a la recuperació de dos rius, petits, que són el riu Anoia i el riu Foix.

El riu Anoia era un afluent que naixia al Pou de la Morera, prop de la Fortesa, o bé naixia al Molí de la Roca, de Veciana, o bé al Torrent de l'Olla; és a dir, tots aquests són altiplans de Calaf, de Montmanell i d'Argensola. Començo així perquè era un riu, un riu que a mesura que va passant per les poblacions industrials on hi ha una activitat econòmica i industrial molt forta, va agafant un altre nom, i s'acaba convertint, al cap de pocs quilòmetres, en una de les clavegueres més importants de Catalunya.

En aquesta conca de l'Anoia s'ha fet alguna actuació, hi ha alguna depuradora amb dificultats del seu ús a Igualada, etcètera, però segurament el que més ha afectat la seva contaminació —bona tarda, senyor Conseller— ha estat la indústria. I, precisament, precisament, la indústria és el que no ha estat subjecte a cap mena de control per part de la Junta de Sanejament.

Nosaltres, el que demanem en aquesta esmena del riu Anoia és que es faci possible aquell eslògan ja antic, que va llençar la

Generalitat, que deia «Vida als rius», i que d'una vegada per sempre hi hagi vida en el riu Anoia, a través de molt poca inversió; simplement, sent rigorosos en l'aplicació i que les indústries no puguin abocar les seves aigües brutes i contaminades a les aigües del riu Anoia. Això, no tan sols ho dic jo, ja ho diu el Conseller Vilalta. Al cap de molts anys d'estar governant Catalunya i de tenir Junta de Sanejament i de cobrar un cànon, fins ara no se'ls havia ocorregut que, segurament, si controlessin les indústries que aboquen les seves aigües brutes al riu, tindríem rius nets sense un cost excessiu o molt poc cost per part de la Generalitat.

Per tant, aquesta esmena el que pretén és que s'incorporin en el Pressupost de la Generalitat els recursos suficients, i que s'obtinguin els recursos suficients perquè el riu Anoia quedi totalment sanejat, igual com el riu Foix. El riu Foix és un riu emblemàtic, que acaba en un embassament també molt emblemàtic de l'Alt Penedès —el senyor Parera el coneix molt bé; la senyora Dolors Montserrat, també. És un riu petit —vostè diu que no—; però, aviat, si tot va bé, el podrem invitar que vostè circuli per l'embassament del Foix, net. *(Rialles.)*

És un riu que amb molt poca actuació econòmica, amb molt poques inversions; només controlant les empreses que hi aboquen les seves aigües fecals o algun control de purins aconseguiríem el sanejament d'aquest riu. Aquesta inversió està calculada, segons els últims números que jo conec, sobre 300 o 400 milions de pessetes, i què vol dir que el país disposaria, com a mínim —ja que no pot sanejar grans rius—, de dos rius petits i que demostrariem com a través de la legislació que aprova el Parlament de Catalunya, com a través d'un govern que sigui operatiu, com a través d'una acció decidida s'és capaç, amb poc temps, de sanejar els rius. I el que demanem és això. Per què ho demanem? Perquè el Conseller Vilalta, que va fer una sessió informativa molt interessant fa uns dos mesos, va parlar d'un conjunt de prioritats, i en les seves prioritats no hi és ni l'Anoia, ni el Foix, cosa que lamentem moltíssim.

I dir-los que en el nostre programa, en la nostra tesi programàtica, sí que tenim —el nostre, el nostre—, sí que tenim molt clar que sanejarem, si nosaltres tenim la responsabilitat de governar aquest país, íntegrament el Foix i l'Anoia al més aviat possible, i vol dir l'any que ve. Però, demanem que aquestes esmenes, demanem que aquestes esmenes siguin aprovades i que el riu Anoia, en comptes de tornar-se, en comptes de dir-se claveguera com es diu ara, es digui novament el riu Anoia, com es deia anys enrere.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor President. El senyor Tomàs ha defensat el sanejament d'una sèrie de conques, una, en l'esmena 255, i una altra en l'esmena 289. Ha fet una referència a les manifestacions, a la informació de l'honorable Conseller senyor Vilalta. La resposta que jo li hauria de donar és la que ja he donat prèviament a la senyora Martí, quan en temes similars plantejava, doncs, tota una sèrie d'actuacions en control de residus a un pila de zones del país en aquestes conques i en altres conques, que és que hi ha un programa que efectivament el senyor Conseller de Medi Ambient té previst endegar i que acabarà l'any 89, amb un cost important... Bé, tot el que he dit a la senyora Martí, més també el que li he dit a ella, que la concreció i l'enumeració de les actuacions de sanejament es

troba dintre cada un dels plans de sanejament; que tenen una mecànica d'aprovació, etcètera.

Ara, jo a vostè li vull dir una cosa addicional, que és que aquestes esmenes, en cap cas, a part de les consideracions generals que hem fet, les podríem admetre, perquè vostè em vol embolicar la troca, senyor Esteve Tomàs; perquè tot això que vostè m'explica de la Junta de Sanejament i del senyor Vilalta, vostè, a l'hora d'escriure, a l'hora d'escriure, demana que això ho faci el senyor Molins. Oh, oh, oh, és molt diferent; vostè em crearia un conflicte competencial extraordinari. Llegeixi l'esmena 255 i l'esmena 289 i a totes dues em diu que «entre les obres a efectuar pel Departament de Política Territorial hi ha aquesta.» Ja sé que vostè s'ha especialitzat a demanar coses al Departament de Política Territorial, però no li demani aquestes perquè tindriem algun problema, senyor Esteve Tomàs. I per aquest motiu, si més no, encara que sigui un error, hem de ser escrupolosos amb el redactat, sobretot quan es tracta no de fer un debat polític, sinó d'incorporar-ho a un text imperatiu, com és la Llei de Pressupostos. Per aquest motiu i els altres, que he explicat prèviament, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 256, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula la il·lustre Diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Sí, gràcies, senyor President. Fa un moment el senyor Escudé deia, fent referència al conjunt d'esmenes que estem presentant els diputats d'aquesta Cambra, que són declaracions polítiques d'intencions. Miri, senyor Escudé, nosaltres, si fem les esmenes no és per fer declaracions polítiques d'intencions, sinó per fer impuls de possibles polítiques, que és la funció que tenim els diputats d'aquesta Cambra: impulsar polítiques cap al Govern de la Generalitat. I en aquest sentit, l'esmena 256 és una esmena possibilista, i li explicaré perquè.

Primer, com deien els meus companys aquest matí, perquè no costa cap duro, i això és molt important en aquest moment. I segon, perquè proposem que el Govern de la Generalitat presenti aquest Pla d'Actuació Social –ens hem oblidat de posar «de la Conselleria de Benestar Social», però vostè ja ho ha entès, i el seu assessor, el senyor Codina, també ja ho ha entès, suposo– en el termini de mig any, en el termini de mig any, perquè entenem que hi ha eleccions entre mig i, possiblement, doncs, la Conselleria vulgui començar a treballar i no es vulgui acabar de comprometre, segons sembla que es diu en segons quins llocs.

Miri, si presentem aquesta esmena és perquè han fallat totes les possibles actuacions d'impuls respecte a la Conselleria de Benestar Social, perquè aquest Pla d'Actuació Social estigués ja aprovat l'1 de gener del 1992, que és quan s'havia de presentar en aquest Parlament i a les institucions polítiques i socials. I dic que han fallat totes les possibles actuacions d'impuls d'aquest Parlament i de fora d'aquest Parlament perquè fa un any, exactament un any, l'Assemblea de la Federació de Municipis demanava com a resolució en l'acte de Palafrugell –acte en el qual estava present el Conseller de Benestar Social– que es presentés el Pla d'Actuació Social. Fa un any... Que es presentés per començar-se a discutir. Fa un any, el novembre del 1990, es feia aquesta reclamació i el Pla a hores d'ara no s'ha presentat ni a discussió.

El fet que els ajuntaments diguessin que volien participar en aquest Pla no era per ficar el nas allí on no els toca, sinó perquè precisament el Pla d'Actuació Social és un pla que estableix i planifica les polítiques d'atenció primària molt especialment competència dels ajuntaments i dels ens comarcals. Per això la Federació de Municipis demanava que aquest Pla es posés a discussió a principis de l'any 1991. Tan greu ha sigut aquest incompliment que a l'Assemblea de la Federació de Municipis de l'any 1991 s'ha tornat a plantejar aquesta qüestió demanant que s'iniciï, de manera immediata, el debat sobre el PAS 92-95, perquè fins ara no s'ha fet i fins ara no s'ha fet ni una sola reunió per donar a conèixer l'estratègia d'aquest Pla.

A mi m'agradaria que vostès em diguessin de quina manera hem d'impulsar, esperonar i estimular l'actuació de la Conselleria de Benestar Social perquè planifiqui, i aquest és un tema que ens surt cada any en el debat de Pressupostos; per què la Conselleria de Benestar Social no té uns mínims objectius i plans que coneguem tots i ens posem tots d'acord amb les polítiques a seguir? Perquè la política de benestar social no es fa únicament des de la Conselleria de Benestar Social –com vostès saben i hi estan d'acord–, sinó que es fa també des dels ajuntaments, des de les institucions socials i des de, també, la iniciativa privada, que té concertades places amb el Govern de la Generalitat.

És per aquest motiu que els presentàvem aquesta esmena, que creiem que és totalment assumible i acceptable perquè en mig any vostès, de sobres, poden presentar al poble de Catalunya el Pla d'Actuació Social.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. El senyor Escudé per fer torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President, molt breument. La senyora Barenys m'ha dit que la intencionalitat no era fer un debat polític, per tant no el faré, sinó fer una activitat d'impuls al Govern. Jo voldria dir a la senyora Barenys que no cal aquest impuls perquè la informació que l'honorable Conseller de Benestar Social m'ha proporcionat és que el Pla està elaborat i està en tràmit d'aprovació pel Govern de la Generalitat de Catalunya, i per tant, la previsió que vostè demana que durant el primer semestre del 92, doncs, s'estableixi, doncs és perfectament possible i, per tant, doncs, per aquests motius nosaltres ens oposarem que aquesta especificació s'inclouï com un aspecte de l'activitat pressupostària es tracti com una disposició addicional al text articulat de la Llei de Pressupostos de l'any 92.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 257, del Grup Socialista; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Brunet.

El Sr. BRUNET: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, en aquesta esmena proposem que el Govern de la Generalitat col·laborarà amb el Pla de Revitalització Urbànica, Social i Econòmica del districte Ciutat Vella, de Barcelona.

Com vostès saben, ens trobem davant d'un pla integral d'actuació en una zona del teixit urbà d'una gran ciutat, en aquest cas, Barcelona, molt degradat i amb molts problemes, i davant d'aquesta situació hi ha hagut l'Ajuntament de Barcelona que ha emprès un pla integral que ha actuat en diferents àmbits: en

l'àmbit de l'urbanisme i de l'habitatge, en l'àmbit de les infraestructures, en l'àmbit del benestar social i dels equipaments, en l'àmbit de la mobilitat i de la circulació, en l'àmbit de la seguretat ciutadana i en l'àmbit de la promoció econòmica; o distintes aproximacions variades per tal de concentrar els esforços d'actuació des d'aquests diversos àmbits en una zona del territori i intentar iniciar i proposar un sistema nou d'actuació per part d'una administració pública amb vista a una actuació continuada i sostinguda aconseguir la regeneració d'aquest tipus de degradació de teixit urbanístic, però no solament des de l'òptica purament urbanística, sinó des d'una òptica plural.

En el camp de l'urbanisme destaquen —com vostès saben— actuacions fonamentals de revisar el procés d'ordenació viària del barri; hi ha hagut moltes actuacions però, sobretot, destaca la voluntat de millorar i renovar el parc d'habitatges existent. Això ha implicat crear nous habitatges de promoció pública, rehabilitar l'edificació antiga i, sobretot, potenciar els elements administratius per tal d'evitar problemes i barreres a l'hora de controlar i millorar el procés de renovació de l'edificació i que la burocràcia o control no sigui un impediment per a aquesta renovació del teixit de l'habitatge d'aquest barri.

A nivell de les infraestructures, destaca un esforç continuat i molt fort de pavimentació de carrers i de renovació de la xarxa de serveis.

En el nivell del benestar social i de l'equipament destaca intentar uns únics programes d'intervenció que tots..., que fa referència que serveis personals i serveis socials compensatoris no siguin actuacions diferenciades d'administracions d'un govern diferent segons regidories, sinó que es concentrin i tendeixin a compartir aquest esforç que millori el benestar social i signifiqui una nova concepció en el sentit de permetre una infraestructura d'equipament adequada i, sobretot, que els ciutadans d'aquest barri tinguin la vivència que val la pena i es pot aconseguir un benestar en aquesta..., Ciutat Vella.

Pel que fa referència a un altre dels àmbits, la mobilitat i la circulació, es tracta de facilitar la circulació i el gaudi d'aquest barri per part de la població.

En seguretat ciutadana —com a cinquè àmbit— és un dels elements que caracteritzen l'actuació d'aquest Pla Integral —i no el més important, un d'ells— i que col·labora i reforça i multiplica l'efecte d'actuació en aquest pla integral. I, lògicament, incorpora les diverses entitats en el Consell de Seguretat i Prevenció del districte i es formalitza un pla d'usos de locals, de concurrència pública, per tal d'obtenir una eina important a l'hora, també, d'aconseguir una tranquil·litat i contribuir des d'aquest àmbit al benestar del barri.

Fonamentalment, tots aquests projectes o aquestes actuacions d'àmbits permeten que aquesta regeneració d'aquest teixit urbanístic permeti la recuperació d'activitats econòmiques importants en el barri que estem parlant; d'altra banda, és un dels barris que té valors històrics de Barcelona ciutat i s'hi troba, entre altres, l'edifici en el qual estem parlant i edificis tan emblemàtics del nostre autogovern com la Generalitat; de l'Administració local, l'Ajuntament i edificis de jutjats. Per tant, «a totes llums» s'ha actuat per tal de revitalitzar aquest barri.

Nosaltres entenem i com a conclusió creiem que el senyor Escudé, suposo, escoltarà amb molt interès i hi votarà favorablement. S'ha vist, amb aquest Pla Integral, com el sector públic local té capacitat i acreditació per abordar problemes amb

programes de prou potència com perquè una situació tan degradada pugui, al llarg dels tres anys que ja porta, començar a canviar d'una manera significativa.

D'altra banda, s'ha constatat la viabilitat d'establir concerts entre el sector públic i sobretot el sector privat per tal que el sector públic local, impellant una política d'aquestes característiques, animi la incorporació del sector privat en la revitalització d'aquest barri. Lògicament, tot això ha permès i permetrà crear, que cal continuar-ho, un ambient socio-econòmic favorable a allò important per a la regeneració que és que l'activitat econòmica i social sigui la normal de qualsevol barri de Catalunya.

La importància que té aquesta actuació i l'interès que té que el Govern de la Generalitat hi col·labori es tracta d'una nova actuació molt potent, molt important, del sector públic local i que —com deia ahir el nostre Diputat socialista, company, senyor Oliart— caldria prendre'n l'experiència i la col·laboració del Govern de la Generalitat, per tal de generalitzar aquesta actuació i fer plans integrals en totes aquelles ciutats i viles de Catalunya on hi ha barris en aquest procés de degradació, per tal que amb sengles, amb diferents plans integrals a cada una d'aquestes localitats amb la participació del seu municipi, puguin emprendre la revitalització econòmica i urbanística.

Per tant, una manera de contribuir a afrontar tots aquests problemes seria que el Govern de la Generalitat s'incorporés en aquest important Pla Integral i permetés aconseguir la sinèrgia de la col·laboració de totes les administracions públiques i multiplicar l'efecte benefactor que ha estat fent en aquests tres anys i que continuarà fent en el futur.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Brunet. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President —també breument. Aquí el que es demana, també —m'imagino—, com deia abans la senyora Barenys, es tracta d'una tasca d'impuls, perquè de tipus pressupostari òbviament no ho pot ser, perquè el que diu l'esmena és estrictament el següent: «El Govern de la Generalitat col·laborarà en el Pla de Revitalització Urbanístic, Social i Econòmic del districte Ciutat Vella de Barcelona». És clar, la informació que l'honorable Conseller de Benestar Social ha posat a la meua disposició és dir: efectivament, el Departament col·labora en aquesta activitat de revitalització d'aquesta zona tan tradicional de Barcelona com en qualsevol altra activitat de revitalització d'altres barris postergats d'altres municipis de Barcelona..., però, d'altres municipis de Catalunya.

Però, és clar, és que aquí —com dic— té poca o no té concreció pressupostària, perquè seria impossible saber quin és el compromís pressupostari que s'adoptaria, perquè aquí parla de «col·laborar en un pla de revitalització». Amb això sol potser es podria convèncer el senyor Brunet, però després d'escoltar la llarguíssima exposició de la multitud d'aspectes que afecten des de l'empedrat dels carrers fins a la promoció industrial d'aquest districte o promoció econòmica d'aquest districte, realment seria una insensatesa per part del Govern de la Generalitat que nosaltres, donant-los suport, acceptéssim aquesta esmena, perquè no sabríem a què ens podem comprometre; ens podem comprometre a qualsevol cosa, a centenars de milions o a milers de milions. Perquè, és clar, vostè parla de seguretat ciutadana, parla d'enllumenat, parla dels programes de l'actuació de

L'Administració pública ja actuant, que m'imagino que deu ser la del municipi de la ciutat i del districte... Realment és una concreció extraordinària i nosaltres, fent aquesta manifestació, que reitero que el Departament hi està col·laborant i hi pensa col·laborar en la mesura de les seves possibilitats en totes aquestes activitats, que, òbviament, d'aquesta forma tan imprecisa i tan vaga no podem acceptar el risc que això podria suposar d'unes exigències en aquest moment totalment imprevisibles, perquè vostè, senyor Brunet, ens ha explicat, doncs, els continguts però, de cap manera, ens ha explicat l'import econòmic. No coneixem cap xifra d'aquestes operacions que ens ha dit i, sobretot, vostè mateix parla de «forma potent». Normalment quan una cosa és de forma potent vol dir amb molts diners, almenys amb molts diners una operació d'això.

Per tots aquests motius, senyor President, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena número 257.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena número 258, del Grup Socialista.

El Sr. CARNICER: La senyora Utgés, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la seva defensa té la paraula la senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Per defensar la 258, la 259, la 275, la 276 i la 279.

Primer defensaré en un bloc la 258, la 259, la 275 i la 279. Aquestes esmenes fan referència a tota la problemàtica de les drogodependències i tracta que es dotin de majors recursos aquests programes de drogodependències, sobretot en l'aspecte de prevenció i reinserció.

Al nostre entendre, aquesta problemàtica ha canviat radicalment; ha passat a ser un fenomen individual, és a dir que la societat no el sentia com a seu, a ésser un fenomen col·lectiu i de salut pública. Per exemple: hem estat recollint les dades de Barcelona sobre patologies orgàniques que presenten els toxicòmans i ens diuen, per exemple, que la taxa de tuberculosi entre els seropositius gairebé s'ha duplicat entre el 1988 i el 1990. Els nous casos de SIDA van augmentant en la població toxicòmana i les morts per aquesta malaltia són —la meitat— toxicòmans. Hi ha actualment més morts per la SIDA que per sobredosi. Aquests són uns clars exemples de la importància d'aquesta problemàtica com a problema de salut pública.

És evident que aquesta situació és diferent, per exemple, de la de l'any 1980 quan es van posar en marxa els programes lliures de drogues. Això i tota una sèrie de condicionants socials ens diuen, clarament, que aquest fenomen té una dinàmica pròpia i que no ens hi hem adaptat.

Sempre hem anat a remolc de la demanda, i ara el que es necessita és ser àgils, ser atrevits i no hem de tenir por a posar en funcionament noves iniciatives. Ara, al nostre entendre, és necessari amb la màxima urgència, arribar al major nombre possible de drogaaddictes i amb els mínims obstacles. Creiem que les prioritats han canviat i, com ha assenyalat l'Organització Mundial de la Salut, ja no es tracta sols d'evitar que s'entri en el món de la droga o de retardar l'edat d'inici o de mantenir en el millor estat de salut el drogaaddicte, sinó que ara ens hem de marcar com a objectius prioritaris principals evitar, en primer lloc, que els drogaaddictes es morin; en segon lloc, que no transmetin malalties infeccioses per preservar la salut pública i, en tercer lloc, que abandonin la seva addicció.

És evident que aquest últim objectiu no l'hem d'oblidar mai, que és la millor forma d'aconseguir els altres dos; però pensem que actualment les prioritats han canviat d'aquesta forma.

Per fer això, cal fer dues coses importants: augmentar els recursos, sobretot en programes de prevenció i de reinserció i també —una cosa molt important— una redistribució dels Pressupostos en el sentit que caldrà fer una revisió dels recursos actuals i potser caldrà tancar algunes coses i obrir-ne d'altres.

Què és el que hem de fer perquè els toxicòmans no es morin? És evident que el primer que cal fer és arribar a aquesta població. Cal que tinguem recursos atractius per a aquesta majoria que, per no ser capaçs d'entrar en els centres, no són tampoc capaçs d'abandonar la seva addicció. Per tant, caldrà donar més importància als programes substitutius amb derivats opiacis, que fins ara són els que han demostrat ser els més atractius, per tal d'atreure aquesta població als centres de tractament.

Entenem que cal veure aquesta problemàtica des d'una perspectiva global. Cal pensar que si aconseguim tenir mil pacients en tractament, les mil dosis administrades representen mil moments de risc que diàriament s'eviten. I, això, sense comptar amb els delictes i el seguit de problemes legals i de víctimes que se'n deriven, evitats per aquestes dosis que estem substituint.

Caldrà treballar, per tant, per multiplicar el contacte amb els toxicòmans; ser capaçs d'anar a buscar els que encara són resistents a anar als centres. Això, amb agents de carrers, amb autobusos, pel tractament mòbil, etcètera. Una postura —i ho hem de dir clarament—, una postura de protecció en aquestes situacions són respostes conservadores que fomenten la insolidaritat i la xenofòbia.

Però el segon objectiu que era la necessitat d'atendre les patologies orgàniques, només es podrà cobrir incorporant equips sanitaris als centres. Les dificultats amb les quals ens podem trobar en aquest terreny són, també, de caire pressupostari.

L'any 1990, les morts per SIDA entre toxicòmans per via parenteral foren un 10% més que l'any 1989. El percentatge creix ininterrompudament des del 1985, any en què es van produir els tres primers casos. Caldrà que estem preparats per atendre a persones en greus condicions i que tenen dret a millorar la seva qualitat de vida fins a l'últim moment. Per tant, caldrà que els centres amplïin les seves prestacions. Cal adaptar —ho tornem a dir— alguns recursos, reconvertir-los per afrontar, els pacients, les solucions que estem descrivint.

Aquí m'agradaria fer una reflexió sobre la implicació real de les xarxes sanitàries i socials, normalitzades. Al llarg de tots aquests anys crec que es pot afirmar que la implicació ha estat molt baixa. Fins ara, el diagnòstic de toxicomania per a qualsevol malalt significava la derivació al centre específic de tractament. Eren malalts molestos, poc disciplinats, pertorbadors i, a més a més, els centres de tractament de les toxicomanies estaven preparats i volien assumir la derivació.

El problema és que aquesta tendència a la derivació i a la delegació encara es manté avui, quan l'atenció de les patologies orgàniques es fa més urgent i necessària. I aquí topem amb una inadequació i incapacitat dels serveis. Tots coneixem les llistes d'espera per tractar-se, per exemple, de la SIDA, etcètera; o les dificultats de coordinació, la burocratització, etcètera. Per tant, aquí hi ha un risc de pèrdua del pacient entre el metge de capçalera, l'especialista, el laboratori, el cas i, per tant, es torna a

produir un procés de selecció. Només els més capacitats socialment acaben recorrent tot el circuit i per això és absolutament necessària l'agilitat en les respostes.

Nosaltres creiem que ha arribat l'hora d'integrar els centres específics de tractament de les toxicomanies a les xarxes sanitàries i socials. Pensem que ara és el moment oportú per incloure aquest servei dins del Servei Català de la Salut i que és l'hora de normalitzar el tema de les drogues i de posar fi a les xarxes fora del sistema; i el mateix pensem de la xarxa de serveis socials.

Al cap i a la fi, un dels principis de la no-marginació és el dret a utilitzar els mateixos recursos i les mateixes condicions que la resta dels ciutadans. Per tant, creiem que és exigible un esforç més gran en el sentit de dotar tècnicament i financera-ment tots aquests programes.

També, i per acabar, un comentari sobre el grup més desafavorit: els toxicòmans empresonats, i també els programes d'assistència sanitària a les presons. Vam poder llegir als mitjans de comunicació la mort d'un pres amb una malaltia mental a una de les presons de ponent, lligat al seu propi llit per falta, justament, d'un hospital psiquiàtric penitenciari, o el part d'una reclusa sense atenció mèdica. Aquests són exemples paradigmàtics del que succeeix a les presons en referència a l'assistència sanitària.

L'altre dia també ens deien que en un centre de reclusió de menors a Barcelona, el lloguer d'una xeringa usada, rentada amb lleixiu, costa cinc-centes pessetes i una nova, mil. Aquests preus són una clara demostració que fins i tot els col·lectius més marginats coneixen els seus riscos i, si poden, paguen molt per evitar-los. Amagar la realitat que a les presons no es consumeix droga és una greu irresponsabilitat i una negació del dret constitucional a la salut que tenim tots els ciutadans, drogaaddictes o no, empresonats o en llibertat.

És per tot això que li demanem al grup de la majoria que aprovi aquest conjunt d'esmenes.

Amb referència a l'esmena 276, demanem, també, una partida pressupostària més important per al Programa de Prevenció de la SIDA. Nosaltres creiem sincerament que la informació que s'està donant de la SIDA és molt mínima, sobretot la dirigida a la població general. I això es produeix just en una malaltia que les úniques mesures per reduir la propagació del virus són, precisament, les preventives i, per tant, on és absolutament indispensable l'explicació d'aquestes mesures a través de programes, campanyes informatives i educatives que promoguin una modificació de comportaments.

Però aquesta malaltia té encara un altre vessant que no hem d'oblidar i és que, a mesura que avança la infecció per la malaltia de la SIDA s'incrementa la seva repercussió social i, per això, cal tenir també ben presents els seus aspectes psicològics i socials.

L'augment del nombre de malalts i portadors de la SIDA està donant lloc a tots els països a situacions de rebuig per part dels individus i de la societat; rebuig que no solament es manifesta amb els malalts i portadors, sinó també cap a aquelles persones sospitoses de ser-ho.

Per això, a l'hora d'intervenir tant des de les associacions civils com de les instàncies públiques, hem de tenir en compte que la informació i l'argumentació merament racionals no són suficients per abordar aquest problema. És necessari que també

abordem aquest problema des del seu vessant social i psicològic. És en aquest sentit que vostès hauran pogut llegir a l'editorial d'avui, al diari *La Vanguardia*, que és ben explícit, i diu —l'esmentat editorial— que al 1990 van morir a Catalunya 451 joves per accident i 370 a causa de la SIDA. Continua dient —l'editorial— que aquesta malaltia obliga a fer una sèrie de consideracions i és que la SIDA fa estralls entre els joves. I també insta els polítics perquè col·laborem amb eficàcia a promoure els esforços necessaris per evitar aquesta malaltia. Per això demanem unes partides pressupostàries dignes per tal de fer front a la potenciació de la prevenció de la malaltia i per tal de promoure comportaments i actituds que evitin la marginació social.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Esmena... ah! torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyora Utgés, és la primera vegada en aquest debat que em trobo en una situació una mica paradoxal; paradoxal perquè jo em trobo fonamentalment d'acord amb tot allò que vostè ens ha explicat o, almenys, amb la immensa majoria de les coses que ens ha explicat. Podria fer-li matisacions de disconformitat quan vostè feia referència que no s'utilitzin elements externs a la xarxa —ja sap que aquesta no és la nostra actitud—; podria manifestar elements de disconformitat en el que ha parlat vostè d'uns casos paradigmàtics en relació a presos. Si vostè hagués estat aquest matí a les deu, aquí, a la Cambra, hauria vist com els nostres companys d'un altre Grup, el senyor Saura i la senyora Fabian, precisament, feien unes preguntes al Consell Executiu en relació amb aquests temes i el senyor Bassols ha donat unes explicacions que, almenys jo que les he intentat escoltar atentament, no lliguen massa amb el que vostè ha explicat.

Però bé, amb aquestes petites excepcions i alguna altra qüestió que podria dir, jo, sincerament, estic fonamentalment d'acord amb el que vostè ha dit; especialment vostè ha donat tota una sèrie d'elements tècnics, de necessitats de tractament, de casos o de mecàniques o mecanismes més favorables, més eficients. Tot el que vostè diu és cert quant al fet que aquests dos flagells de la drogaaddicció i la SIDA són temes de gran preocupació i, malauradament, és possible que cada vegada més, almenys en un interval curt de temps a partir d'ara, doncs, seran motius de preocupació de la societat catalana; ara —i per això deia que estic en una situació paradoxal, perquè, estant fonamentalment d'acord amb vostè, realment no podem donar suport a allò que vostè, a l'hora de presentar esmenes, ens demana, com tot seguit intentaré demostrar.

La primera esmena que vostè ha defensat, l'esmena 258, parla d'un programa de tractament de drogodependències als interns dels centres penitenciaris de Catalunya. Aleshores suposo que vostè no ignora que hi ha un decret, el Decret 184/90, del 20 de juny, que va crear precisament un programa d'atenció especialitzada per al tractament de conductes addictives adreçat als interns dels centres penitenciaris de Catalunya.

A partir del primer de setembre de l'any 90 i en funció d'aquest Decret, dins el programa va començar a funcionar a la presó de Quatre Camins un ens que rep el nom de DAE, Departament d'Atenció Especialitzada, i que compta amb autonomia funcional, vol dir que no sols atén els interns a Quatre Camins, sinó a tots els interns, pot acollir interns de tots els cen-

tres de Catalunya. Per tant, doncs, el que vostè demana s'està fent; el Projecte de Pressupost està suficientment dotat i, per tant, doncs, no donarem suport a aquesta esmena 258.

Una cosa similar passa a l'esmena 259 —i lligant-ho una mica amb allò que el Conseller Bassols ha explicat el matí—: hi ha hagut uns casos fortuïts —evidentment sempre es poden produir—; ara, la prestació, la disponibilitat del servei hi és. El Projecte, el Projecte de Llei de Pressupostos per a l'any 92 ja recull unes partides que el Consell Executiu... —i nosaltres donant-li suport també ho entenem en aquest sentit—, considera el Consell Executiu que és suficient: són les partides 12.03.228.02, «Béns corrents i serveis»; 12.03.610, «Inversions en obres», i 12.03.640, «Inversions en equipaments». Per tant, doncs, entenent que aquesta millora de l'assistència sanitària es possibilitarà amb la dotació actual d'aquestes partides, tampoc donarem suport a aquesta esmena.

Quant a l'esmena 275, vostè el que demana és que una partida de Presidència —de Presidència— es dediqui a atencions de prevenció al consum de drogues, especialment a la prevenció de drogues entre els joves. La partida té unes altres finalitats; el Departament de Presidència té moltíssimes activitats, té molts camps d'actuació, per això crec que, si es dediqués a això que vostè demana, potser no vostè, però el seu mateix Grup, doncs, criticaria aquesta difusió excessivament àmplia de les activitats del Departament de Presidència, perquè vostès ens diuen —i és ben cert— que hi ha dintre de l'organigrama del Consell Executiu, del Govern de Catalunya, altres departaments —i concretament n'hi han dos— que no sols són els competents, sinó que són els que ja realitzen aquests programes, aquestes accions de prevenció que vostè demana, que com sap perfectament són el Departament de Sanitat i el Departament de Benestar Social. Per tant, doncs, tampoc podem donar suport a aquesta esmena 275.

L'esmena 276, que parla d'un dels dos temes —fins ara tots eren temes de drogodependència—, el tema de la SIDA..., és clar, vostè, quan ens explicava amb frases punyents aquest problema, ens deia: «A través d'aquesta esmena jo demano partides més importants». De fet, no és així, senyora Utgés. Vostè aquí el que demana és que establirà..., que «el Departament de Sanitat i Seguretat Social establirà mesures de lluita contra la SIDA»; no demana més diners, demana que establirà mesures de lluita.

És clar, al Departament de Benestar Social —i jo crec que vostè ho coneix perfectament—, des de l'any 86, existeix un programa, un programa de prevenció i control de la SIDA, i que porta a terme una acció continuada entre el públic en general i més específicament allò que vostè ens explicava, que era la motivació de la seva esmena, que és partides més importants. Jo no sé si la partida prevista per a l'any 92 mereixerà la seva conformitat, però evidentment ens ha de reconèixer una cosa: que aquesta partida ha augmentat d'un 124% en relació amb la partida aplicable durant l'any 1991. Concretament, l'any 92 hi ha una partida de 71 milions; potser, com dic, vostè la trobarà insuficient, però realment la partida és força més important, almenys en forma relativa, en relació amb l'any 91, i per tant ja li donem satisfacció sense necessitat de recollir aquesta esmena.

Finalment, quant a l'esmena 279, el Departament de Benestar Social, doncs, m'informa que aquestes actuacions que vostè demana d'accions destinades a la reinserció social dels consu-

midors de droga, doncs, també, dintre del programa social de drogodependència, no sols s'està fent, sinó que no sols parla o intenta la reinserció, sinó també la integració social. I aquí és on hi ha la discrepància aquella que jo li apuntava en començar, que el Departament de Benestar Social —i nosaltres amb ell— entén que el sistema, el sistema d'execució d'aquest programa és més de suport tècnic i econòmic des de la Conselleria a les diferents entitats locals i privades dedicades a aquest tema, que no pas a través d'actuació pròpia. En tot cas, l'actuació que es fa des del Departament, des de l'any 1981 —i vostè ho coneix perfectament—, es realitza a través de l'ICASS. Per tant, doncs, tampoc a aquesta esmena hi donarem suport i, per tant, senyor President, anuncio el nostre vot advers a aquest conjunt de cinc esmenes que ha defensat la senyora Utgés.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 260. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Brunet.

El Sr. BRUNET: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Escudé, defensaré l'aprovació per part de tota la Cambra de tres disposicions noves addicionals, podríem dir-ne sanitàries, que són la 260, la 262, la 264 i una, la 306, que fa referència al que en podríem dir política territorial.

Començant per la primera d'elles, la 260, com vostès saben, s'ha acabat el primer any d'entrada vigor del Servei Català de la Salut i encara no s'han constituït els seus òrgans de direcció i participació que estableix la Llei d'Ordenació Sanitària. Aquesta mateixa Llei establia que els Pressupostos que ara tenim l'ocasió de debatre i que deu merèixer l'interès per part de tot-hom..., no hagi pogut ser vist en l'etapa d'Avantprojecte per part d'aquests òrgans de direcció i de participació.

Per tant, per esmenar aquest incompliment de la Llei d'Ordenació Sanitària proposem en la esmena 260 dues coses: d'una banda, que el Govern de la Generalitat posi en marxa durant l'any 1992 els òrgans de direcció i participació centrals i de regió del Servei Català de la Salut —és a dir, «de direcció central» s'entén pel Consell de Direcció, i «participació» el Consell de Salut de Catalunya, i «de regió» de les vuit regions sanitàries en què està dividida Catalunya. Hi ha un decret, del mes d'agost, en què va sortir, però com vostè sap va sortir de tal manera que des del nostre punt de vista no reflectia una cultura participativa per part del Departament i Govern de la Generalitat amb el conjunt de les administracions locals i entitats afectades, socials —per dir-ho d'una manera global—, sindicals, científiques, empresarials, etcètera. I com que això no s'ha fet encara s'ha hagut de negociar la participació còmoda per part de tots aquests afectats. I en aquests moments ens trobem que acabarà l'any, que encara aquesta ordre del passat agost no s'haurà posat en marxa.

Per tant, des d'aquest punt de vista, reconeixent que hi ha hagut aquesta ordre i successives modificacions, sol·licitem de vostès, Grup de la majoria —i de vostè en particular, senyor Escudé—, que durant l'any 92 es posin en marxa ja aquests òrgans de direcció i participació a nivell de regió i centrals.

També —i això és la segona part d'aquesta esmena— sol·licitem que es constitueixin els òrgans de direcció i participació de sector, que és el nivell més baix de divisió territorial del Servei Català de la Salut i que ja constava en l'ordre a què m'he refe-

rit, del mes d'agost, però, com ha reconegut el mateix Departament, era impossible la seva implementació perquè no està fet el mapa de sectors sanitaris, com alguns dels diputats de l'àrea sanitària del Grup de la majoria —el senyor Renau, per exemple; imagino que el doctor Colominas— coneixen prou bé. Per tant, en aquest sentit, això va més endarrerit i, lògicament, cal fer el mapa de sectors per poder saber en quins àmbits territorials, senyor Camps, hi haurà els consells de direcció i participació; prèviament el mapa i, després, la constitució. Per tant, amb aquesta esmena es pretén el que vostès han fet de dues marxes en aquesta aplicació de la Llei d'Ordenació Sanitària, que durant l'any 1992 es compleixin totes elles.

La següent esmena, senyor Escudé, senyors de la majoria, fa referència a una cosa que lligaria les dues esmenes, l'anterior i aquesta: quin interès té el fet que es constitueixin els òrgans de direcció i participació? Doncs, aprofitar la capacitat provada, per exemple, per part del sector públic local en la modernització bàsicament de la xarxa hospitalària comarcal, que és un orgull —i això ho manifesta el mateix Departament, sempre— que ha fet un gran canvi. I, probablement, diríem nosaltres que si el Departament de Sanitat pot mostrar experiències reals, evidents, en dotze anys d'existència, de transformació i modernització d'aquests serveis públics de salut, són justament aquells que han estat en mans del sector públic local.

Entenem a més nosaltres que aquests hospitals, per exemple, ja estan reformats i que, lògicament, la capacitat modernitzadora mostrada en l'àmbit de la gestió podria recollir-se en l'àmbit de la direcció d'àmbits territorials més amplis, els del sector, per exemple, en què lògicament es transformés, també, es modernitzés l'atenció primària, que, com els diputats especialistes en sanitat del Grup de la majoria saben, és on estem molt endarrerits, i el tema de la salut pública, on també estem molt endarrerits.

Per tant, diguem-ne, hauríem de superar —per dir-ho així— la modernització ja feta a nivell hospitalari i passar a un àmbit territorial millor i poder, lògicament, a més a més, resoldre les contradiccions de modernitzar, per exemple, dintre d'un sector sanitari o dintre d'una gran ciutat, purament l'hospital i no l'atenció primària i l'atenció d'especialistes referida als hospitals. Per tant, la segona esmena aquesta proposa que no solament es constitueixin aquests òrgans de direcció, sinó que la seva primera missió sigui complir una de les obligacions que establia la Llei d'Ordenació Sanitària, que deia que en el primer any, o durant el primer any, s'elaboraria el Pla de Salut de Catalunya.

Nosaltres, com que això no s'ha fet, també per evitar aquest segon incompliment de la Llei d'Ordenació Sanitària, proposem que tant a nivell central com de regió sanitària de cada un d'aquests sectors es constitueixin les corresponents oficines mixtes integrades pel Departament i per les corresponents administracions locals que participen en aquests consells de direcció. Per què? Perquè lògicament aquests plans de salut, tant a nivell de Catalunya com a nivell desagregat territorialment, permetin resoldre i inspirin l'elaboració dels Pressupostos de la Generalitat, en concret del Servei Català de la Salut, cada any i puguin, entre altres efectes, resoldre les diferències, els desequilibris territorials que a nivell sanitari hi ha, i no solament territorials, sinó socials dins d'un mateix territori.

Per tant, creiem que les raons que defensem, que aquest Pla de Salut es faci amb aquesta cultura participativa, també el

comparteixen al Grup de la majoria, i això probablement resol-dria una manera de fer un pla de salut, que és el que ha fet el Departament, presentant un llibre amb 241 objectius que nosaltres elaborariem: planificació des d'un despatx, burocràtica o molt tècnica, per una planificació que, en ser participativa, ja des del primer moment permet transformar l'actuació sanitària en els territoris en els quals actua.

Finalment, en l'àmbit sanitari, l'esmena 264 proposa que el Departament de Sanitat i Seguretat Social confeccionarà el Pla de Sanitat Ambiental i Salut Pública conjuntament amb les federacions i associacions de municipis més representatives de Catalunya. Com vostès saben, vostè sap, senyor Escudé, els municipis tenen competències plenes en salut pública. Això ho recull la legislació municipal i la legislació sanitària catalana. La Llei d'Ordenació Sanitària no solament ho recull, sinó que ad-huc ho augmenta.

D'altra banda, també és veritat, tenen aquestes competències, però també vostès saben —segona observació— que l'estructura municipal catalana, on hi han un centenar de municipis majors de vint-i-cinc anys, que tenen una certa capacitat... —perdó, habitants: 25.000 habitants; perdonin el lapsus— tenen una certa capacitat proporcional a la seva grandària per exercir les competències de salut pública que li són pròpies. Però la gran majoria de municipis, uns vuit-cents, no tenen per si sols aquesta capacitat. Si en tercer lloc afegim la responsabilitat darrera i màxima autoritat sanitària que té la Generalitat de Catalunya a través del Departament de Sanitat, tot sembla indicar que la manera més idònia de donar compliment a la legislació vigent és compartir, Departament de Sanitat i administracions locals a través de la Federació Catalana de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis, un pla de sanitat ambiental i de salut pública que assoleixi, a nivell de tots els municipis, situar-nos i recuperar la gran distància que tenim amb Europa, sobretot en sanitat ambiental. I vostès hauran vist en la recent cimera Maastricht com Espanya ha aconseguit un fons de cohesió que finansi accions en el camp mediambiental i que afectaran, lògicament, el de la sanitat ambiental.

Per tant, pensem que la millor manera de sumar esforços i d'assolir que realment tots els municipis de Catalunya siguin saludables i estiguin al nivell tal que permetin la tranquil·litat dels seus habitants, tant en el consum de les aigües, la utilització de les fonts, l'evitació de sorolls —una de les contaminacions més grans que es produeix a les nostres modernes societats—, l'única manera de resoldre això, nosaltres que estem en un país petit, un país en què hem de col·laborar i un país que, sent petit, vol estar dintre de les regions més avançades d'Europa, hem d'eliminar aquesta gran distància que tenim, l'única manera, com vostès saben, a tots els nivells de l'activitat econòmica, industrial i política és la suma i coordinació d'esforços, sobretot si es tracta d'administracions públiques.

Acabada aquesta explicació, que suposo que els ha convençut, senyors Codina i Escudé, hi votaran favorablement i lamentem ja veure que el senyor Escudé, amb els seus gestos característics, sembla anunciar que no, però, amb el temps que té per a la resposta prego que recapaciti i que pugui canviar la intenció que sembla que manifesta, de vot. Faré la meua darrera esmena, la 306, que és de Política Territorial, però té una certa connexió sanitària justament perquè planteja que entre les actuacions a realitzar pel Departament de Política Territorial i

Obres Públiques durant l'any 1992 s'hi inclourà l'eliminació de la contaminació acústica del barri el Pinar, de Rubí, ocasionada per l'autopista Sant Cugat-Rubí-Terrassa, dins de les previsions pressupostàries. Aquí es tracta d'intentar practicar una política que lluiti contra la contaminació acústica que pateix aquest barri, que està al peu de l'autopista, i que a més a més l'autopista ha canviat pràcticament uns sistemes d'accés que hi havia, per l'antiga i actual carretera 1413, que era l'única via que passava al costat del barri. El que aquí emfasitzem és té una contaminació acústica notable, que reconeixia, després que els mateixos municipis haguessin fet —durant l'etapa de construcció— els seus acords denunciant aquesta situació, que recollia, com dic, l'edecte de 19 de desembre de 1989, pel qual el Departament de Política Territorial recollia un acord de la Comissió Central d'Indústries i Activitats Classificades sobre l'avaluació de l'impacte ambiental del projecte de construcció d'aquesta autopista.

L'autopista fa dos o tres mesos que ja està en funcionament, i les pantalles acústiques de les quals es parlava en l'edecte brillen per la seva absència, la qual cosa vol dir que hi ha un incompliment d'una actuació del mateix Departament de Política Territorial que, amb l'aprovació —que espero que així serà, senyor Escudé— per part del Grup que vostè tan dignament representa, repararà la no-realització d'aquest compromís en l'edecte i votaran favorablement aquesta disposició addicional. Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Brunet. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El senyor Brunet, en l'esmena 260, com ens ha explicat, parla de la posada en marxa dels òrgans de direcció i participació centrals i de regió del Servei Català de la Salut. Aleshores, ell ja comença explicant que reconeix que ja s'ha fet un decret en aquest sentit, el mes d'agost, i que ens diu que no li agrada. Bé, però aquest no és el tema, si agrada o no agrada, si dóna satisfacció o si no interpreta exactament igual que el senyor Brunet l'abast d'aquesta posada en marxa. És clar, per part del Departament, la informació que se m'ha donat, coherent amb aquest reconeixement que ens feia el senyor Brunet, és que en l'actualitat s'està procedint de forma progressiva i d'acord amb la Llei d'Ordenació Sanitària a la constitució de tots aquests òrgans —primer, els de direcció i participació centrals i de regió del Servei Català de la Salut; després, els sectors corresponents, etcètera i, per tant, aquest decret és un primer pas. Per tant, això s'està fent. Una altra qüestió, com deia, és si el senyor Brunet se sent satisfet o no amb el contingut d'aquesta posada en marxa, però la posada en marxa s'està fent i —hi insisteixo i ho subratllo— d'acord amb la Llei d'Ordenació Sanitària que marca, doncs, una gradual aplicació o desplegament.

L'esmena 262, sobre el Pla de Salut de Catalunya: el Pla de Salut està regulat, com coneix perfectament el senyor Brunet, que va ser un dels ponents, i un dels ponents importants en l'elaboració de la Llei d'Ordenació Sanitària, està regulat en l'article 62, el 63 i el 64 de la Llei i, per tant, el que està fent el Consell Executiu —i molt especialment el Conseller de Sanitat— és que aquest mandat d'elaborar el Pla, com que surt d'allí, s'està posant en marxa, l'està elaborant, en els terminis i en les condicions que aquests articles fixen i, per tant, el document marc s'està elaborant. Es presenta o està per presentar-se a finals d'aquest any 1991, i culminarà, després de tota la tramita-

ció que aquests articles determinen, amb la presentació del Pla de Salut de Catalunya.

Pel que fa referència a l'esmena 264, sobre la confecció d'aquest Pla de Sanitat Ambiental i Salut Pública, conjuntament amb les federacions i associacions de veïns que demanen exactament el que demana, que aquesta confecció conjunta sigui amb les federacions i les associacions de municipis, una altra vegada jo m'haig de referir al contingut de la Llei, la Llei d'Ordenació Sanitària, a l'article 64 estableix un procediment d'intervenció dels ens locals, que diu que seran escoltats els consells comarcals, que el projecte estigui basat en els respectius plans de salut de les regions i sectors sanitaris, que el consell de direcció de les regions i sectors compten amb participació dels municipis i, per tant, aquests participen en la formació del Pla de Salut, però de tota aquesta explicació que li he donat, queda clar, queda palès que qui hi participa són consells comarcals i ajuntaments, per tant, ja tenen una participació en la confecció, d'una manera o altra, i no les federacions i associacions. En tot cas, senyor Brunet, aquesta és una petició que vostè havia de fer —o que potser va fer, ja— en el curs de la votació de la Llei d'Ordenació Sanitària i no precisament ara, en un tema que —almenys a primera vista, per part meua— no li veig cap vinculació amb un tema pressupostari.

Finalment, tenim l'esmena 306, que fa referència a l'eliminació de la contaminació acústica del barri del Pinar, de Rubí. Ell i jo el coneixem, està molt a la vora dels nostres respectius municipis, i la manifestació que proporciona la informació que em lliura el Departament és que l'autopista en qüestió, que el senyor Brunet hi ha fet una sèrie de referències, de dictàmens i de peticions, la informació és que a l'autopista s'hi han fet totes les actuacions de disminució d'impacte establertes reglamentàriament. Ja veig que això no lliga ni poc ni molt amb el que demana el senyor Brunet, però aquesta és la informació de què dispo en aquests moments.

En tot cas, també en aquesta insonorització addicional no hi veig una especial vinculació amb el tema pressupostari, ni menys com a caràcter d'addició, com esmena addicional al text articulat dintre de la política, que ja he assenyalat manta vegades, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, quant a la inclusió d'obres concretes en el text articulat.

Per aquests motius, senyor President, votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes que, sobre temes sanitaris i tema del municipi de Rubí ha defensat suara el senyor Brunet.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 261. Té la paraula el senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, en aquest Parlament i en aquest Govern s'aplica molt bé la màxima que, «qui no plora, no mama»; és a dir, per tant, plorant arriba un moment que s'aconsegueixen les coses.

Vull dir que és tradicional que les propostes que un any possem al Pressupost i que ens són denegades, l'any següent figurin a l'annex d'inversions i, per tant, haguem aconseguit el que volíem; no l'any que ho proposem, sinó l'any següent. Per tant, ens sembla que aquest treball que fem aquí té la seva utilitat.

Avui presentem la demanda que s'incorpori, com una de les prioritats del Consell Executiu, l'elaboració del Pla d'Accessos a la Costa Brava. És clar, nosaltres veiem que, per part d'altres diputats —d'aquest Grup i d'altres grups—, per exemple, s'està ja

reclamant el desdoblament de l'eix del Llobregat, tots els accessos del túnel del Cadí, etcètera, i ens sembla que és una carretera important, que s'ha de fer, però en aquests moments, doncs, veiem la saturació que es produeix d'accessos a la Costa Brava. Per tant, sembla que és una obra prioritària.

Per altra banda, hem vist declaracions del Director General senyor Amat, i del mateix Conseller, senyor Molins, anunciant que s'està estudiant d'una manera molt forta i quasi de posar en marxa ja aquest any mateix, per exemple, l'accés o el desdoblament de Malgrat a Lloret de Mar —per tant, és una cosa important—; s'està treballant de manera molt seriosa en el desdoblament de Maçanet de la Selva a Vidreres, i nosaltres voldríem que fos un desdoblament que anés de Maçanet de la Selva a Vidreres fins a Santa Cristina d'Aro; s'està plantejant —i així s'han fet declaracions del Conseller Molins— de la possibilitat de fer una autovia o una autopista que anés de Girona a la Bisbal, i després a Palamós, i nosaltres demanem que aquesta sigui una carretera prioritària i que s'estalviariem de fer algunes variants, com pot ser la variant de la Bisbal o la variant de Celrà, o la variant de Llofriu, i també plantejem el desdoblament de Roses-Figueres, o Figueres-Roses, com vostès vulguin. Aquest seria el nostre pla d'accessos a la Costa Brava, que ens sembla un pla bastant raonable i que, a més, compta en molta part, ja, amb el vist-i-plau del Consell Executiu.

En aquest Pla, també, el que preconitzem, és que ens sembla que no és necessària la construcció d'una nova autopista de la Costa Brava, paral·lela al traçat de la costa, que aniria entre el traçat actual de l'autopista i la línia de costa, perquè això seria una barrera que hi hauria al mig de l'Empordà, que ens sembla una animalada paisatgística i una animalada, diguem-ne, ambiental.

Per tant, em sembla que això no seria necessari si féssim una bona xarxa que, des de l'autopista, sortís com els radis de les pistes cap a la costa, i llavors, si de cas, caldria fer una millora de les carreteres secundàries que enllacen les poblacions, doncs, de la Costa Brava. Aquest és el nostre pla, i ens sembla que potser ara, avui, no ho votaran, però potser d'aquí a l'any que ve ho votaran, i com que sembla que en el debat de Pressupostos vostès estan disposats a votar en contra de totes les propostes raonables que es fan respecte a temes de carreteres, sobre temes puntuals, però normalment aquestes propostes les accepten en proposicions no de llei en Comissió, doncs, jo retiro l'esmena, i espero que —ja sigui perquè vostès estaran a l'oposició i nosaltres al Govern, o viceversa—, doncs, d'aquí a un temps tingui millor sort i pugui ser votada favorablement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal.

Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, si he entès bé el senyor Nadal, l'ha retirada, al final.

El Sr. PRESIDENT: L'ha retirat. Tenia dret a fer torn en contra, eh?

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Si vol, el faré...

El Sr. PRESIDENT: No, no. Esmena 265. El senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Senyor President, senyors i senyors diputats, si m'ho permet, acumularia la defensa de l'esmena 265, la 271 i la 277.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SOTO: L'esmena 265 és una esmena, efectivament i malauradament tradicional, una esmena també que hem presentat altres anys i que malauradament és una esmena que ha estat sempre refusada per la majoria. És una esmena que diu que el crèdit destinat a l'aplicació 07.01.226.12, «accions de difusió culturals en mitjans de comunicació», serà parcialment aplicat en tornar a posar en marxa el programa d'ajudes a la subscripció de la premsa en català a les escoles de Catalunya, i a iniciar un programa que estableixi i faciliti que les biblioteques públiques de Catalunya es puguin subscriure a totes les revistes especialitzades escrites en llengua catalana. Consegüentment amb aquesta esmena, la 277 estableix que el Consell Executiu redacti i executi en el termini de tres mesos un pla de difusió de la premsa escrita en català a les escoles. Potser en la defensa d'aquestes dues esmenes m'hauré de repetir; no hi ha massa arguments nous. Les raons són simples i senzilles: el Govern de la Generalitat, ja sigui des de la Conselleria de Cultura o de la Conselleria d'Ensenyament es va gastar molts diners durant molts anys per demostrar mitjançant diversos estudis la immensa utilitat que tenia la premsa, i especialment, òbviament, la premsa en català, aplicada a les escoles, com un element pedagògic. Hi ha estudis molt diversos avalats des de les diverses conselleries.

Casualment, quan ja fa uns anys va aparèixer un nou diari escrit en llengua catalana, que trencava el monopoli existent de la premsa escrita en català d'àmbit nacional, aquest programa, efectivament, va desaparèixer. Allò que era extraordinàriament útil —ja no per a la premsa escrita en català, sinó que era extraordinàriament útil pedagògicament—, des del moment en què hi havia un altre mitjà de comunicació s'havia de fer desaparèixer de les escoles.

Bé, nosaltres hem demanat any rere any que aquest programa s'havia d'establir, que era un programa útil pedagògicament, que així ho deien la immensa majoria dels estudis, els experts en aquesta matèria, i que era un programa al qual nosaltres vinculàvem en gran mesura la sort de la premsa escrita en català en el futur. Nosaltres creiem que si no aconseguim augmentar la utilització i l'hàbit de lectura entre la gent jove de la premsa escrita en català, difícilment tindrem mai un país nacionalment normal. Torno avui a intentar, com cada any, aconseguir que aquestes dues esmenes s'aprovin.

Una altra esmena, que és una esmena complementària, que és l'esmena 271, que és aquella que demana que un crèdit determinat del Departament de Cultura sigui parcialment destinat a una campanya de promoció de la lectura i de la lectura en català, fent especialment atenció al foment de la lectura entre els joves. Se'm dirà, podria ser que del 23 d'abril del 90 al 23 d'abril del 91 s'ha produït l'any de la lectura i que fa pocs dies se'ns ha distribuït a la bústia dels diputats un balanç de les activitats d'aquest any de la lectura. Jo hauria de dir, precisament, que aquest balanç que se'ns ha presentat és un balanç que ens sembla extraordinàriament minso, extraordinàriament pobre, i que, en qualsevol cas, nosaltres creiem que aconseguir augmentar l'hàbit de lectura entre la gent jove no és —i amb això suposo que estarem d'acord— una cosa que s'hagi de fer en funció d'anys, sinó que hauria de ser un treball habitual fruit d'un esforç general del Govern de la Generalitat.

Bé, per totes aquestes raons, defenso aquestes tres esmenes per aconseguir que la premsa en català torni a les escoles, per

aconseguir que les biblioteques públiques de Catalunya disposin de mitjans suficients per subscriure's a les revistes especialitzades en llengua catalana i per aconseguir que el Govern continuï fent de l'hàbit de la lectura i de l'hàbit de la lectura entre la gent jove una prioritat nacional.

Res més i gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Soto, la 265, 271 i 277, com ell ha explicat, pràcticament no diré que siguin idèntiques, però són molt similars i intenten, doncs, abastar un camp molt concret, que és el foment de la lectura, el foment de la lectura a l'escola, el foment de la lectura entre els joves i la possibilitat que les biblioteques públiques es puguin subscriure a revistes especialitzades en llengua catalana.

Per tant, de la mateixa manera que ell ha fet un torn a favor, jo faré un torn en contra, perquè jo voldria recordar que en una intervenció del seu company, el senyor Sobrequés, en el dia d'ahir al matí, quan en l'article 6 discutíem els crèdits ampliables, el seu company va fer una esmena en aquesta qüestió. Jo li vaig explicar el gran increment que tenia la partida, l'interès que tenia el Govern en aquesta matèria i, per tant, ara potser seria una mica valder que jo li fes grans explicacions. De totes formes, li diré que els ajuts a la premsa en català, com ja li he explicat o li vaig explicar al seu company, en relació amb l'any 91 tenen un increment molt fort, que per altra banda, és clar, la partida pressupostària que vostè, senyor Soto, en aquesta esmena vol aplicar, la 07.01.226.12 és una partida que vol reduir... -perdó-, que vostè vol reduir serveix per garantir una política de suport al cinema català en col·laboració amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per tant, no em sembla apropiat sacrificar un mitjà iconogràfic amb un mitjà tipogràfic o escrit.

Per altra banda, el tema de les biblioteques, recordo que vostè ja l'ha presentat altres anys i l'argument que li he donat en anys anteriors serveix també a l'actualitat, perquè hi ha una partida, continua havent una partida, la 07.05.220.452, que permet a les biblioteques públiques subscriure's a les revistes que estimin oportunes. Perdó, aquesta partida -deia no tot veritat- aquesta partida no és per a totes les biblioteques públiques, sinó les que s'integrin en la xarxa de biblioteques de la Generalitat. Però sí que hi ha per a aquest tipus de biblioteques, que són la immensa majoria, aquesta partida que ja pot fer aquesta activitat que vostè demana.

L'altra referència molt concreta que vostè fa, perquè l'esmena 277 és de caràcter genèric, no concreta en cap element pressupostari; a l'esmena 271 vostè fa referència a una partida com abans li deia -em sembla- a la senyora Utgés que és una partida d'un altre departament, el Departament de Presidència. Aleshores aquesta petició que vostè fa, que Presidència interfereixi, si més no funcionalment en activitats que com ja hem explicat -i vostè coneix- corresponen més específicament als Departaments de Cultura i Ensenyament, tots dos, com ja he explicat en alguns casos tenen partides i dotació que nosaltres entenem dintre dels mitjans disponibles, doncs, raonablement suficients. Doncs, també ens oposarem a aquesta esmena.

Per aquests motius, senyor President, votarem en contra d'aquestes tres esmenes que acaba de defensar l'il·lustre Diputat senyor Soto.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 266, del Grup Socialista, per defensar-la té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: En aquest cas acumularia la 266, la 270 i la 272.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SOTO: Són tres esmenes que fan referència a programes de reinserció social i professional referits a tres sectors socials ben concrets.

D'una lectura atenta del Pressupost de la Generalitat es desprèn una certa sensació de conformisme i de resignació del Govern en tots aquests temes que fan referència a la lluita contra l'atur. Sembla que el Govern de la Generalitat està satisfet ja, creu que els índexs d'atur que té Catalunya són índexs d'atur satisfactoris i que, en tot cas, la reducció d'aquests índexs d'atur és una feina que ja es reserva únicament al mateix mercat.

Nosaltres no compartim aquesta concepció, creiem que el problema de l'atur continua sent un problema extraordinàriament important, que cal continuar-lo col·locant com a prioritat i que, per tant, cal, des del Govern de la Generalitat, fer una acció decidida en aquesta matèria i fer-la, sobretot, en aquells sectors socials més necessitats.

Nosaltres marquem amb aquestes tres esmenes tres prioritats en matèria d'inserció social i d'inserció professional. A l'esmena 272 marquem la prioritat de les dones joves i els joves amb menors nivells d'estudi; a l'esmena 270 marquem la prioritat per als joves que pateixen limitacions físiques, psíquiques o sensorials, i a la 266 als menors atesos per la Direcció General de Justícia Juvenil. Són, des del nostre punt de vista, tres sectors que clarament necessiten programes específics des del Govern de la Generalitat, han de ser, òbviament -i per això són tres esmenes diferenciades i de tarannà diferent-, programes diferents amb destinacions diferents i amb inputs diferents. Però en tot cas, des del nostre punt de vista, són prioritats importants.

Suposo que la sort serà, també, la mateixa de cada any -ja em diu el senyor Escudé que sí-: Seran esmenes rebutjades. De totes maneres, malgrat saber sempre que les esmenes que defensem tenen una sort bàsicament decidida, que és la sort que siguin rebutjades, nosaltres intentem defensar-les el millor que sabem, perquè creiem que al darrere de cadascuna d'aquestes esmenes hi han sectors socials concrets, ciutadans i ciutadanes de Catalunya i que les decisions que prenem aquí, en aquesta Cambra, són decisions que els afecten i, per tant, intentarem donar arguments i fer-ho el millor possible, tan sols sigui per la tranquil·litat de consciència de cadascun dels diputats.

En el cas dels menors atesos per la Direcció General de Justícia Juvenil, aquest és un tema prioritari. És un tema prioritari perquè els pressupostos que vostès dediquen a aquesta partida, a la Direcció General i al conjunt de centres és obertament insuficient. Jo poso sempre un exemple: quan volen fer una activitat que se surti de l'estricta activitat per la qual han estat destinats aquests centres, per exemple que arriben les festes de la Mercè, la direcció de la presó s'adreça a l'Ajuntament de Barcelona o s'adreça a ajuntaments que tenen menors internats per demanar-los ajudes per poder fer un seguit d'activitats, per poder fer un concert, per poder fer una exposició; és a dir, per això, ni tan sols per fer això hi ha els recursos necessaris en el pressupost de la Direcció General de Justícia Juvenil, ni per fer això, eh? I

estem parlant que demanen subvencions de 50.000, de 60.000 o de 70.000 pessetes. I, normalment, sempre els nostres ajuntaments que saben que això no és competència seva, que la competència en matèria de presons o en matèria de centres de menors és competència del Govern de la Generalitat, no dubten en col·laborar-hi per la utilitat i pel fi social obvi que té aquest problema.

Nosaltres demanem, almenys, que el Govern faci un programa d'inserció social i professional per a aquests joves. I creiem que és un tema prioritari perquè el fi bàsic pel qual aquests joves estan en aquests centres és el fi de la seva reinserció social i, per tant, seria, des del nostre punt de vista, imprescindible que qualsevol menor que passi per aquí, passi per aquest programa i tingui garantit un cert futur social i un futur professional.

En el tema dels joves que pateixen limitacions físiques, psíquiques o sensorials, crec que tots estarem d'acord que és un objectiu que hauria de ser compartit. I nosaltres creiem que és cert que es fan certs esforços, que en la Llei de Pressupostos es fa també un cert esforç, que des del Departament de Benestar Social es fan esforços; però hem de reconèixer molt clarament que aquests esforços són insuficients i, per tant, nosaltres presentem aquesta esmena amb el desig que aquest crèdit concret es pugui destinar parcialment a això i es puguin incrementar els recursos adreçats a aquests sectors.

I, finalment, el grup social majoritari, que és el de les dones joves i els joves amb menor índex d'estudi, per al qual demanem un programa específic. Nosaltres creiem que és raonat i raonable que aquests sectors es troben en una situació d'inferioritat i de desigualtat per accedir en el mercat i que, per tant, és obvi que des del Govern de la Generalitat s'hauria de fer una política de discriminació positiva adreçada a aquests sectors.

Res més i gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El senyor Soto ha defensat esmenes en relació amb diverses categories de persones d'edat jove: en el primer cas, menors atesos per la Direcció General de Justícia Juvenil; en el segon cas, joves que pateixen limitacions físiques, psíquiques o sensorials, i finalment, ara fa molt pocs moments, el senyor Soto ha parlat de les dones joves i els joves amb nivells menors d'estudis.

Aleshores, per això li deia jo que no al senyor Soto, perquè ell, si no comparteix o comprèn la negativa des de l'òptica del Govern, perquè és clar, especialment per a la primera esmena, la 266, perquè les altres negatives, senyor Soto, la de la 270 i la 272, que tenen un contingut més pressupostari que està en la línia de les afirmacions que vostè, la senyora Utgés i potser algun altre senyor diputat socialista... Jo he explicat prèviament que són disposicions que el que pretenen és aplicar partides del Departament de Presidència en aquestes activitats. I estem una altra vegada en el terreny de barrejar atribucions i diners d'uns departaments i els altres, i nosaltres que som sensibles a les crítiques de vostè encara que de vegades no els ho sembli, i no de vostè, sinó de tota la resta del seu Grup i, molt especialment, del senyor Martí Carnicer... Jo recordo que l'altre dia, en començar el debat de Pressupostos, el senyor Martí Carnicer ens feia aquella imatge feliç que el pressupost de la Generalitat era com un sac que esgarrapaven uns i els altres. Precisament, el

que no voldríem és donar peu a aquesta crítica i, segurament, l'hi donaríem si a base de les peticions dels seus companys, senyor Martí Carnicer, anéssim aportant diners de Presidència per a tots els altres departaments; aleshores no tindria cap altra atribució.

En tot cas, el Departament de Presidència destina aquestes partides que vostè vol a altres atencions; aquí no es tracta de discutir la baixa, reconec que políticament és millor des de l'oposició —i els segueixo en aquest terreny— parlar de les altes, i parlant de les altes, vostè sap que potser no en la mesura que vostè desitjaria, potser no en la mesura que és necessari o seria necessari en tot punt per atendre la reinserció social i professional d'aquestes categories; però, pel que fa referència a l'esmena 270, el Departament de Benestar Social té unes dotacions, té unes partides relacionades amb aquesta matèria i amb l'esmena 272 no sols hi té el Departament de Benestar Social, sinó també l'Institut Català de la Dona per aquesta categoria específica de personal jove de sexe femení.

Per això em centraré més aviat en l'esmena 266, la que fa referència a la Direcció General de Justícia Juvenil. Aleshores aquí ens trobem una vegada més amb una contradicció o amb una diferència d'informacions. Vostè m'explica una situació d'insuficiència que arriba fins al punt —vostè ens ho diu— que per a programes i festes de festivitats determinades es demana subvenció d'ajuntaments; és clar, deu ser així, si vostè m'ho explica, però el Departament corresponent m'explica..., dona una informació força diferent: ell considera que les partides són suficients, perquè diu que els menors atesos per aquesta Direcció General es troben inclosos en algun dels diversos programes que existeixen i que aquests programes estan dotats amb unes partides que figuren en el Departament, en l'estat de despeses, que tendeixen a la reinserció social i professional que vostè demana, i que s'inclouen en diversos centres de cost dels respectius serveis, perquè aquí hi ha la modalitat de medi obert i de centres i, segons el Departament, entenc que és suficient.

Bé, mentre no puguem clarificar la situació, almenys entre vostè i jo, de moment nosaltres donarem més confiança a les manifestacions d'informació del Consell Executiu i, per tant, aquesta esmena, com les altres, doncs, també les votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 267. El senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: En aquest cas, conjuntament, la 267 i la 269.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SOTO: Tindran la mateixa sort que les anteriors, eh? Això ja ho tinc clar. Però en aquest cas no es tracta ni de condicionar una partida, ni de demanar un pla, ni d'augmentar els recursos, ni de fer baixes, ni de fer altes. De què es tracta?

Es tracta que hi ha tot un seguit de partides pressupostàries que el Govern de la Generalitat dedica a ajudar els ajuntaments en matèria de teatre, de dansa i de música, a l'esmena 267 i la 269, sobretot el tema de biblioteques.

Què és el que passa amb aquestes partides? Que aquestes partides són partides canviants cada any, no? i són partides que el Govern de la Generalitat, amb total discreció, decideix què és el que en fa; diu: «doncs aquest any posarem una biblioteca aquí, aquest any el dedicarem a això, a això i a això». I el resultat és que a Catalunya en tots aquests temes, el temes de músi-

ca, de teatre, de dansa o en el tema de biblioteques, la situació resta molt lluny de ser la situació aconsellable.

Què és el que demanem nosaltres? —i no condicionem la quantia, ja sabem que la quantia que es dedica a això en els ajuntaments és totalment insuficient, però bé, és una altra discussió; no és la discussió d'aquest moment. El que demanem és que amb tots aquests crèdits s'estableixin dos sistemes territorials. Un sistema territorial de difusió del teatre, la dansa i la música, i un altre sistema territorial de lectura pública a Catalunya. Que es creï amb els fons que provenen del Govern de la Generalitat i d'aquests mateixos Pressupostos i dels fons que puguin aportar les administracions locals de Catalunya. I amb això el que es tractaria és que amb els diners que provinguin d'aquestes dues administracions es puguin establir aquests sistemes, i de comú acord, cooperant, dialogant, treballant, establint uns sistemes territorials que progressivament puguin donar satisfacció a les demandes que tenen els ciutadans arreu del territori amb aquestes matèries.

Jo crec que és un tema important. L'any passat ens van dir que com que aquesta era nova i era un tema que havien d'estudiar, ja ho estudiarien i a veure si l'any vinent o en anys successius la podrien aprovar; suposo que no els haurà donat temps d'estudiar-ho al llarg d'aquest any. Esperem que l'any que ve sí que tinguin temps d'estudiar-ho i ens puguin donar una resposta positiva.

Nosaltres creiem que aquests temes són molt importants. Creiem que normalment des de la Conselleria de Cultura i des d'altres àmbits del Govern de la Generalitat es dona massa importància a les exposicions i a les coses de *boato* i no es fa atenció als temes de pedra, d'infraestructura, que són els que decideixen de veritat el futur d'un país.

Dintre d'una política cultural que hi hagi una política de biblioteques correcta i biblioteques suficients que donin satisfacció a les inquietuds dels ciutadans, és una tema absolutament bàsic, és el primer. I la veritat és que estem en una situació molt llunyana, quant a la satisfacció de les necessitats que tenim.

En tot cas nosaltres la defensem, assenyalant, torno a assenyalar que no hi ha augment ni disminució i que el que hi ha és una voluntat que aquests fons s'enriquissin, també, amb les aportacions mateixes que poguéssim fer l'Administració local i que tot això, mitjançant la cooperació institucional i el diàleg poguéssim establir un sistema que donés satisfacció als ciutadans.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto.

Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Jo estic d'acord amb tota una sèrie de manifestacions que ha fet el senyor Soto, excepte en una, precisament la inicial, que és que ell ha dit que el Govern de la Generalitat utilitzava o actuava amb discrecionalitat, en aquestes matèries. Jo estic d'acord amb el que diu el senyor Soto, així dintre d'un ordre, no? Estic d'acord amb el senyor Soto que aquestes partides són les que hi ha; que el Grup Socialista, per boca del senyor Soto, no demana més diners, ni menys diners —en això, hi estic totalment d'acord. Diu que el que demana és que s'abandoni la discrecionalitat. És que la discrecionalitat està abandonada, perquè, senyor Soto, aquestes aplicacions, la 07.03.461.01 va dedicada a subvencions de música, teatre i dansa, a la xarxa de teatres públics en col·laboració amb els ajuntaments i diputacions. Per tant, la col·laboració vol dir que s'ha de pactar, s'ha de negociar; no hi ha una discrecionalitat per part de l'Administració de la Generalitat.

I la 07.03.411.02 té la mateixa finalitat. I la 07.03.761.01 són subvencions a corporacions locals per a la construcció o rehabilitació de teatres municipals. Imagini's si pot ser discrecional l'Administració de la Generalitat si es tracta de teatres municipals!, i, per tant, és per fer acords individualitzats amb els ajuntaments. Per tant, aquí insisteixo que no hi ha cap individualitat.

Per tant, el que vostè pretén ja està previst, exactament, amb la designació d'aquestes partides i és el que es fa. Almenys això, senyor Soto, és el que m'informa el Departament corresponent, el Conseller, en aquest cas, de Cultura, si no m'equivoco.

En tot cas, és clar, és un desig piadós d'intencions el que fa vostè en l'esmena i que ha reafirmat amb les seves paraules, perquè... encara l'esmena és més imperativa, perquè vostè parla: «i aquí s'hi afegiran els recursos que destinaran». Sembla un to imperatiu. Des del Pressupost de la Generalitat no podem obligar els municipis a destinar re.

Vostè ja ha parlat amb més potencial, o condicional, dient: «els que puguin destinar». Bé, en definitiva, si es tracta d'un conveni, és molt possible que un element de negociació en aquest conveni és que la dotació d'aquesta realització, rehabilitació, de teatres municipals o aquestes activitats de música, teatre i dansa, a la xarxa de teatres públics, doncs, es faci amb una aportació de l'ajuntament; però en cada cas es negociarà i, en alguns casos, l'ajuntament tindrà possibilitats de fer molt, altres de fer poc i altres de no fer re.

I, per tant, per respectar aquesta no-discrecionalitat de la Generalitat, sinó aquesta capacitat i aquesta flexibilitat de l'Administració local, també, perquè —com he dit tantes vegades— per posar-se d'acord se'n necessiten dos, doncs, no volem condicionar més enllà del que ja ho fan les partides i, per tant, votarem en contra d'aquesta esmena, igual que la segona; perquè la segona, la 269, fa referència al sistema territorial de lectura a Catalunya i vostè parla —i també és la mateixa filosofia i la reconec— que el que vostè pretén és no variar ni un duro —que es diu ara— la partida 07.05.761.03. El que passa és exactament el mateix. Aquesta partida està dedicada exclusivament a corporacions locals amb base a convenis o bé a convocatòries públiques.

Tomem a estar en la mateixa situació. Per altra banda, el sistema de lectura pública es regularà per mitjà d'un projecte de llei que, si no ho recordo malament, fa poc que ha entrat i que, lamentablement, probablement no podrà ser debatut en aquesta legislatura, però esperem que ben aviat es pugui tornar a presentar a la Cambra per part del mateix Govern i podem debatre... —el senyor Soto em diu que no, és possible que no; no sóc endeví, no conec la voluntat popular— i, per tant, aleshores, serà així o bé —el senyor Soto em diu que ell resultarà guanyador d'aquestes eleccions; li desitjo molta sort; m'agradaria molt personalment per a ell que fos així, políticament per part meua no seria així—, però, en definitiva, si aquest el resultat, és la voluntat popular, aleshores aquest Projecte de Llei l'oferirà vostè i podrà fer un pressupost en què podrà posar totes i cadascuna d'aquestes disposicions addicionals, però dubto que el senyor Martí Carnicer, que està desapareixent prudentment, (*rialles*) sigui partidari d'incloure-les. Per tant, de moment, el Govern és el Govern que hi ha en aquest moments i, per tant, en nom seu m'oposaria a aquestes esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé.

Esmena 268, del Grup Socialista; el senyor Esteve Tomàs té la paraula.

El Sr. TOMÀS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per defensar l'esmena 268, que demana que s'inclogui en els Pressupostos la construcció d'una estació d'autobusos en el municipi de Vilafranca, a la ciutat de Vilafranca del Penedès.

És bastant coneguda la tècnica que el Govern de la Generalitat utilitza per comunicar, doncs, que farà una cosa: ara la faig, ara no, ara la farà l'any que ve, ara hi ha un retard, la inaugurarem l'any que ve, el proper, ara els Pressupostos... I això és el que ha passat amb l'estació d'autobusos. És a dir, en els Pressupostos del 90 hi havia una partida oberta d'un milió, dient «això ja està a punt, ara el que cal és que procediu». L'Ajuntament de Vilafranca procedeix per unanimitat, tots els grups presents al municipi, i acorden —ja fa més d'un any— el següent: que «es compromet aquest Ajuntament a cedir gratuïtament a la Generalitat de Catalunya, en el termini més breu possible, el domini dels terrenys coneguts com a Camp del Cellerot, on es troba prevista la implantació d'una estació d'autobusos. Igualment, i en relació amb la referida estació d'autobusos, es compromet aquest Ajuntament a fer-se càrrec de la seva explotació en el supòsit que el concurs públic per a la seva concessió restés desert.» És a dir, màxims avantatges per al Govern de la Generalitat, només en un sentit, que és construir una estació d'autobusos en una cruïlla de comunicacions molt important; una cruïlla que ha incrementat, encara el seu valor de comunicacions des del moment que es va acabar la carretera entre Vilafranca i Vilanova, etcètera.

Bé, si el 90 estava previst, el 91 estava previst, i el 92 s'ha eliminat, doncs, què és el que ha passat? I el que voldríem és que aquesta estació d'autobusos es construís. Creiem que seria negatiu per al país que en lloc d'afavorir la construcció d'unitats operatives de transport públic per solucionar el tema del tràfic s'anessin eliminant, abans he dit la de Terrassa, ara la de Vilafranca.

Almenys amb la seva resposta, senyor Escudé, sabrem una cosa, tindrem aquest avantatge, que sí, ni no, ni blanc, ni negre... Si vostè diu que no, nosaltres ja podem dir que l'any que ve no hi ha estació d'autobusos a Vilafranca del Penedès.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. L'explicació que he donat abans al senyor Magí Cadevall és la mateixa que donaré ara al senyor Esteve Tomàs. El projecte d'aquesta estació d'autobusos està en fase de redacció i es començarà l'any 92, i no acceptem la seva inclusió com a disposició addicional, per les mateixes argumentacions que he donat abans.

Jo desconec, senyor Tomàs, si a Vilafranca del Penedès hi ha alguna publicació o algun diari. (Pausa.)

Sí; aleshores li pregaria que almenys demorés una mica més l'actuació que ha fet fa molt poc el senyor Magí Cadevall, perquè, amb l'eficàcia que el caracteritza, als deu minuts d'haver votat en contra la seva esmena, ja he estat trucat admonitòriament pel diari local de Terrassa demanant a veure per què havia votat en contra de l'esmena del senyor Cadevall. I ara, doncs, li pregaria, almenys, que esperi una mica més, perquè tants en-surts sobrepassen la meua capacitat de resistència.

Bé, aquesta és la situació, es començarà l'any 92. No dic que vostè pugui dir que no es farà l'any 92. En tot cas, sí que vostè podrà dir que, probablement, no s'acabarà l'any 92: això és veritat. Jo li dic que s'iniciarà l'any 92.

I, per tant, pels mateixos motius d'abans, senyor Tomàs, hi votarem en contra, tot i expressant una certa preocupació, senyor President, perquè jo no sóc expert, entre moltes coses, no sóc expert en música clàssica, però crec que hi ha un quartet, no sé si és de Haydn —m'ho sembla—, del qual ara no recordo el títol exacte, que consisteix que a mesura que va avançant l'obra cada instrumentista va abandonant la sala i al final queda el director sol. I observo des de fa una estona que tots els ponents socialistes que van intervenint van desapareixent. Espero, senyor President, si més no, en honor al *quorum* necessari que després tornaran. Però, bé, tornin o no tornin, la nostra voluntat, senyor Esteve Tomàs, com abans al senyor Magí Cadevall, és decididament negativa a incloure ni el redactat que diuen vostès ni la informació que li he donat jo com a disposició addicional en els Pressupostos de l'any 92 de la Generalitat de Catalunya. Per tant, hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Passem a l'esmena 273. Senyor Esteve Tomàs, té la paraula.

El Sr. TOMÀS: Gràcies, senyor President, per dir-li que acumularé la 273, la 274 i la 285.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. TOMÀS: L'esmena 283... Eh? (*Remor de veus.*) Aï! 73, també fa referència que s'inclogui en els Pressupostos..., —en aquest cas, senyor Escudé, és que ni un duro, eh?—, que s'hi inclogui «la promoció i realització d'un polígon industrial destinat a ubicar-hi empreses fabricants de maquinària destinada a procés d'elaboració de vins i caves per ajudar al relleuament de l'economia de la comarca del Penedès. El polígon industrial s'ubicarà en el polígon que promou l'INCASOL, en el paratge conegut amb el nom de les Bassetes de Vilafranca.»

Aquest ja és..., per això ja he dit que no costaria ni un duro, perquè ja és un polígon promogut per INCASOL, totalment pagat, que està molt ben situat als afores de la població, a la carretera d'Igualada i que, segurament, es pensa destinar a un desplegament industrial o econòmic de caràcter convencional: ubicació d'empreses, serveis, magatzem, etcètera.

Nosaltres considerem que fóra millor que tingués un altre destí. D'aquí la paraula «promoció», que vostè sap que se celebra una fira molt important que és la FIRAVI, que ha aconseguit reactivar amb gran eficàcia el sector vitivinícola, i dintre d'aquesta mostra hi ha un sector que és la producció de maquinària i d'estris per a l'elaboració, que s'elaboren gairebé tots fora de Catalunya, fins i tot fora d'Espanya. Aleshores hi ha un gran interès que es faci un polígon pràcticament destinat a la fabricació d'aquest components, i aquest polígon ens semblaria que seria el de les Bassetes de Vilafranca. Per això caldria aquesta promoció a través d'una oficina de promoció que oferís aquest solar, aquestes instal·lacions i, també, els avantatges financers derivats, conjuntament amb INCASOL, perquè s'ubiquessin en aquest polígon industrial.

Per tant, el que es demana —i per això sí que crec que és un tema que la Llei..., és un tema de Llei pressupostària— és que es promogui aquesta política favorable. I a mi em semblaria que, a part d'altres discussions, fóra un bon pas que en els Pressupos-

tos d'aquest any ja es donés la primera alenada perquè el polígon industrial de Vilafranca seguís el curs que es demana des de l'Ajuntament, des de totes les instàncies econòmiques i socials, des de tots els estaments econòmics no només de Vilafranca sinó del sector vitivinícola de Catalunya.

La segona esmena, que és la 274, fa referència a la creació d'un polígon industrial en el terme municipal de Santa Margarida de Montbui. Ja l'Ajuntament... —jo tinc aquí el projecte, bé, un petit resum del projecte. Santa Margarida de Montbui és un municipi d'uns 10.000-11.000 habitants, tocant a Igualada novament, de població immigrant, que ha patit una gran recessió en els serveis i una certa, diguem-ne, degradació urbanística que, lentament, va recuperant i es va incorporant dintre del context de municipis, diguem-ne, de qualitat que avui dia ja planteja i planeja damunt del territori de Catalunya.

És evident que aquesta població, que necessita recursos econòmics per al seu creixement, que necessita la ubicació d'indústries perquè l'Ajuntament tingui —i altres instàncies— els recursos per promoure urbanisme, per ubicar-hi serveis, per millorar els serveis d'ensenyament, de sanitat, etcètera, cal que es desenvolupi a través d'un polígon industrial. Conjuntament així ho va creure i de forma unànime va presentar una demanda en el Departament corresponent, a la qual se li va contestar de forma lacònica, dient: «Miri, no el podem fer perquè s'estan fent ja polígons industrials en altres municipis».

Bé, crec, a nosaltres ens sembla que aquesta és una resposta molt dolenta, és una resposta gairebé inacceptable que no es correspon amb una voluntat d'un municipi que, a més a més, ofereix unes condicions de sòl industrial, segurament, de les més interessants de les que s'ofereixen al llarg i a l'ample de Catalunya, i que l'únic que necessiten i volen és que un equilibri econòmic dels segments que componen l'economia de Catalunya també s'ubiqui en la seva localitat.

És possible que aquesta demanda, dient: «Miri, com que ja en fem un a Sant Martí de Tous» —que ens sembla molt bé— «o ja en fem un altre...» —doncs, no sé si és a la Torre de Claramunt o a la Poble de Claramunt, que ens sembla molt bé—..., són molt distants del lloc on s'ofereix i, a més a més, el creixement econòmic de l'eix Igualada amb la nova autovia Nacional-II, amb el seu enllaç amb el futur Quart Cinturó, amb la seva connexió amb l'A-7, amb les seves bones comunicacions cap al nord de l'Estat, etcètera, permet de sobres ubicar-hi no un polígon sinó diversos polígons, i més quan el polígon que s'ofereix des de l'Ajuntament és un polígon de bastants hectàrees, amb condicions immillorables; aquí està que, si bé avui no ho votaran vostès, quedarà constància —quedarà constància— que almenys des d'una formació política hi ha un interès —ho dic així de clar—, hi ha un interès perquè en aquest municipi també es desenvolupin les condicions de vida i de qualitat de vida necessàries en tots els municipis de Catalunya.

I finalment voldria portar també a aquest Parlament la necessitat que es desenvolupés un altre polígon industrial, en aquest cas en el municipi de Sant Pere de Riudebitlles i, en aquest cas, seria emblemàtic. Vostès saben que hi ha, en aquest moment, una certa crisi en la segona corona de Barcelona: empreses que els anys vuitanta van anar aguantant millor que pitjor la crisi econòmica, però que van aguantar, cosa que no va succeir a Barcelona o en la seva àrea metropolitana. Però, lògicament, sense capacitat de resposta les tecnologies s'han fet velles i les

fàbriques van tancant; i un dels pobles que en aquest moment pateix enormement aquesta situació és un dels pobles amb més tradició industrial de Catalunya: els segles XI, XII, XIII ja hi estaven ubicades fàbriques, fins i tot es poden anar a veure fàbriques que estan construïdes en edificis gòtics civils, és a dir que és una de les meravelles poc conegudes de Catalunya. Els Titzarano i d'altres; vostè ho coneix molt bé, senyor Escudé.

Aleshores, per exemple, quina és la situació que s'ha donat? Dels 450 llocs de treball, se n'han perdut 290 —o 280, per ser més exactes— sense capacitat de resposta. Si en aquest municipi no hi ha una intervenció directa per part de la Generalitat de Catalunya, segurament quedarà com un dels municipis que perdrà tot el seu bagatge industrial, les seves factories anirant tancant i la gent l'únic que hi farà és viure, viure, allò, en el poble i anar a treballar allà on pugui. Això es podria —i encara hi som a temps— solucionar si en aquest municipi hi hagués un impuls en la construcció d'un polígon industrial, i que això, lògicament, el millor lloc on s'ha d'acollir és en els Pressupostos de la Generalitat. I per això els demanem no només que es gastin els recursos sinó que es prengui la decisió, que s'obri la partida pressupostària necessària i que a partir d'aquesta iniciativa que el Parlament aprovés, el Consell Executiu desenvolupés les normatives i les accions pertinents per a la construcció d'un motor econòmic en una de les zones que més està patint aquesta crisi dels anys noranta.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. El senyor Tomàs crec que coincidirà amb mi i amb la resta de la Cambra que l'INCASOL està portant a terme des de la seva creació una política de creació de sòl industrial força encertada. Vull dir, això, hi ha molts polígons industrials de promoció pública, especialment de l'INCASOL en col·laboració amb municipis, a part —perquè aquesta també és una possibilitat— de polígons de promoció exclusivament municipal.

Ara, el que em sembla que és evident, senyor Tomas —i vostè ho ha d'acceptar—, és que, òbviament, no es poden fer polígons industrials a tots els municipis de Catalunya, o no es poden fer polígons industrials a tots els municipis de Catalunya en un termini de temps molt petit; les possibilitats de l'INCASOL són unes de determinades, importants, però no es pot fer aquesta possible escampada de polígons industrials a tot arreu. Això justifica l'oposició que nosaltres farem a aquestes tres disposicions, aquestes tres disposicions addicionals que amb les esmenes que ha defensat el senyor Tomàs es volen introduir.

Quant a Sant Pere de Riudebitlles, amb tota claredat: l'any 92 no està previst fer-hi absolutament res; possibilitat en exercicis posteriors, però l'any 92 el Pressupost, realment, no contempla aquesta possibilitat. Per què? Perquè es promouen uns polígons que en el seu moment s'han considerat prioritaris.

Aleshores, això justifica una mica aquesta negativa, justifica una mica la negativa de les altres perquè, per exemple, la 273, la primera que ha defensat el senyor Esteve Tomàs, a la ciutat de Vilafranca del Penedès, doncs, és un altre cas d'acumulació de polígons. El senyor Esteve Tomàs suposo que sap de primera mà que en aquests moments hi ha una promoció d'un altre polígon industrial, una promoció que va molt avançada, una promoció molt positiva de PROELSA, que promou la Diputació de Barcelona en aquest mateix terme municipal. Aleshores,

comprenderà el senyor Esteve Tomàs que aquest altre polígon de les Bassetes, que és una possibilitat de l'INCASOL, l'INCASOL consideri que no és absolutament prioritari ja que, en principi, ja se n'està promovent un altre més avançat. Aquí no és problema de competència d'administracions, és donar un servei, proporcionar sòl industrial a un municipi. En el cas —aquesta és la informació que em dona el Departament de Política Territorial—, en el cas —que no és previsible, afortunadament— que aquest polígon de PROELSA es retardés o tingués entrebancs per a la seva promoció, aleshores seria el moment que l'INCASOL activaria immediatament la promoció d'aquest polígon de les Bassetes.

I quant a l'altra esmena que vostè ha defensat, l'esmena 274, vostè mateix, encara que s'ha posat una mica la bena abans que jo li clavés el cop de roc, dient que la Poble de Claramunt queda molt lluny... No ho sé, potser és una mica subjectiu però si miréssim sobre el mapa, almenys jo diria que no és tan allunyat d'aquesta zona. En tot cas, existeix —i vostè també ho ha dit— aquesta promoció en aquests moments del polígon industrial de la Poble de Claramunt i dintre d'aquesta prioritat arreu de Catalunya, que és la visió global que ha de tenir INCASOL, doncs, entén que, a més a més, fer un altre polígon en aquests moments a Santa Margarida de Montbui no és prioritari en relació amb algunes de les altres moltes actuacions de l'INCASOL.

Per aquest motiu, senyor President, ens oposarem a l'adopció d'aquest conjunt de tres esmenes que suara ha defensat el senyor Tomàs.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 278, del Grup Socialista; el senyor Terradellas té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre país, lamentablement, avui encara té molts problemes i per això, per exemple, el nostre Grup intenta, a través d'aquestes esmenes, corregir-ho aportant-hi els recursos econòmics que nosaltres entenem prioritaris per a aquests moments.

Dintre d'aquests problemes un que no és menor és el desequilibri, dintre del nostre propi país, referent als serveis mínims essencials per als ciutadans de Catalunya. Jo crec que no és exagerat el company i il·lustríssim senyor Joan Ganyet, Alcalde de la Seu i Diputat, quan defineix que hi ha una part de Catalunya que està encara en el tercer món. Jo crec que té raó perquè les dades oficials, que tots coneixem, diuen que a l'Alt Pirineu hi ha un 48% de carreteres sense asfaltar i un 71% en mal estat; que no tenen abastament d'aigua, n'hi ha un 23%, i deficient un 37%; que no tenen sanejament, n'hi ha un 42%, i un 33% que és deficient; que no hi ha un servei telefònic, n'hi ha un 33%, i només servei públic en nuclis de l'Alt Pirineu, un 25%, i l'electricitat, hi ha un 9% de nuclis que no en tenen, i deficient un altre 9%. Caldria afegir-hi, senyores i senyors diputats, que molta d'aquesta gent que viu en aquestes zones, les dificultats per tenir els serveis necessaris i mínims, com és l'ensenyament per als infants, el metge per a ells mateixos..., és realment difícil. Una comarca que no es pot pas considerar marginal, com és la comarca de la Garrotxa, un estudi ben recent, diu que hi ha més de dues-centes masies que no tenen electricitat.

Per tant, aquestes dades jo crec que no només són esgarrifores sinó que ens haurien d'escandalitzar una mica a tots plegats. I per això el Consell Executiu de la Generalitat, a proposta con-

junta de tots els grups, ja fa uns anys, va aprovar la Llei de Muntanya on es van elaborar uns plans comarcals que varen arribar tard perquè es van començar a posar en marxa l'any 90 amb recursos insuficients i que malgrat que es tracta d'un programa de mínim, malgrat això, no es gasten tots els recursos.

La situació, per tant, ens sembla que és preocupant, realment; tant és així que em sembla que, fins i tot, el Grup de la majoria deu tenir una certa mala consciència o, com a mínim, una consciència d'aquesta realitat tan dolenta quan fa pocs dies la Comissió de Política Territorial va aprovar una proposició no de llei on es demana que el Govern faci un llistat de les inversions i les actuacions per intentar equilibrar el nivell de prestació dels serveis públics, dels serveis mínims a tots els veïns de les comarques, o tots els ciutadans de Catalunya que viuen a les comarques frontereres.

Per tant, jo els convido a començar a posar en marxa això; jo els convido que a través d'aquesta esmena puguin portar als fets allò que tots, més o menys, diem de paraula; es tracta de reclamar una actuació complementària en aquesta línia de garantir els serveis mínims. Estem parlant de serveis mínims essencials per als nuclis habitats de les comarques del Pirineu d'un volum econòmic de 10.000 milions de pessetes, que hauria de ser una actuació plurianual.

El Diputat que els parla ja entén que invertir a les comarques de muntanya resulta econòmicament car. El cost per habitant és elevat, és cert; els dèficits són moltíssims, els tractaments mediambientals que hi hem de fer, tot això potser fa, doncs, que no sigui fàcil. Ara bé, el resultat, senyores i senyors diputats, és que en els darrers vint anys, noranta-cinc pobles d'aquestes comarques han deixat d'existir, que representa un 17% del total.

Evidentment, així no pot seguir: són gent de muntanya que estimen el país, que tenien fe que la Generalitat de Catalunya els podria resoldre els seus problemes; gent que estimen la terra que treballen i que estimen el país i no entenen, de veritat, els costa d'entendre que després de tant de temps no se'ls hagi pogut arreglar la carretera, no s'hagi pogut posar el telèfon, no s'hagi pogut posar l'electricitat.

Com que suposem que el Grup de la majoria, igual que nosaltres, doncs, gaudeix d'un patriotisme sincer, els proposem corregir aquesta situació, els demanem que aquesta estima —que jo no dubto que els surt del cor— els traspassi la cartera i invertixin, per tant, aquests recursos econòmics en bé de tot el país, certament. No només dels veïns que hi viuen sinó del conjunt del país.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aquesta és una esmena tradicional i la resposta és tradicional. L'única variació és que en el transcurs de la defensa d'aquesta esmena, jo sentia les paraules del senyor Terradellas —el to cordial del senyor Terradellas—, per tant la música era del senyor Terradellas, però la lletra era del senyor Ganyet. Perquè quan vostè ens explicava això, jo m'imaginava exactament, en un to diferent, les mateixes paraules pronunciades pel senyor Ganyet. Però, bé, en definitiva, senyor Terradellas, no és problema de música, no és problema d'intencionalitat i d'actuació personal, és un problema de realitats.

Aquesta esmena és una esmena que vostès han presentat com a mínim des de fa un parell d'anys; la resposta que els donem òbviament és la mateixa. Vostè mateix, que coneix el tema, doncs, ens ha començat explicant que els plans aquests es van aprovar, es van començar a aprovar l'any 70, ah, perdó! l'any 90, i és veritat. I és la resposta que jo li donaria —o que li dono—, que hi ha set plans d'aquests que van entrar en vigor l'any 90, i set l'any 91; per tant, avui dia totes aquestes zones en principi cal suposar que estan cobertes per plans específics de cadascuna d'aquestes àrees; que això és el que preveu la Llei número 2, de l'any 83, de 9 de març, d'Alta Muntanya, que fins i tot preveu la possibilitat de revisar aquests plans si es considera que hi ha hagut una variació de la situació d'aquestes zones, i ja el mecanisme està establert, es pot fer per la via de la Llei. Els plans determinen unes prioritats d'inversió, i aquestes prioritats, i aquests volums i aquesta concreció d'inversions fetes es defineixen amb participació dels consells comarcals.

Per tant, amb aquesta situació entenem nosaltres que ara, via Pressupost, a petició d'un grup parlamentari, fer una modificació d'aquesta mecànica dient que això és complementari d'allò altre ens sembla excessiu; sobretot ja que, com sempre, vostès el que fan és disposar d'unes partides d'una sèrie de departaments: la secció 06, la secció 09, la secció 10 i la secció 14, que tenen altres beneficiaris que potser —o sense potser— no tindran la gravetat de situació d'aquestes comarques que vostè definia, però també tenen la situació específica pròpia amb les seves dificultats, les seves insuficiències i, aleshores, partint de la base —això que tantes vegades hem dit— del principi de la utilitat marginal decreixent, no hi ha unes... prioritats filosòfiques. No es pot dir que això és més important que allò altre, perquè en aquest punt sempre només hi hauria satisfacció d'una necessitat. La prioritat està en funció dels recursos addicionals. Un cop donats uns recursos a les prioritats més essencials, les noves aportacions ja no són tan prioritàries, se'n treu més rendiment. Això, senyor Terradellas, els economistes des de l'Escola de Viena, doncs, ens ho han explicat, de Max Weber en endavant, que el valor de les coses depèn de la seva utilitat marginal.

Les coses no tenen el valor idèntic unes a altres. Vostè valora molt més un vas d'aigua quan fa dos dies que no beu, que no pas quan ja ha begut dos vasos d'aigua. Doncs això —permeti'm—, traslladat aquí, quan ja hi ha unes aportacions en els consells comarcals, unes aportacions addicionals, com vostès demanen, despullen altes atencions que queden en una situació, aleshores, prioritària. Per aquests motius i com sempre hem dit i hem donat aquesta mateixa argumentació, nosaltres, senyor President, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena número 278. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 280; la senyora Utgés té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Aquesta també és una esmena d'afegiment d'una nova disposició addicional i que insta que entre les obres a efectuar pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, durant l'any 1992, s'inclouguin la realització del canal Segarra-Garrigues, dins de les previsions pressupostàries. Aquest és un tema que ja vam defensar amb més preguntes orals al Ple i, per tant, per no repetir l'argumentació, li diré solament al senyor Escudé que li recordo que aquesta obra havia estat en forma inicial projectada de forma correlativa amb la presa de Rialb, i que ara que estan adju-

dicades aquestes obres del pantà de Rialb, doncs, els vam demanar que també es fes aquest canal.

La construcció d'aquest canal pot significar per a les terres de Lleida la conversió en regadiu d'una superfície similar a aquella afectada per l'actual canal d'Urgell. Per tant, pensem que és una obra d'una gran importància per a la comarca, i que en aquests Pressupostos no veiem una voluntat política de construir-lo en un termini de temps raonable. I per això hem presentat aquesta esmena, per tal que vostès puguin alleugerir considerablement la seva construcció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Com ha passat abans amb les esmenes que ha defensat l'il·lustre senyora Diputada, estic totalment d'acord amb les manifestacions que ha fet ella. Aquí només hi ha una dificultat, senyora Utgés, i no sé si coneix —jo creia que sí, però si no li ho explico— que aquestes obres d'aquest canal Segarra-Garrigues no poden començar fins al moment que la Confederación Hidrográfica del Ebro doni la concessió que fa anys que té demanada la Comunitat de Regants. (*Remor de veus.*) Mentrestant, senyor Aleu, dispensi'm, però estic dialogant amb la senyora Utgés, no amb vostè... Mentrestant, el que fa l'Administració de la Generalitat, a través de l'empresa Regs de Catalunya, Societat Anònima, és preparar totes les actuacions inicials mitjançant la concentració parcel·laria i actuacions preliminars. En tot cas, senyora Utgés, seguint el que he dit al llarg de tot el debat, el Departament de Política Territorial, tots els departaments en general però de manera molt especial el Departament de Política Territorial, ja he explicat quina és la seva òptica, la seva mentalitat quant a reflectir en el text articulat obres públiques concretes.

Les obres públiques concretes apareixen en l'annex d'inversió dels programes d'actuació, etcètera, però no en el text articulat; i per aquest motiu, senyores i senyors diputats, ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 281; el senyor Cadevall té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Senyor President, la 281, segons les meves notes, ja està defensada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, la 282. Senyor Magí Cadevall...

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Acumularé també la 284. Aquestes esmenes les havia de defensar la senyora Dolors Torrent, però com ja va dir el senyor Escudé no pot assistir per motius importants familiars. De totes maneres, faré una defensa curta, però amb tota la convicció possible d'aquestes esmenes.

Bé, a la primera es demana l'adscripció de l'educació d'adults al Departament d'Ensenyament. És un tema repetidament argumentat i pensem que al final ha de caure com una fruita madura i que ara ja és el moment. Perquè, efectivament, hi ha una disfunció en el fet que l'ensenyament d'adults estigui en el Departament de Benestar Social. Per exemple, tots admetran la importància que té en educació la inspecció no només amb vista al control, sinó també a l'orientació, i no sé si és totalment certa la informació, però s'havia informat, per exemple, que els inspectors, pràcticament, no posen els peus en els centres que depenen de la Conselleria de Benestar Social.

Per tant, pensem que ja és hora que es faci aquesta resolució i esperem que la votaran.

La segona esmena demana l'adaptació de l'ensenyament reglat de l'educació d'adults als nous criteris educatius disposats per la Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu. Precisament, per aquest temor que hem dit de l'aïllament que tenia la possible manca de coordinació del Departament de Benestar Social, temíem que això no perjudicés la implantació de la reforma. Per tant, pensem que cal que el departament responsable —i hem dit, fins i tot, «departament responsable» per no connectar totalment o condicionar aquesta esmena a l'acceptació de l'anterior— elabori un pla especial per adaptar l'ensenyament reglat d'adults als nous criteris educatius de la reforma educativa.

Tenim entès que sobre aquesta esmena se'ns proposa una transacció que, com que no desvirtua la intenció amb què ha estat feta, per tant, l'acceptem, cosa que amb alguna altra no hem pogut fer.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President; torn en contra no més en la primera, i un torn en contra molt senzill el que ens demana, per boca del senyor Magí Cadevall, la senyora Dolors Torrent, que com ens explicava ell i jo també vaig manifestar, doncs, el desig que acabi bé l'aventura quirúrgico-mèdico-sanitària de l'espòs de la senyora Diputada, i, per tant, la puguem tenir a ella ben aviat entre nosaltres. Realment aquesta esmena, ja em dirà vostè, senyor Magí Cadevall —i també li ho diria a la senyora Dolors Torrent que hi va haver diverses iniciatives parlamentàries que ella, erra que erra, ha anat fent al llarg de molt de temps— què té de caràcter pressupostari?, què ens demanen, vostès? Una reassignació de l'educació d'adults, que passi de Benestar Social al Departament d'Ensenyament. Això no és matèria pressupostària, és matèria d'opció.

En els moments actuals el Govern de la Generalitat continua mantenint la posició, que és la seva des de fa molt de temps, que per la naturalesa del tipus d'ensenyament és més congruent que la seva adscripció sigui en el Departament de Benestar Social. No és tema —hi insisteixo— pressupostari i, per tant, rebutjarem la modificació de l'organigrama dels departaments d'organització de la Generalitat per una disposició addicional de caràcter pressupostari.

La segona esmena defensada, la 284, efectivament, al senyor Magí Cadevall li sembla, és conscient perfectament bé d'aquesta transacció perquè ell i jo l'hem signada conjuntament, i jo pregaria al senyor President que ordenés que fos llegida i si com sembla el senyor Magí Cadevall hi està d'acord, en el seu moment poguéssim votar la transacció i no l'esmena 284.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Prego a la senyora Secretària que doni lectura a aquesta esmena transaccional, a la 284, del Grup Socialista.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «El Departament competent en matèria de formació d'adults establirà els mecanismes necessaris per a l'adequació dels currícula conduents a l'obtenció de títols previstos en el sistema educatiu vigent a les característiques pròpies de les persones adultes.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Secretària. Esmena 288, del Grup Socialista. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor President. En aquesta esmena el que proposem és que el Govern de la Generalitat elabori un pla especial d'ajuda als ajuntaments perquè aquests puguin promoure de manera adequada la formació de les policies locals. La Llei 16/91 considerem —ho vam dir en el seu moment i ho tornem a repetir ara— que és una bona llei. Que és una llei que permet l'articulació d'un tema tan important com és el de les policies locals, però el que també planteja o en la seva execució es planteja és una situació suficientment especial com perquè nosaltres hàgim proposat aquesta esmena aquí en el Pressupost.

En la formació de les policies locals es dona un tipus de situació, sobretot en aquells ajuntaments més petits, en aquells de menors dimensions, que és que el mateix ajuntament pot quedar en un moment determinat relativament desproveït de personal i, a més a més, en el moment en què aquest personal faci els cursos de formació per part de les policies locals. Aquesta situació, a més a més, es dona pel fet que aquests policies locals en el moment que assisteixin als cursos han de ser, l'ajuntament respectiu els ha de continuar abonant les mensualitats.

És per això que nosaltres proposem que, d'alguna manera, s'estableixi un pla d'ajudes específiques perquè aquestes despeses siguin també, en part, subvencionades per la Generalitat de Catalunya en la mesura que el Cos de Policies Locals, en la mesura que és un cos d'estricta circumscripció municipal també té, en funció de la mateixa Llei que vam fer, la 16, del 91, unes funcions més generals que, per tant, entenem que seria aquesta una solució raonable i raonada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Nosaltres entenem que l'elaboració d'aquest pla especial no és necessari ja que —com deia el senyor Martí Carnicer— la Llei estableix uns criteris i unes instruccions i unes modalitats de col·laboració i promoció de les policies locals ben específics. I, concretament, en l'aplicació de la Llei, la Direcció General de Seguretat Ciutadana té una partida, la partida 461.01, que enguany o amb vista a l'any 92, el Pressupost que aprovarem enguany, o que intentem nosaltres que s'aprovi enguany, té una dotació de 100 milions de pessetes que és superior a l'any anterior d'un 140% i va destinada a subvencionar programes de formació i reciclatge de les policies locals. I, per altra banda, com deia, la Llei 16/91 en un article, el 33.1, diu que l'Escola de Policia de Catalunya es farà càrrec de l'organització de cursos de perfeccionament, especialització i promoció per a les policies locals. I l'Escola té, a través de les seves partides en els diversos capítols i crèdits pressupostaris, partides suficients per atendre aquest encàrrec legal que rep.

I per aquest motiu, senyor President, senyores i senyors diputats, ens oposarem també a l'adopció d'aquesta esmena número 288. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a l'esmena 293. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, defensaré la 293, 295 i 296.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MADUEÑO: Les esmenes que ara defensaré —sobre tot la 295 i la 296, i també la 293— fan referència, fonamentalment, al problema del medi natural a Catalunya. I és difícil poder fer una discussió coherent sobre medi natural a nivell pressupostari i, també, jo diria a nivell general, perquè jo crec que no existeix una política cohesionada del Govern ni, sobre tot, existeix una unitat administrativa on poder dirigir-se per veure on està el centre de decisió de la política de medi natural del Govern de Convergència i Unió.

Existeix, això sí, una duplictat clara a l'hora de prendre decisions sobre aquest aspecte tan important del nostre país; existeix la Direcció General de Medi Natural, que està a Agricultura i existeix la Direcció General del Patrimoni Natural, que està a Medi Ambient; això, sense comptar que molts dels parcs, o diversos parcs estan a Presidència, com és el de Montserrat i el de Poblet, o si ja no tenim en compte que les illes Medes estan a la Direcció General de Pesca Marítima. Aquesta dispersió és la que nosaltres pensem que porta que en aquests moments no s'avanci en l'aprovació d'una de les eines més importants que en el seu moment va aprovar aquest Parlament, que es dotaria per protegir els espais naturals tan importants que té Catalunya.

El Pla d'Espais d'Interès Natural dorm no se sap en quin despatx, i per què? Perquè en aquests moments no se sap qui l'ha de presentar. L'ha de presentar Agricultura o l'ha de presentar Medi Ambient? O què passa amb la resolució —que es va aprovar per unanimitat en aquest Parlament el juny del 1990— que va presentar el senyor Molins en el seu moment i que deia, exactament, que es presentaria de manera immediata el Pla d'Espais d'Interès Natural? No el va presentar el senyor Molins ni el seu successor, el senyor Vilalta, però no sabem si l'ha de presentar el senyor Vilalta o el senyor Vallvé; o el que va aprovar aquest Parlament —per unanimitat—, l'aprovació immediata i urgent del Parc Natural del Montsec, resulta que no sabem qui l'ha de presentar, si el senyor Vilalta o el senyor Vallvé.

És a dir, del que sí que tenim constància és que aquesta duplictat, aquesta dispersió, des de l'any 1985 que s'havia de presentar el PEIN, el PEIN no sabem on és, ja s'ha transformat en unes sigles, aquestes sigles que, tothom, de repetir-les, més que beneficioses per al medi natural semblen gairebé agressives, no?, «PEIN, PEIN!», tothom ho repeteix i més que dir que és una cosa beneficiosa, gairebé ja és una cosa negativa. Sembla més una qüestió de caça que una qüestió de protecció, perquè vostès li donen una connotació tan clarament ineficaç que, realment, ningú creu que això sigui i serveixi per protegir els nostres espais naturals.

I és evident que aquest any sí que podem fer una cosa que no vam fer l'any passat, que és comparar aquestes dues direccions generals, la de Medi Natural —d'Agricultura—, i la de Patrimoni Natural —de Medi Ambient—, què fan l'una i l'altra per veure si una s'hi dedica més que l'altra, i el que hem pogut detectar és que en un aspecte important com és el tema que es pugui comprar patrimoni en els espais protegits, què hi dedica l'Administració? I vam veure l'any passat que en Agricultura no hi van destinar ni un duro. Aquest any, han pujat, han pujat molt: ara es gastaran, aquest any, 10 milions de pessetes; déu n'hi dó, 10 milions de pessetes per a adquisició de sòl públic!: dos milions i mig a Aiguastortes; dos milions i mig al delta de l'Ebre; dos milions i mig al delta del Llobregat, i dos milions i mig als ai-

guamolls de l'Empordà. Suposo que per comprar algun hortet, alguna cosa d'aquest tipus, perquè amb dos milions i mig, poca cosa més poden comprar.

Però és que el senyor Vilalta, per a un sol parc, es gastarà 253 milions de pessetes. És a dir, una miqueta més que Agricultura: 10 milions i 253. Suposo que ara hi haurà parcs més rics i parcs més pobres; és a dir, que veiem com dintre del mateix Consell Executiu es fa una política que realment no s'entén. Qui està encarregat de gestionar i protegir els espais naturals es gasta 10 milions de pessetes, i qui no té competències sobre medi natural es gasta 253 milions de pessetes. Possiblement el correcte seria que tots es gastessin el que fos necessari fent una política unitària i no fer aquest desgavell de tenir dues direccions generals per fer una política que ningú entén.

I nosaltres, amb aquestes esmenes, el que pretenem és donar un mínim de coherència i demanar que des del Govern facin una sola política i no aquesta duplictat que fan en aquests moments. I es basarien, les nostres esmenes, en tres eixos fonamentals: el primer, que s'ha de protegir i conservar els espais de major interès del nostre país, i que per això és urgent, com es va aprovar en aquest Parlament, aprovar el PEIN. El PEIN, que permetria protegir el 20% del nostre territori i que ha estat promès diverses vegades per diversos consellers i que es veu com es compleixen, no les promeses electorals, sinó com es compleixen les decisions que aprova aquest Parlament de Catalunya.

En segon lloc, que cal dotar d'un pressupost adequat la gestió dels nostres espais naturals. Si tenim en compte que el pressupost previst pel Departament d'Agricultura són 256 milions de pessetes per als parcs, i si s'aprovés el PEIN, que seria la qüestió ben necessària, són, en el projecte de vostès, 144 espais naturals, tenint en compte que, si destinessin només 20 milions de pessetes per gestionar aquests espais, ens n'aniríem a 2.800 milions de pessetes. Nosaltres demanem que es destinin 2.000 milions de pessetes per gestionar correctament el nostre patrimoni natural. Només per recordar-li —ja s'ha dit moltes vegades en aquest Parlament— que una comunitat similar a la nostra, que té protegit realment el 17% del seu territori, hi destina 4.500 milions de pessetes; nosaltres només demanem 2.000 milions de pessetes.

I, per últim, creiem nosaltres que el tercer eix hauria de ser fer programes de desenvolupament econòmic a les àrees protegides i dels municipis de les zones d'influència. No només declarar «parcs naturals» sobre el paper, perquè després no s'hi destinin recursos, i en lloc de tenir els ciutadans a favor, hi estiguin en contra, perquè no reben els espais naturals com una cosa beneficiosa, sinó que la reben realment com un càstig, perquè només tenen prohibicions i no tenen cap benefici. Per tant, sempre nosaltres hem sigut partidaris, i ara creiem que és el moment, a l'hora d'aprovar el Pla d'Espais d'Interès Natural, de fer un programa de desenvolupament econòmic que beneficiï els ciutadans d'aquestes zones que, curiosament, coincideixen amb les menys desenvolupades.

I per això demanem un autèntic pla d'acció en les zones del PEIN, de 5.000 milions de pessetes, que està en la línia —en la línia— del que ara s'ha aprovat, jo crec que molt encertadament, en les últimes reunions a nivell d'Europa, a Maastricht, on s'ha decidit una línia de suport econòmic molt important cap als espais protegits. I ara resultarà que a les comunitats que han pro-

tegit els seus espais, com pot ser Andalusia, que té el 17% del seu territori protegit, rebrà més recursos europeus perquè té més espais protegits. Nosaltres, com que només tenim el 6% del territori protegit, rebrem una misèria perquè ens l'haurem guanyat a pols per no haver protegit el nostre territori.

Per tant, tindrem dues qüestions, una molt important, que és aprovar el PEIN, protegir el nostre territori, destinar recursos per a la seva gestió, i després destinar recursos per desenvolupar aquelles zones que estan oblidades, no només dels espais protegits, sinó a nivell econòmic.

I, per últim, dir molt breument que presentem la necessitat de fer un pla de control i vigilància dels residus industrials, que normalment on degraden i on afecten és als espais naturals —als rius i al medi natural—; per tant, és un tema a bastament conegut de tots nosaltres, el tema preocupant dels residus industrials, com per estendre'm sobre aquest tema. Només demanar que, si es fa aquest pla de mesures de control i vigilància, crec que podrien millorar enormement els nostres recursos naturals.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Pel que fa a l'esmena 293, el que li haig de dir al senyor Madueño és el que ja al llarg del dia li he dit en diverses ocasions a la seva il·lustre col·lega, la senyora Rosa Martí: hi ha un decret legislatiu, el número 2 de l'any 91, del 26 de setembre, pel qual s'aprova la refosa dels textos legals vigents en aquesta matèria i que, aleshores, aquest decret legislatiu explica que, en matèria de residus industrials, doncs, la Junta de Residus té tota una actuació, tota una tramitació, i que no té res a veure o que no millora absolutament ni incrementa absolutament res el fet que vostè, ara, a través d'aquesta esmena, vulgui dir que el Departament de Medi Ambient elaborarà un pla per a la vigilància i el control d'aquests residus. La Llei, o millor dit, aquest decret legislatiu que refon tota la legislació, creiem —entén el Govern— que és suficientment clarificador sobre el que s'ha de fer, sense necessitat d'elaborar un pla addicional per part del Departament de Medi Ambient i recollit com a disposició addicional.

Pel que fa referència a la gestió dels parcs naturals actuals, hi ha hagut un moment que sincerament tenia la impressió que el senyor Madueño estava més preocupat per quin Departament era el competent, que no pas pel contingut. Ara, després, ens ha fet un ball de milions i milions que, jo, de veritat, jo m'he perdut una mica. Jo ja m'he començat perdent una mica en el text de les esmenes. (*Remor de veus.*) Sí, possiblement, si vostè m'ajuda tornaré al bon camí, per això, senyor Madueño... I potser em podria ajudar, en aquest cas concret, perquè, és clar, jo tinc l'informe de la Ponència com a material bàsic de treball. Aleshores, aquí, vostè pretenia retirar aquests imports addicionals del Departament de Presidència. És clar, amb molt bon encert, la Mesa de la Comissió hi va fer una objecció, perquè vostè sap —i la resta dels seus companys saben— que l'actual redacció del Reglament de la Cambra no autoritza a fer transvasaments de partides d'un departament a un altre. Ara, en un moment que he vist —que no me n'havia adonat, sincerament— la modificació que vostès van fer, o sigui, el text refós o modificat d'aquestes dues esmenes, la 295 i la 296, en el Dictamen, encara m'omple més de perplexitat perquè, doncs, fan referència no a un Departament de la Generalitat, sinó a tots els Depar-

taments. I a l'article 26..., el senyor Martí Carnicer, amb aire impotent, m'assenyala l'autoritat màxima, el President de la Comissió, que va fer això. Jo acato el President de la Comissió i recullo el sentiment d'astorament del senyor Martí Carnicer, però, bé, en definitiva, deixi'm —com diuen vostès, de vegades, «políticament»— discrepar d'això, perquè modificar o suprimir l'article 26 —que en aquests moments—, perdó, no l'article 26..., (*Rialles.*) l'article 26 pressupostari, em refereixo, eh?, no aquell del «cas de compromís»..., a suprimir aquest article, del qual en aquests moments no tinc gaire coneixement, però que m'imagino que en tots els Departaments té unes finalitats ben concretes, nosaltres ens hi oposarem.

Aleshores, jo, en aquest pla que el senyor... No el Pla del PEIN, sinó el pla d'intervenció del senyor Madueño, jo també podria, perquè els meus diputats m'han passat molta documentació —i diputades, evidentment, senyora Servitje—, doncs, aquí, només en un document que m'ha passat un meu il·lustre col·lega, és clar, jo a vostè li podria, també, donar un altre ball de xifres i parlar de milions, i aquí tinc una relació de quatre fulls que li podria llegir per demostrar que jo també en sé molt, com vostè —que no és veritat, no és veritat, que jo en sàpiga molt—, però concretament, aquí, aquest document fa referència —només una part— al tema d'un conveni de cooperació només per a una cosa concreta: la restauració hidrològic-forestal de les conques de Catalunya entre l'ICONA i la Generalitat de Catalunya. El Departament d'Agricultura hi aportarà, durant l'any 92, 663,3 milions; ICONA, 880,6; això, si no m'equivoco, és un total de 1.543,9 milions, i aquí hi ha tot el detall només per a aquesta activitat. Imagini's, senyor Madueño, la resta d'activitats. Aquí veurà vostè comarca per comarca —ja he dit que ho podria llegir, però no li ho llegiré, tinc consideració pels meus i els seus companys i, per tant, doncs, em sembla, senyor President, que té un cert fonament, si més no, un cert fonament, que el nostre Grup s'oposi a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat tan brillantment el senyor Madueño.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a l'esmena 298. El senyor Santi Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena d'una nova disposició addicional fa referència a una pregunta que de fet vàrem substanciar molt pocs dies amb l'honorable senyor Molins, Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, respecte a l'estat, diguéssim, de les carreteres que comuniquen amb Sentmenat. Dic això perquè, com que l'esmena havia estat presentada, lògicament, abans de la pregunta —abans de la pregunta perquè hi havia el període del traçat— segurament l'hauria feta diferent si hagués tingut la resposta de l'honorable Conseller.

Ho dic així perquè a l'esmena aquesta proposo una sèrie de reparacions i ampliacions de carreteres al voltant de Sentmenat i, segurament, en alguna de les que aquí esmento, concretament la primera, la reparació i ampliació de la carretera 142 de Polinyà a Sentmenat, penso que la resposta del Conseller és satisfactòria, tota vegada que es pensa actuar el 92-93 i, per tant, no hi hauria res a dir perquè penso que és una cosa prou raonable.

En canvi, sí que la mantindria —podríem dir, si és que fos així— per al tema de la C-1413 de Sabadell a Sentmenat. El senyor Conseller de fet em va dir que s'actuarià d'una forma extraordinària en una de les corbes perilloses, que és la que hi

havia hagut l'accident darrer amb un mort i bastants ferits, però que a la resta pensava que no s'hi havia d'actuar en aquest moment perquè encara aquesta carretera no reunia una de les condicions de sinistralitat que es requereix per actuar de forma urgent en una carretera. Jo espero que no hàgim d'arribar-hi, senyor Molins. En qualsevol cas, intentant que no s'hi hagués d'arribar, si més no voldria que aquesta proposta, que segurament, per les raons que ha anat parlant, el senyor Escudé no m'acceptarà, se'ns una mica per incentivar més l'interès de la Conselleria a tornar-se a estudiar aquesta carretera, la C-1413, perquè penso que no només pugui actuar en una d'aquestes corbes, sinó pràcticament en totes i, per tant, veure si es pogués accelerar aquest arranjament. I que això lligaria, en definitiva, amb les altres dues propostes: el tema de la millora de la unió d'aquestes dues carreteres, la B-142 i la C-1413, amb una fase de cinturó de circumvalació de Sentmenat perquè d'alguna forma o altra tot això ve a lligar amb la proposta que hi ha per part de l'Ajuntament que per la zona industrial s'hi pugui entrar sense haver de travessar Sentmenat i aquestes dues carreteres, de fet, perfectament coincideixen en un punt que podrien facilitar a aquesta nova zona industrial una connexió i d'allà, doncs, ja seguir cap a Caldes de Montbui.

Per tant, doncs, amb aquestes apreciacions i aquests aclariments que he volgut fer, deixo per defensada aquesta esmena de disposició nova addicional.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Torn en contra només per ratificar l'altre torn en contra que ha fet el senyor Santi Riera, perquè amb la noblesa que el caracteritza ha transcrit exactament el diàleg que va tenir amb el Conseller de Política Territorial i que exactament li va explicar tot això. Fins i tot algun d'aquests elements jo el desconeixia i no... millor dit, no el recordava, perquè jo era present —com sempre procuro a tots els debats de la Cambra— i, per tant, evidentment el torn en contra està fet. El senyor honorable Conseller Molins ja li va explicar que hi ha uns criteris objectius; ara, evidentment, hi pot haver algun moment la possibilitat, jo crec que el senyor Molins, també, amb l'eficàcia que el caracteritza, si és possible atendre el senyor Riera, doncs, ho farà.

Però en tot cas, i seguint aquella política que repetidament he anat dient —i que em sembla lògica i coherent— del Departament de Política Territorial, que només aquelles obres que tinguin un finançament específic han de figurar o poden figurar de forma individualitzada, almenys, en l'estat..., perdó: en el text articulat del Pressupost, també ens oposarem a aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 304, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Garcia.

El Sr. GARCIA I GUILLAMON: Moltes gràcies, senyor President. El que pretenem amb aquesta esmena, d'alguna forma, és aconseguir de l'equip de govern del Consell Executiu, en aquest cas de la majoria del Parlament, que donin compliment a aquests compromisos que han anat assumint a través del temps i molt recentment en el debat de les Lleis d'Universitats de Catalunya, concretament en la Rovira i Virgili, per un costat, i la vegada anterior, la Pompeu Fabra. En algun moment el

Consell Executiu es va comprometre a generar al Baix Llobregat un campus universitari; després van reconsiderar la seva postura i això no ha sigut una realitat. La universitat Pompeu Fabra s'ha situat a Barcelona i no s'ha portat a terme el que en el seu moment va ser un compromís de generar un campus al Baix Llobregat.

Alguna cosa per descomptat s'ha fet; concretament a Sant Just hi ha una escola universitària d'informàtica, que està situada en un centre nou, que estava previst que fos un centre de formació professional. Lamantablement no s'està exercint al centre de formació professional la tasca per la qual es va construir, i en canvi s'hi estan donant ensenyances universitàries; ensenyances universitàries que no garanteixen la seva continuïtat en el futur, com tampoc s'està garantint tota la tasca d'ensenyament que en principi estava destinada al centre. Un cas similar se dona a Cornellà i, per l'altre costat, en definitiva, el que tractàvem en l'esmena és que aquesta situació irregular que es dona al Baix Llobregat se completés generant el campus universitari en aquesta comarca com en algun moment s'havien compromès.

Durant els debats de la Llei de Rovira i Virgili, de la Universitat Rovira i Virgili, de Tarragona, tant el portaveu de Convergència i Unió com l'honorable Conseller Laporte, com els portaveus dels diferents grups van coincidir que la Universitat Rovira i Virgili era la universitat de les comarques tarragonines. I al mateix temps el senyor honorable Conseller i el portaveu, d'alguna forma en contestació, constestant a un grup parlamentari, es van comprometre a generar a la ciutat de Tortosa, concretament al Baix Ebre, un campus universitari partint de la potenciació de l'Escola d'Infermeria, de l'Escola Universitària d'Infermeria que en aquests moments està situada a Tortosa.

Per tant, el que pretenem amb aquesta esmena és que el Consell Executiu compleixi allò a què es va comprometre i s'ha vingut comproment, és generar els campus universitaris tant al Baix Llobregat com al Baix Ebre. Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats; molt agraït.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Garcia. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Senyor Garcia, compregui que el torn en contra que faig no és un torn en contra del contingut, sinó el torn en contra a especificar-ho en el Projecte de Llei en la part articulada, perquè aquí hi ha dos compromisos i dos compromisos que a mi se m'han donat per escrit, i dos compromisos que jo he reblat el clau, o m'ha reblat el clau, ara mateix, l'honorable Conseller d'Ensenyament; que no calia, però que ha volgut reafirmar-ho.

Perquè vostè ha fet una referència al Baix Llobregat com si fos un tema vinculat amb la Pompeu Fabra i aleshores jo li voldria dir que aquest compromís existeix, és formal, no té res a veure amb aquesta alta institució i, quant a l'altre, al del Baix Llobregat, el compromís no és tan específic i directe, però vostè mateix ho ha dit quan a la matinada del dijous al divendres vam discutir els tres projectes de llei d'universitats, en parlar de la Universitat Rovira i Virgili de la mateixa manera o potser amb més intensitat que d'altres universitats, el meu company Josep Coll i Bertran i el Conseller, prèviament, en fer-ne la presentació, van assumir uns compromisos econòmics difícils de xifrar, però políticament vàlids i rendibles.

Per altra banda, senyor Garcia, vostè haurà vist que en el Projecte de Llei —i que no ha rebut esmenes de ningú; per tant, suposa que hi ha una conformitat de tots els grups amb la bondat d'aquest text—, l'article 26 parla del finançament del pla quadriennal de les universitats, de totes les universitats. Per tant, doncs, d'una manera o altra això que vostè demana està recollit en les promeses que s'han fet, amb els compromisos que s'han adoptat als diversos nivells que he mencionat, i de forma específica a través del text articulat, a l'article 26. I per tant, doncs, ens negarem —com he fet en altres ocasions— a esmentar específicament com a disposició addicional aquest compromís addicional.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 314; per a la seva defensa, té la paraula l'illustre Diputat senyor Noguier.

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies, senyor President. Per defensar conjuntament la 314 i 315. Quant a la 314, demanem la inclusió d'una disposició addicional en què es demana la construcció d'un centre d'atenció primària a Sant Quirze de Besora per a l'àrea bàsica de salut de la zona del Bisaura. Ens estranya no haver trobat aquesta inversió en l'apartat..., en l'annex d'inversions, perquè fins i tot en el pressupost d'enguany, de l'any 91, s'hi ha fet el projecte. I per tant, entenem que per donar un bon servei a aquella zona, a la zona del Bisaura, cal la construcció urgent d'aquest CAP per posar en marxa aquesta àrea bàsica de salut.

I quant a l'esmena 315, crec que la millor defensa serà llegir una contesta del Conseller senyor Trias, que em va adreçar el novembre del 88, en què em deia que les previsions sobre l'entrada en funcionament de l'àrea bàsica de salut del Lluçanès estableixen que l'inici dels tràmits per a la creació de la plantilla de l'equip d'atenció primària es produirà durant l'any 1989. L'any 1990 —no me'l distregui, senyor Terradellas, que després no se'n recordarà—, l'any 1990 està prevista la posada en funcionament d'aquesta àrea bàsica de salut. Ha passat l'any 90, l'any 91, estem discutint el Projecte de Pressupostos de l'any 92 i no hi és.

Senyor Escudé, crec que la millor defensa d'aquesta esmena me la va donar el Conseller de Sanitat en el seu dia. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Noguier. Torn en contra; el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyor Noguier, no refregui a la sala la ferida del Consell Executiu; és veritat tot això que vostè diu; han passat aquests anys i lamento dir-li que passarà l'any 92 i tampoc, tampoc s'assumeix aquest compromís pel que fa referència al CAP de Prats de Lluçanès. Aquesta és la situació. Si digués una altra cosa li mentiria. En canvi, sí —50% i 50%—, sí que existeix consignació en l'annex corresponent del Centre d'Atenció Primària de Sant Quirze de Besora. Vostè ha dit que no l'ha trobat; si li pot servir de referència —perdó; jo mateix no l'he buscat en persona; me l'ha donat el Departament; per tant suposo que és correcte; però li prego que ho confirmi— és el número de projecte 67-9576-4121. Per tant, doncs, efectivament aquest centre d'assistència primària es realitzarà, s'acabarà durant l'exercici, i per tant és sobrer perquè —hi insisteixo— figura en la documentació pressupostària l'adopció de l'esmena 314.

I quant a la 315, el motiu d'oposició és perquè realment no està previst que l'any 92 es faci.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. La darrera, la 317. Per a la seva defensa, té la...

El Sr. CARNICER: El senyor Esteve Tomàs.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, al senyor Esteve Tomàs li correspon l'honor de tancar aquesta sèrie d'esmenes.

El Sr. TOMÀS: Suara, farem la darrera. (*Rialles.*) Així m'agrada; no acabarem mai.

Molt bé; aquesta és una esmena que pretén declarar paratge natural d'interès nacional una zona que està dins del terme municipal de Subirats, on es trobem els jaciments paleontològics, un poblat ibèric i el castell medieval, molt importants.

Realment aquesta iniciativa..., a força de ser sincers, el més correcte hauria sigut presentar una iniciativa, proposició no de llei... —no, jo dic les coses tal com són, ja ho saps—, una proposició no de llei, o una proposició de llei, o bé una interpellació que instés el Consell Executiu a redactar un pla de protecció, d'acord amb la Llei d'Espais Naturals. Però dins d'aquest marc de sinceritat, dir-los que la darrera notícia d'aquest jaciment, que es veu que és molt important, que és del 8 de maig —jo tinc aquí el retall de premsa del *Tres de Vuit*, que és una de les publicacions que més ha avançat la defensa d'aquest espai—, diu: «El jaciment paleontològic dels Casots en el punt de mira dels estaments científics de tot Europa».

No hi havia temps de presentar qualsevol iniciativa. A mi em va semblar, i ens va semblar al Grup Socialista, que podríem aprofitar els Pressupostos per dir, demanar aquest tipus d'iniciatives que no representen cap tipus d'inversions i que, segurament, seria un bon acabament de Política Territorial en aquests quatre anys de dir: «Anem a fer que algú del Departament redacti l'avantprojecte de protecció dels espais naturals».

No és Cultura, perquè nosaltres ho hem demanat, hem demanat que sigui a través de la Llei d'Espais Naturals, perquè no seria només la protecció de l'espai on es troben els jaciments paleontològics, sinó, a més a més, de tot l'entorn; per tant, la figura que més protegeix —a més ha de ser protegida per llei; per tant, subjecte de debat públic, de debat polític, d'exposició pública, per tant, tenint en compte tots els interessos de qualsevol naturalesa que intervenen en l'espai a protegir—, la figura a protegir sempre seria la de paratge natural. En aquest sentit, presentem aquesta esmena amb el desig que s'aprovi, i si no s'aprova vol dir que hem donat el primer el pas perquè aquest Parlament parli d'una de les riqueses més importants que segurament tenim a Catalunya i que encara no en som gaire conscients. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Tomàs. El torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. És un torn en contra petit, perquè el senyor Esteve Tomàs ens ha explicat quina era la seva finalitat, l'ha aconseguida, l'ha acomplerta i, per tant, el torn en contra és dir: bé, políticament d'acord amb la necessitat de valorar aquest paratge tan important com sembla que és, però és clar, en definitiva, des del punt de vista pressupostari per enèsima vegada, millor dit, per última vegada —espero— en aquest debat de Pressupostos, doncs, és clar, aquí no sols ja topem amb la política pressupostària del Departament de Política Territorial, sinó que, com bé diu el senyor Esteve Tomàs,

el que pretén l'honorable senyor Molins, que m'està escoltant, és que vostè faci un avantprojecte de llei. O sigui, ja no és fer una carretera o fer una obra pública: vostè faci avantprojectes de llei. I és clar, lògicament, els alts càrrecs del Departament que m'han preparat les informacions em diuen: «Escolti, això no és competència nostra, és competència d'un altre departament».

En tot cas, en tot cas si es fes aquest avantprojecte de llei, això crearia algun problema polític —diria, ara és una idea que se m'acut, senyor Esteve Tomàs. Ara, amb la finalitat que ho fa vostè, doncs, totalment d'acord, ja s'ha parlat del tema. Perquè, és clar, imagini's, si ara... Imaginem que aprovéssim això, i el Departament de Política Territorial fes un avantprojecte de llei, cosa que en tot cas seria una proposta, perquè qui fa projectes de llei és el Consell Executiu, el Govern de Catalunya en bloc. Quan entraria a la Cambra? Evidentment, el compromís naixeria a partir del moment de la publicació del *Butlletí*. Quan entraria a la Cambra? En el moment de vacances, en un segon moment de dissolució de la Cambra, i en tot cas seria el nou Govern —el que sigui, això que tantes vegades hem discutit al llarg d'aquest debat— qui el faria.

El senyor Madueño ja s'apunta que el faria ell, aquest avantprojecte de llei; doncs, no ho demani. Bé, el Grup Socialista, que seria el nou Govern de la Generalitat, d'acord. Però, per tant, de moment no té objecte real —hi insisteixo: real— i sobre tot real pressupostarí incloure'l aquí.

Vostè comprendrà, senyor Esteve Tomàs, que, per tant, hi votarem en contra, però a través dels mecanismes que vostè mateix ha apuntat en la propera Legislatura els que hi siguin o els que hi siguem en tornarem a parlar i esperem poder arribar a un bon acord en defensa d'aquest patrimoni cultural.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Senyor Carnicer teníem una petita discrepància el lletrat i la Presidència, que és: la 319 s'ha defensat ja, oi? (*Remor de veus.*)

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. La Presidència té la satisfacció d'expressar que tenia raó. (*Rialles.*)

Anem a formular les votacions d'aquest bloc. En primer lloc votarem l'esmena 243, i potser també afegir-hi la transaccional 284.

El Sr. CARNICER: Senyor President, si em permet, és que hi ha una qüestió tècnica que ha manifestat abans el portaveu, el senyor Codina, que a la 243 hi ha una frase que en comptes de dir «complicant» vol dir «implicant», que és a la ratlla terce-

ra, si no recordo malament, perquè si no no s'entendria. El senyor lletrat ho té ja anotat.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, aquesta esmena tècnica queda feta. De manera que votariem aquesta, l'esmena 243, socialista, i la transaccional a la 284.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació es vota l'esmena 320, que és del CDS, l'única que queda d'aquest Grup.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena no ha tingut cap vot a favor, 56 en contra i 13 abstencions.

A continuació es voten les esmenes socialistes, de la 235 a la 321.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 13 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la disposició transitòria primera, que no té cap esmena, i també la disposició final segona, que tampoc té esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les disposicions han quedat aprovades per 57 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

A continuació es voten la disposició transitòria segona i la disposició final primera, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes disposicions han quedat aprovades per 57 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

A continuació es vota l'annex a l'article 41, segon el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest annex ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Fins demà al matí a les deu, se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de deu del vespre i sis minuts.*)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

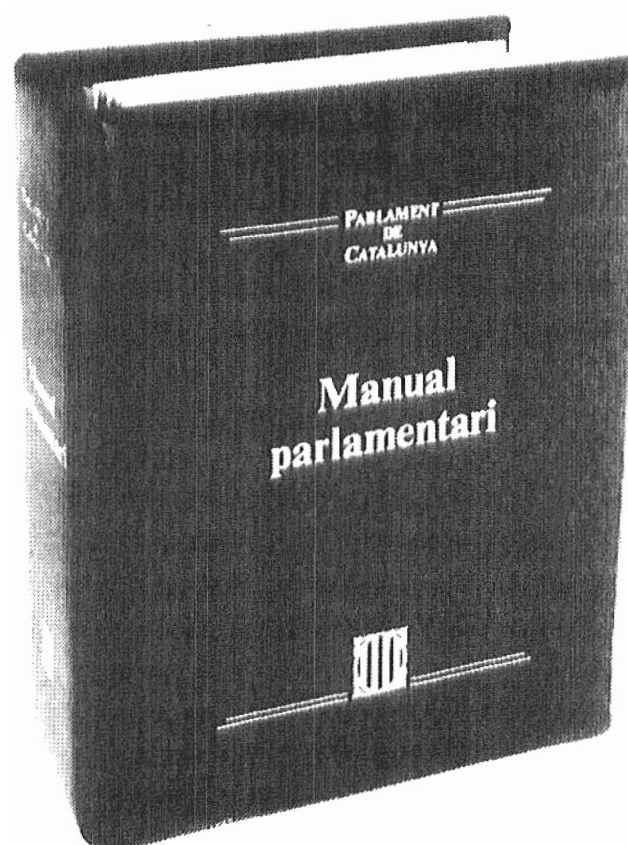
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté: A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític) A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític) A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític) A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític) A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté: A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté: A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
símil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablert
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/sec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.

Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext SA Diputació 113-115. 08015 Barcelona

